やはり俺の青春ラブコメはまちがっている。
渡 航【wataru watari】
illustration ぽんかん⑧
www.dtv-ebook.com

Yahari Ore no Seishun Love Come wa Machigatteiru

Tên Ebook: **Yahari Ore no Seishun Love Come wa Machigatteiru**

Tác Giả: **Wataru Watari**

Thể Loại: **Comedy, Drama, Romance, School Life, Slice of Life**

Dịch giả: **DarKraD, Kaito Karen**

Minh họa: **Ponkan⑧**

Nguồn: **hako.re**

Ebook: **Đào Tiểu Vũ eBook - http: //www.dtv-ebook.com**

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục

Giới thiệu:

Tập Một - Lời Mở Đầu – Nhìn Lại Cuộc Sống Học Đường Trung Học

Chương 1 - Dù Thế Nào Đi Chăng Nữa Thì Hikigaya Hachima Là Một

Tên Thối Nát
Chương 2 – Yukinoshita Yukino Thì Luôn Là Một Người Cứng Đầu.
Chương 3 - Yuigahama Yui Thì Luôn Hiếu Động.
Chương 4 – Cho Dù Thế, Lớp Học Vẫn Đang Diễn Ra Tốt Đẹp
Chương 5 – Nói Tóm Lại Thì, Zaimokuza Yoshiteru Có Hơi Khác Người Một Chút
Chương 6 – Tuy Nhiên, Totsuka Saika Lại Đến Cùng
Chương 7 – Thi Thoảng, Thần Tình Cảm Hài Hước Cũng Có Thể Tử Tế.
Chương 8 – Và Rồi, Hachiman Lại Nghĩ
Ghi Chú Của Tác Giả.
Tập Hai - Lời Mở Đầu
Đơn Khảo Sát Chuyến Tham Quan Nơi Làm Việc Trong Tương Lai

Giới thiệu:

Câu chuyện tình cảm hài hước xoay quanh một học sinh cấp ba chống đối xã hội tên là *Hikigaya Hachiman* với một cái nhìn đầy méo mó về cuộc sống và không có bất kì người bạn cũng như bạn gái nào. Khi cậu ấy thấy những người bạn của mình nói chuyện một cách hào hứng về sống cuộc sống thiếu niên của mình, cậu ấy lẩm bẩm: *"Chúng chỉ là những tên dối trá."* Khi cậu ấy được hỏi về giấc mơ trong tương lai của mình, cậu trả lời, *"Không phải làm việc."* Một giáo viên yêu cầu *Hachima* tình nguyện tham gia *'câu lạc bộ dịch vụ'*, nơi mà vô tình lại có cô gái xinh đẹp nhất trường, *Yukinoshita Yukino*.

Bản dịch được dịch theo bản tiếng Anh của Wintermance thuộc NanoDesu Translation

Với sự đồng ý của NanoDesu và Wintermance

Tập Một - Lời Mở Đầu – Nhìn Lại Cuộc Sống Học Đường Trung Học

Tuổi thanh xuân là một lời giả dối. Nó chẳng là gì cả ngoại trừ tà ác.

Các người, những kẻ ngợi ca tuổi thanh xuân, đều không ngừng dối lừa chính bản thân mình và cả những người xung quanh. Các người cảm nhận mọi thứ về thực tại xung quanh mình bằng một cái nhìn đầy tích cực. Cho

dù các người có phạm phải một sai lầm trí mạng, thì nó vẫn được coi là bằng chứng của tuổi thanh xuân các người—được khắc ghi vào một trang giấy của hồi ức.

Tôi sẽ cho các người một ví dụ. Nếu những người như thế nhúng tay vào những hành động phạm pháp như là ăn cắp vặt hay bạo động tập thể, thì nó sẽ được gọi là 'sự bồng bột của tuổi trẻ'. Nếu chúng thất bại trong một kì thi, chúng sẽ tuyên bố rằng trường học không chỉ là nơi để học. Miễn là chúng vẫn còn có hai chữ 'tuổi thanh xuân' ở trước mặt mình, chúng sẽ trưng ra một sự bóp méo của bất kì niềm tin thường thấy hay chuẩn mực xã hội nào.

Theo ý của chúng, những lời dối trá, bí mật, tội ác và thậm chí là thất bại cũng chẳng là gì ngoài gia vị của tuổi thanh xuân. Và bằng những cách mục nát của mình, chúng phát hiện ra một điều đặc biệt về sự thất bại. Chúng kết luận rằng những thất bại của chúng là một phần trong việc tận hưởng tuổi thanh xuân, còn thất bại của những người khác thì phải bị bác bỏ còn chẳng hơn gì những thất bại.

Nếu thất bại có thể được coi là bằng chứng của tuổi thanh xuân, thế thì chẳng phải là quá lạ lùng sao khi không xem những người thất bại trong việc kết bạn là đang trải nghiệm đỉnh cao tuổi thanh xuân của mình? Tất nhiên là chúng sẽ chẳng chịu công nhận việc đó.

Nó chẳng có giá trị gì cả. Tất cả mọi việc đều chẳng là gì ngoài kết quả của chủ nghĩa cơ hội của chúng. Vì thế, nó là sự giả vờ. Toàn những lời dối trá, lường gạt, bí mật và gian xảo mà đáng lý ra phải bị lên án.

Chúng là cái ác.

Nói cách khác, mặc dù mỉa mai là vậy, những người không tôn vinh tuổi trẻ của mình thì mới đúng thực là những người công minh.

Kết luận,

Riajuu [1], các người nên nổ tung hết đi.

[1] Nhắc đến một cái Internet meme của Nhật – Riajuu, bakuhatsu shirou! – dựa trên một bài hát được hát bởi Miku. Từ này được sử dụng để nhắc đến những người mà có một cuộc sống tốt đẹp, là những người nam hoặc nữ có nhiều người hâm mộ. Thường được dùng bởi otaku.

Chương 1 - Dù Thế Nào Đi Chăng Nữa Thì Hikigaya Hachima Là Một Tên Thối Nát

Đến Tận Cùng.

Giáo viên Nhật Ngữ của tôi, Shizuka Hiratsuka, đã nổi một cái gân xanh trên trán mình khi cô ấy đọc thành tiếng bài văn của tôi. Khi tôi lắng nghe, tôi nhận ra rằng kĩ năng viết lách của tôi thì còn lâu mới đạt mức thành thạo. Tôi đã nghĩ rằng có lẽ trông tôi sẽ trở nên thông minh nếu như tôi ghép những chữ phức tạp lại với nhau, nhưng nó chỉ diễn ra như là một chiến thuật rẻ tiền mà một nhà văn đang gặp khó khăn sẽ nghĩ đến mà thôi.

Nói như thế—có phải bài văn nghiệp dư của tôi là lý do cô ấy gọi tôi đến sao? Không thể nào như thế được. Tôi đã biết rõ điều đó rồi. Sau khi Hiratsuka-sensei hoàn tất việc đọc bài văn, cô ấy đặt tay lên trán mình mà thở dài thành tiếng.

“Nói này, Hikigaya, bài tập mà tôi đã giao trong lớp là gì thế?”

“ … Chà, đó là một bài văn với chủ đề ‘Nhìn Lại Cuộc Sống Học Đường Trung Học’.”

“Đúng vậy. Thế thì tại sao cậu lại viết một lá thư hăm dọa [1] thế? Cậu là khủng bố sao? Hay có lẽ, là một tên ngốc?”

Cô ấy lại thở dài lần nữa và vuốt tay qua mái tóc mình, trở nên bực bội. [2]

Giờ khi tôi nghĩ về việc này, sử dụng từ ‘nữ giáo viên’ thay cho từ ‘cô giáo’ thì sẽ khiến cho nó nghe có vẻ gợi cảm hơn [3]. Sau đó, khi tôi đang mỉm cười với chính mình trong khi nghĩ về những thứ đó, một xấp giấy gõ vào đầu tôi.

“Chú ý đi!”

“Vâng.”

“Mắt của cậu, chúng thật giống như là mắt của những con cá chết vậy.”

“Trong chúng nhiều omega-3 đến vậy sao? Nghe có vẻ làm cho em thông minh đấy.”

Khóe môi của cô ấy vểnh ngược lên.

“Hikigaya. Cái bài văn vô vị này là gì thế hả? Ít ra thì tôi cũng muốn nghe lý do.” Mắt cô ấy lóe sáng, phóng những cái nhìn sắc nhọn về tôi, với một vẻ cau mày đủ nguy hiểm để phát ra thành tiếng. Chỉ có một người phụ nữ bị nguyền rủa bởi sắc đẹp mới có thể có một nét mặt thật mạnh mẽ đến mức đáng báo động như thế, thứ mà sẽ thu hút bạn một cách miễn cưỡng và hoàn toàn áp đảo bạn. Nói cách khác, nó thật sự rất đáng sợ.

“Uh-Chà-Em … cũng đã có phản ánh về cuộc sống ở trường cấp ba rồi, đúng không? Ngày nay, cuộc sống ở trường cấp ba là như thế này một cách chính xác đấy, cô biết chứ! Bài văn của em thì khá gần với nó đấy!” Tôi tiếp tục lắp bắp những lời của mình. Tôi trở nên lo lắng khi nói chuyện với mọi người, nhưng nói chuyện với một người phụ nữ lớn tuổi hơn thì càng làm cho tôi lo lắng hơn nữa.

“Bình thường, một câu hỏi như thế này thì đòi hỏi cậu phải phản ánh những kinh nghiệm của chính mình, cậu không nghĩ vậy sao?”

“Thế thì xin hãy mở đầu câu hỏi bằng cách nói như thế. Nếu cô làm điều đó, thì em sẽ viết một bài văn phù hợp với điều đó. Chẳng phải đó là lỗi của cô khi viết nên một câu hỏi gây hiểu nhầm sao, sensei?”

“Đừng có tài lanh nữa, nhóc.”

“Nhóc … ? Chà chắc chắn từ quan điểm của một người ờ tuổi của cô, thì em là một đứa nhóc, em đoán thế.”

Có một luồng gió thổi đến. Đó là một nấm đấm. Một nấm đấm mà được tung ra trong khi chẳng có bất kì dấu hiệu nào của sự chuyển động cả. Và nếu như điều đó cũng không đủ thì đó là một cú đấm đầy ấn tượng và vừa mới sượt qua cạnh má tôi.

“Cú tiếp theo sẽ không trượt đâu.” Đôi mắt cô ấy thì hoàn toàn nghiêm túc.

“Em rất xin lỗi. Em sẽ viết lại.” Để thể hiện vẻ ăn năn hối cãi và hối tiếc, tôi phải lựa chọn từ ngữ của mình một cách khôn ngoan. Nhưng ngay lúc này đây, trong tất cả mọi khả năng thì Hiratsuka-sensei chẳng thỏa mãn với bất kì chữ nào trong số chúng. Có vẻ như chẳng có cách nào khác ngoại trừ quỳ xuống dập đầu dưới chân cô ấy mà thôi.

Tôi cố gắng chải chuốc những nếp gấp trên quần của mình, và khi tôi xếp chúng lại, chân phải tôi quỳ xuống và trở nên dính chặt dưới nền nhà. Một

chuyển động hoàn hảo và nhanh chóng.

“Cậu biết đấy, tôi chẳng có giận cậu.”

……Ồ, vậy là đến điều đó rồi. Cái trò đầy khó chịu mà họ luôn làm. Cái trò mà ‘tôi không có giận, vì thế hãy nói tôi nghe nào’. Tôi chưa từng thấy ai nói câu đó mà không có giận cả. Nhưng, ngạc nhiên thay, cô ấy thật sự chẳng giận gì cả. Chà, ngoại trừ khoảnh khắc tôi nhắc đến tuổi của cô ấy.

Tôi lén lút quan sát phản ứng của cô ấy khi tôi nhấc đầu gối phải mình lên khỏi sàn.

Từ một cái túi áo mà đang trên bờ vực của việc bật tung ra, Hiratusuka-sensei lôi ra một điếu Seven Stars4 [4] và gõ đầu lọc nó xuống bàn mình. Cứ như cách mà một người lớn tuổi nào đó sẽ làm. Sau khi lấy điếu thuốc lên, cô ấy bật cái hộp quẹt đáng giá 100-yen và mồi điều thuốc của mình. Cô ấy hít một hơi và cân nhắc tôi với một cái nhìn nghiêm túc trên mặt mình.

“Cậu không có tham gia cậu lạc bộ nào cả, đúng không?”

“Vâng.”

“……Cậu có bất kì người bạn nào chứ?”

Cô ấy hỏi tôi như thể cô ấy đã cho rằng tôi không có bất kì ai cả.

“Chà, em—em phải, cô biết đấy, rằng em phải sống theo tính công minh, và vì thế, em không thể có những mối quan hệ đặc biệt gần gũi với người khác được!”

“Nói cách khác, cậu không có người bạn nào cả, đúng không?”

“C-chà, cơ bản là thế … ”

Như thể là cô ấy biết rõ tôi sẽ trả lời như thế nào, khuôn mặt của Hiratsuka-sensei trở nên đầy vẻ hứng thú.

“Vậy ra là thế! Cậu thật sự chẳng có người bạn nào! Đúng y như những gì tôi đã chuẩn đoán. Chỉ cần nhìn một lần vào đôi mắt vô hồn đó và tôi biết ngay lập tức!”

Vậy ra cô đã phát hiện ra chỉ bằng việc nhìn vào mắt em thôi sao? Thế thì đừng có bận tâm mà hỏi em chứ.

Cô ấy cố tình gật đầu với một tiếng 'mhmm … đúng' và cân nhắc tôi với một nét mặt dè dặt.

"……Thế thì môt cô bạn gái hay thứ gì đó thì sao?"

Chuyện gì với chữ 'thứ gì đó' thế? Cô sẽ làm gì nếu em nói rằng em có một người bạn trai?

"Chà, ngay lúc này thì em chẳng có ai … "

Cân nhắc về bất kì hy vọng nào cho tương lại, tôi nhấn mạnh chữ 'lúc này', chỉ để đề phòng thôi.

"Tôi hiểu rồi … "

Lần này cô ấy nhìn vào tôi một cách mãnh liệt, với đôi mắt đầy nước. Tôi thật sự hy vọng rằng đó là vì khói thuốc làm cay mắt cô ấy.

Này, thôi đi. Đừng có thương hại em với cái nhìn êm ái như thế.

Trong bất kì trường hợp nào, tất cả những câu hỏi đó là có ý gì đây? Hiratsuka-sensei là một trong những giáo viên nhiệt tình đó sao?

Cô ấy sẽ sớm nói về việc tôi là một con sâu làm rầu nồi canh như thế nào sao?

Có lẽ cô ấy đã có lần là một đầu gấu bỏ học trường cấp ba, người mà giờ quay trở về ngôi trường cấp ba cũ của mình để trở thành một giáo viên sao? [5] … Nghiêm túc đấy, cô ấy không thể quay về đó sao?

Sau một vài xem xét, Hiratsuka-sensei thở dài khi cô ấy thở ra một làn khói.

"Được rồi, hãy làm theo cách này vậy. Viết lại bản báo cáo của cậu."

"Vâng."

Và tôi chắc chắn sẽ làm.

Được rồi, lần này tôi sẽ viết một bài văn cực kì thỏa đáng, không làm mếch

lòng ai cả. Nhưng là những trang blog về những thần tượng gravure và diễn viên lồng tiếng nữ vậy.

Thứ gì đó như: Bữa tối hôm nay là như … , cà rì!

Việc sử dụng chữ 'như' đó là sao thế? Chẳng có gì liên quan đến chữ đó mà làm tăng thêm vẻ ngạc nhiên của việc ăn cà ri cả.

Cho đến tận thời điểm này thì mọi việc đều diễn ra đúng như tôi dự đoán. Nhưng những gì xảy ra tiếp theo lại còn hơn cả những gì mà tôi đã tưởng tượng.

"Tuy nhiên, sự thật vẫn còn đó rằng những lời nói và hành động vô tâm của cậu đã làm tổn thương cảm xúc của tôi. Cậu chưa bao giờ được dạy là không được nói với một người phụ nữ về tuổi tác của cô ta sao? Kết quả là cậu được yêu cầu tham gia câu lạc bộ dịch vụ. Dù gì thì những việc sai trái thì phải bị trừng phạt."

Trông cô ấy chẳng có vẻ gì là bị tổn thương nhiều cả, nhiều đến mức mà nghe cô ấy như thể là đang ra lệnh vậy. Hay đúng hơn là, cô ấy thì còn tự đắc hơn bình thường nữa, nói năng một cách đầy vui vẻ.

Nói đến đây, từ 'tự đắc' [6] lại vô tình nhắc tôi đến một thứ gì đó khác … mắt tôi quay đi khỏi thực tại và cuối cùng nhìn thẳng vào ngực của sensei mà đang căng lên từ dưới áo khoác của cô ấy.

Đáng khinh … nhưng rồi, loại người gì mà trở thích thú khi đưa ra hình phạt chứ?

"Câu lạc bộ dịch vụ … Em phải làm gì ở đấy?" Tôi rụt rẻ hòi. Tôi có được cái cảm giác rằng họ nhiều khả năng có thể yêu cầu tôi làm sạch máng xối hay thậm chí là còn tệ hơn nữa, bắt cóc người ta.

"Cứ theo tôi."

Hiratsuka-sensei ấn đầu thuốc lá của mình vào cái gạt tàn đầy những tàn thuốc và đứng dậy. Trong khi tôi đứng yên tại chỗ, chẳng có được lời giải thích nào hay lời giới thiệu gì với những gì mà cô ấy đang đề xướng, thì sensei đã ra đến cửa rồi, nhìn lại tôi.

"Này, nhanh lên."

Với hàng chân mày tôi đan lại và một vẻ cau có trên mặt mình, tôi theo cô

ấy. Dãy trường học ở Trường Trung Học Soubu Tỉnh Chiba thì có một hình dạng hơi bất thường một chút. Nếu bạn nhìn vào nó từ trên xuống, nó sẽ trông y như chữ kanji cho từ miệng (口) và khá giống chữ katakana cho từ ro (口). Thêm vào một dãy nhà nghe-nhìn nho nhỏ ở cuối nữa, thì nó sẽ hoàn tất góc nhìn từ trên xuống của ngôi trường chúng tôi. Dãy nhà mà chứa các phòng học thì bên ở bên cạnh con đường và nằm đối diện với dãy nhà đặc biệt. Một hành lang trên lầu hai nói liền hai dãy nhà, tạo thành một hình vuông.

Khu vực được bao quanh bởi ngôi trường cả bốn cạnh thì là thánh địa cho bọn riajuu. Trong giờ nghỉ trưa, cả nam và nữ đều ăn trưa ở đấy cùng nhau. Sau đó, chúng chơi cầu lông để giúp cho việc tiêu hóa. Sau giờ học, với ánh sáng cuối cùng của cảnh hoàng hôn rọi lên ngôi trường như là cảnh nền, bọn chúng lại nói chuyện về tình yêu và ngắm nhìn những ngôi sao khi một cơn gió mang mùi mặn của biển thổi qua chúng.

Đang đùa tôi đấy sao?

Từ quan điểm của một người ngoài cuộc, trông chúng như thể là những diễn viên trong một bộ truyền hình tuổi thanh xuân đang cố gắng hết mình để diễn vai của mình. Ý nghĩ đó chỉ có thể khiến tôi rùng mình. Trong một bộ phim như thế, có lẽ tôi sẽ đóng vai ‘cái cây’ hay thứ gì đó tương tự.

Khi Hiratsuka-sensei lộp cộp bước đi trên sàn lót vải sơn, có vẻ như là cô ấy đang hướng về dãy nhà đặc biệt.

Tôi có một linh cảm xấu về việc này.

Để bắt đầu, thứ gì đó mà được gọi là ‘câu lạc bộ dịch vụ’ thì không thể là bất kì điều gì tốt lành được. Từ ‘dịch vụ’ ở đây thì không được sử dụng trong các tình huống hằng ngày; hay đúng hơn là việc sử dụng từ này chỉ được cho phép trong một nghĩa giới hạn mà thôi. Như là, ví dụ, khi đề cập đến loại dịch vụ mà một cô hầu gái cung cấp cho chủ nhân của mình [7]. Nếu nó là loại dịch vụ đó, thì nó sẽ là một việc khích thích thật sự và tôi thực sự muốn đi đến ‘Letsu Party!’ đấy. [8]

Nhưng trong thực tại, một việc như thế sẽ chẳng xảy ra đâu. Không, thật ra, nếu bạn trả một mức giá nào đó, thì việc đó là hoàn toàn có thể. Và nếu tiền có thể mua được bất cứ thứ gì bạn muốn, thậm chí là thứ như thế này, thì tôi sẽ chẳng có bất kì ước mơ hay khát khao nào trong một cái thế giới mục nát như thế này đâu. Dù gì đi nữa, ‘dịch vụ’ không phải là một điều gì đó tốt lành cả.

Hơn nữa, chúng tôi đã đến được dãy nhà đặc biệt. Tôi chắc chắn phải làm những thứ như là dời cây đàn piano từ phòng âm nhạc, làm sạch các những mẫu vật thừa từ phòng thí nghiệm sinh hay phân loại sách trong thư viện hoặc điều gì đại loại như thế. Trong trường hợp đó, tôi phải có những biện pháp phòng ngừa trước.

"Em mắc phải căn bệnh mãn tính này ở lưng dưới em … thứ mà được gọi là, her…her…herpes [9]? Đúng rồi, là nó đó … "

"Tôi thì nghĩ rằng em đang nhắc đến hernia [10]. Tuy nhiên, em không cần phải lo lắng đâu. Những gì tôi đang yêu cầu em làm thì không phải là những việc tay chân." Hiratsuka-sensei nhìn tôi với một nét mặt cực kì khinh bỉ.

Được thôi. Việc đó là nghiên cứu sao, hay là loại công việc bàn giấy nào khác sao? Loại công việc đó có nghĩa là một công việc vô thức mà còn căng thăng hơn nhiều so với việc chân tay nữa. Việc đó thì tương tự như việc tra tấn bằng cách lấp đầy một cái hố dưới dất, chỉ để đào nó ra lại.

"Em mắc phải căn bệnh mà em sẽ chết ngay khi bước vào một phòng học."

"Tay bắn tỉa mũi dài nhắc tôi đến gì nhỉ? Người từ nhóm Hải Tặc Mũ Rơm sao?" [11] Vậy là cô cũng đọc shounen manga sao?

Chà, tôi không bận tâm việc chỉ mình tôi làm việc một cách khó khăn. Nếu tôi gạt công tắc trong đầu mình, làm cho rõ rằng tôi là một cỗ máy, thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả. Và cuối cùng, tôi cũng sẽ theo đuổi một cơ thể bằng máy chỉ để trở thành một con ốc. [12]

"Chúng ta đến rồi."

Căn phòng học mà sensei đứng lại trước cửa thì không gì bất thường cả. Chẳng có gì viết trên nhãn cửa cả. Khi tôi đang nhìn chằm chằm vào nó trong sự thắc mắc, sensei mở cánh cửa trượt với một tiếng lách cách. Có những cái ghế và bàn chất lên nhau trong những chồng lộn xộn dọc mép phòng. Có lẽ căn phòng được sử dụng như là một nhà kho. So sánh với những phòng học khác, chẳng có vì đặc biệt về những gì có trong nó ngoại trừ những thứ đó. Đó là một căn phòng học cực kì bình thường. Tuy nhiên, thứ mà khác biệt một cách rõ ràng nhất so với mọi thứ khác trong phòng, là một cô gái duy nhất.

Bằng ánh sáng của hoàng hôn, cô ấy đang đọc một quyển sách. Cho dù thế giới có kết thúc, cô ấy chắc chắn vẫn sẽ ngồi đấy, đọc sách. Ảo giác cô ấy phát ra, thật quá nhiều, nhiều đến mức nó như thể là một cảnh trong một

bức tranh vẽ vậy.

Giây phút tôi thấy điều đó, cả trí óc lẫn cơ thể tôi đều đông cứng lại.

Tôi đã vô tình bị cuốn hút bởi điều đó.

Nhận ra rằng có những vị khách viếng thăm, cô ấy đặt dấu trang vào cuốn sách bìa mềm của mình và nhìn lên.

“Hiratsuka-sensei. Em nghĩ rằng mình đã có bảo cô phải gõ cửa trước khi cô vào chứ … ”

Những nét đặc trưng đầy thanh lịch. Mái tóc dài, suông mượt màu đen như gỗ mun. Mặc một bộ đồng phục mà chắc phải là cùng nhóm với những đứa con gái trong lớp tôi, nhưng trông vẫn hoàn toàn khác biệt.

“Cho dù tôi có gõ, em chẳng bao giờ trả lời cả.”

“Đó là bởi vì cô vào trước khi em có thời gian để trả lời.” Cô ấy thể hiện một cái nhìn không đồng ý để đáp lại những lời của Hiratsuka-sensei. “Và tên đầu rỗng với cô là ai thế?” Cô ấy nhìn thoáng qua tôi với vẻ lạnh lùng trong mắt mình.

Tôi biết cô gái đó. Đó là Yukinoshita Yukino – Lớp 11, lớp J.

Rõ ràng là tôi chỉ biết cô ấy bằng tên và khuôn mặt mà thôi – tôi chưa bao giờ nói chuyện với cô ấy trước đây. Không đời nào tôi lại làm thế, bởi vì tôi hiếm khi nào có cuộc trò chuyện với những người ở trường.

Ở Trường cấp ba Soubu, ngoại trừ chín lớp bình thường, có một lớp nhằm nuôi dưỡng những học sinh tài năng có khả năng thực hiện những vai trò tích cực trong đấu trường quốc tế. Lớp này có tiêu chuẩn học tập mà giỏi hơn những lớp khác từ hai đến ba lần. Lớp đó phần lớn là những học sinh trở về Nhật Bản từ nước ngoài hay những học sinh mà có nguyện vọng đi du học.

Trong một lớp như thế, một học sinh mà đáng chú ý hơn tất cả, hay đúng hơn là, thu hút sự chú ý của người khác một cách tự nhiên và nổi bật một cách rực rỡ, là Yukinoshita Yukino. Cho dù đó là cuộc thi bình thường hay là thi xếp lớp, cô ấy là một người đạt kết quả cao, người luôn ở vị trí dẫn đầu của khối chúng tôi. Nói một cách đơn giản, cô ấy hầu như là cô gái hoàn hảo và xinh đẹp nhất trường và mọi người đều biết cô ấy là ai.

Mặt khác, tôi chỉ là người tầm trung, một học sinh hoàn toàn bình thường. Đó là tại sao, cho dù cô ấy không biết đến tôi, tôi cũng không bị xúc phạm theo cách nào cả. Mặc dù, tôi có hơi bị tổn thương một chút khi cô ấy sử dụng từ 'đầu rỗng'. Đủ đau đớn để làm tôi sao nhãng khỏi suy nghĩ rằng đã từng có một nhãn hiệu kẹo mang tên như thế và tôi đã không thấy nó trong khoảng thời gian gần đây.

"Đây là Hikigaya. Cậu ta muốn tham gia câu lạc bộ."

Được nhắc bởi Hiratsuka-sensei, tôi gật đầu xác nhận. Vào lúc này chắc có lẽ là lúc để chuyển tiếp vào một màn tự giới thiệu.

"Tôi là Hikigaya Hachima – Lớp 11, Lớp F. Um … Này … Ý cô là gì khi nói tham gia?" Muốn tham gia cái gì? Tham gia câu lạc bộ này sao?

Sensei bắt đầu nói. Cô ấy đã đoán trước được những điều tôi sẽ nói sao?

"Cậu phải tham gia vào các hoạt động của câu lạc bộ này như là một hình phạt. Tôi sẽ không có phép bất bì sự bất đồng, phản đối, hỏi han hay chống đối gì cả. Hãy bình tĩnh lại một chút đi. Suy nghĩ về hành động của cậu đi!" Không cho phép tôi có chỗ để phản đối, cô ấy tuyên bố quyết định của mình với một sự cương quyết to lớn. "Tuy nhiên, em có thể thấy được chỉ bằng việc nhìn thôi, nhưng trái tim tên này thì đã trở nên mục nát một cách đáng kể rồi đấy. Kết quả là, cậu ta là một người đáng thương, đầy cô đơn."

Vậy là cô thật sự có thể biết được chỉ bằng việc nhìn thôi sao?

Sensei quay mặt về phía Yukinoshita và nói, "Nếu cậu ta có thể học cách để trở nên hòa đồng, cậu ta có thể cải thiện được một chút đấy. Tôi có thể giao cậu ấy cho em không? Tôi đang yêu cầu em cải thiện thái độ mục nát của cậu ấy, chấn chỉnh tính cách."

"Nếu là như thế, em nghĩ rằng nếu cô đánh và đá kỉ luật vào người hắn thì sẽ là một ý tưởng hay đấy." Yukinoshita trả lời một cách hằn học.

……Thật là một người phụ nữ đáng sợ.

"Tôi sẽ làm nếu đó là thứ mà tôi có thể làm, nhưng gần đây tôi có một vài vấn đề với bản thân mình. Ngoài ra, bạo lực thể chất thì không được cho phép."

… Như thể là cô ấy đang nói rằng bạo lực tinh thần thì hoàn toàn không sao vậy.

“Em kính cẩn từ chối. Đôi mắt dâm đãng của tên đó thì đầy những ý định được che giấu mà khiến em cảm thấy rằng mạng sống mình đang gặp nguy hiểm.” Yukinoshita bắt đầu chỉnh sửa lại cổ áo của mình, thứ mà ngay từ đầu thì chẳng có gì là không ngay ngắn cả, và liếc nhìn tôi.

Tôi không có đang nhìn vào bộ ngực cực kì khiêm tốn của cô đâu … Chờ đã, tôi có không nhỉ? Không, không, tôi không có, tôi thật sự chẳng có nhìn. Nó chỉ lọt vào tầm mắt của tôi trong một lúc và tôi bị phân tâm trong giây lát mà thôi.

“Đừng lo lắng, Yukinoshita. Vì mắt và tim cậu ta cả hai đều đã mục nát, cậu ta khá giỏi trong việc tự kiềm chế và tính toán sự đánh đổi giữa lợi ích và nguy hiểm của việc làm gì đó. Cậu ta sẽ không bao giờ làm việc gì mà kết quả sẽ là một lời buộc tội hình sự đâu. Em có thể tin tưởng bản chất nhu nhược của hắn.”

“Đó chẳng phải là một lời khen chút nào đâu … Cô hiểu nhầm rồi sao? Đó không phải là về tự kiềm chế hay là phân tích nguy cơ-lợi ích, em muốn cô chỉ nói rằng em có khả năng trong việc ra những phán xét hợp lý.”

“Một tên nhu nhược … Em hiểu rồi … ,” Yukinoshita nói.

“Cô thậm chí còn không nghe tôi nói và cô cuối cùng lại đồng ý với bà ấy sao … ”

Hiratsuka-sen đã thành công trong việc thuyết phục cô ấy hay là bản chất nhu nhược của tôi đã kiếm được lòng tin của cô ấy? Cho dù là cách nào đi nữa, Yukinoshita đã nhìn nhận tôi là mọi thứ tôi không muốn mình bị coi là như là như thế.

“Chà, nếu đó là yêu cầu từ sensei, em không thể nào từ chối được … em chấp nhận.” Yukinoshita nói với một sự chán ghét không thể nào tin được.

Sensei mỉm cười với sự thỏa mãn. “Được rồi. Thế thì, tôi sẽ giao mọi thứ lại cho em vậy.” Và với việc đó, cô ấy nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Tôi bị bỏ lại đứng đó một mình.

Thành thật mà nói, tôi cảm thấy ít căng thẳng hơn rất nhiều nếu họ cứ để tôi lại một mình. Ở trong một môi trường cô lập, như là tôi thường ở, thì sẽ làm cho tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Âm thanh của cây kim giây của đồng hồ thì chậm khủng khiếp đến mức tôi có thể nghe thấy nó gõ một cách

lớn tiếng.

Này, chờ đã, việc này là thật sao? Một sự phát triển tình cảm hài hước đầy đột ngột sao? Một bức màn căng thẳng đáng kinh ngạc vừa mới bao trùm căn phòng. Tôi chẳng có lời than phiền nào về tình hình này cả.

Đột nhiên, tôi nhớ lại một kí ức vui buồn lẫn lộn từ thời trung học cơ sở.

Đó là sau giờ học. Có hai học sinh một mình trong phòng học. Những tấm màn cửa đong đưa cùng những cơn gió nhẹ, và khi những tia nắng của mặt trời đang ngả bóng rọi qua, một câu bé gom hết can đảm của mình và tỏ tình.

Tôi vẫn có thể nhớ rõ giọng nói của cô gái đó. “Chúng ta không thể chỉ là bạn được thôi sao?”

À không, đây là một kỉ niệm buồn. Chúng tôi thậm chí là chẳng bao giờ nói chuyện lại sau lần đó, đừng nói chi là bạn. Nhờ vào việc đó, tôi lại tự hỏi rằng có phải tình bạn là một mối quan hệ mà trong đó mọi người thậm chí là chẳng có những cuộc trò chuyện với nhau hay không.

Chà, vấn đề là, ở một mình cùng với một cô gái xinh đẹp trong một căn phòng khóa kín như là lại tình cảm hài hước mà sẽ chẳng bao giờ xảy đến với tôi trong đời thật. Giờ thì tôi đã được đào tạo chuyên sâu, không đời nào tôi lại rơi vào một cái bẫy như thế. Con gái thì được cho thấy rằng có hứng thú với những người bảnh bao và nổi tiếng. Bọn họ cũng tham gia vào các mối quan hệ không thuần khiết với chúng. Việc nghĩ đến điều đó khiến cho tôi cười khẩy.

Nói cách khác, họ là những kẻ địch của tôi.

Cho đến tận bây giờ, tôi đã rất cố gắng để đảm bảo rằng tôi sẽ không bao giờ trải nghiệm việc đó một lần nào nữa. Cách nhanh nhất để tránh bị cuốn vào một sự phát triển tình cảm hài hước là bằng cách bị ghét bỏ. Thua trận chiến nhưng thắng cuộc chiến. Tôi sẽ làm bất kì điều gì để bảo vệ danh dự của mình vì thế tôi không cần những thứ như là sự nổi tiếng!

Nói như thế, thay vì một lời chào, tôi quyết định hăm he Yukinoshita bằng cách quắc mắt nhìn cô ấy. Những con thú hoang dã giết chóc bằng mắt của chúng!

Grrrrr—!

Đáp lại, Yukinoshita liếc nhìn tôi như thể tôi là một mảnh rác vậy. Cô ấy nheo đôi mắt to lớn của mình lại như thể để nhắm nửa con mắt và bật ra một tiếng thở dài lạnh lùng. Sau đó, với một giọng nói như là tiếng thì thầm của một của một dòng suối trong vắt, cô ấy nói với tôi.

" … Cậu thôi cái trò đứng đó, làm những tiếng gầm gừ đáng tởm, và chỉ ngồi xuống thì sao nào?"

"Hả? Ồ, đúng. Xin lỗi."

… Woah, chuyện gì với đôi mắt vừa nãy thế? Một con thú hoang dại sao?

Chúng chắc chắn sẽ giết chết năm người đấy. Cứ y như là cách cô ca sĩ đó, Matsushima Tomoko, bị dính vào miệng của con báo đó [13]. Có phải tôi vừa mới xin lỗi cô ấy theo bản năng và vô thức sao? Thậm chí là tôi không có ý định đe dọa cô ấy một cách cố tình thì Yukinoshita vẫn nhìn tôi với thái độ thù địch. Mất sạch nhuệ khí, tôi lôi một cái ghế trống ra và ngồi xuống.

Sau đó, Yukinoshita chẳng cho tôi một tí gì quan tâm cả. Chẳng biết tự khi nào, cuốn sách bìa mềm đã được mở ra lại. Tiếng những trang giấy lật lên diễn ra sau đó. Tôi không thể nói được cô ấy đang đọc gì chỉ bằng cái bìa, nhưng tôi đoán đó chắc hẳn là một tác phẩm văn học nào đó. Thứ gì đó như Salinger, Hemingway hay Tolstoy. Đó là loại ấn tượng mà cô ấy cho tôi thấy.

Yukinoshita thì rất giống như một quý tộc nào đó khi cô ấy là một học sinh tiêu biểu và ngoài ra bởi vì cho dù có gì đi chăng nữa, cô ấy vẫn luôn là một cô gái xinh đẹp. Nhưng như là chuyện bình thường đối với những người cao ưu tú vậy, Yukinoshita Yukino thì hoàn toàn biệt lập với bất kì mối quan hệ xã hội nào. Giống như tên của cô ấy vậy, yuki no shita no yuki (tuyết trên mặt tuyết), tuy nhiên cô ấy xinh đẹp là thế, cô ấy là một người không thể chạm đến được và không thể chiếm hữu được. Điều duy nhất mà một người có thể làm là suy ngẫm về vẻ đẹp của cô ấy. Thành thật mà nói, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng thông qua những bước ngoặt vô lý này thì tôi lại có thể quen biết cô ấy. Tôi chắc rằng nếu tôi khoe khoang chuyện này với những người bạn của mình, họ chắc sẽ rất ghen tị đây. Mặc dù tôi chẳng có người bạn nào mà mình có thể khoe khoang với.

Và như thế, tôi nên là gì với Quý Cô Xinh Đẹp ở đây đây?

"Có chuyện gì sao?"

Có lẽ là vì tôi đã nhìn chằm chằm vào cô ấy quá lâu, nên Yukinoshita nhíu

mày mình lại trong sự không hài lòng và nhìn chằm chằm lại vào tôi.

“À, lỗi tôi. Tôi đang nghĩ đến việc mình nên làm gì về tất cả những điều này.”

“Về cái gì?”

“Chà, ý tôi là, chỉ là tôi bị lôi đến đây chỉ với một lời giải thích đầy khó hiểu.”

Thay vì một cú tặc lưỡi “chậc-chậc”, cô ấy thể hiện sự khó chịu của mình bằng việc đóng sầm cuốn sách của mình lại một cách cáu kỉnh. Rồi sau khi liếc nhìn tôi với đôi mắt của mình, như thể tôi chỉ là một con côn trùng vậy, cô ấy thở dài chịu thua và thốt ra một vài từ.

“ … Tôi nghĩ là cậu nói đúng. Thế thì hãy chơi một trò chơi vậy.”

“Một trò chơi?”

“Đúng. Một trò chơi mà đòi hỏi cậu phải đoán cái câu lạc bộ này là gì. Thế thì, câu lạc bộ này là gì?”

Một trò chơi với một cô gái xinh đẹp ở trong căn phòng khóa kín …

Tôi chỉ có thể cảm thấy có một vài yếu tố gợi tình nào đó trong đây, tuy nhiên, bầu không khí mà cô ấy tỏa ra không phải là thứ gì đó vui vẻ, mà khá giống như một con dao sắc nhọn vậy. Bén đến mức tôi tự hỏi liệu mạng sống của mình sẽ kết thúc nếu tôi thua cuộc hay sao. Cái bầu không khí lãng mạn hài hước đó đi đâu rồi? Chẳng phải việc này thì giống Kaiji [14] hơn sao?

Chịu thua cái áp lực này, tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh khi tôi nhìn quanh những thứ bên trong căn phòng, cố gắng tìm kiếm một gợi ý.

“Có bất kì thành viên câu lạc bộ nào khác không?”

“Không, không có ai cả.”

Câu lạc bộ này thậm chí vẫn có thể duy trì được hay sao? Tôi khá ngờ việc đó đấy. Nói một cách thẳng thừng, chẳng có lời gợi ý nào cả.

Không, chờ đã. Ngược lại, chẳng có thứ gì khác ngoài gợi ý mới đúng.

Không phải khoe khoang chứ kể từ khi còn nhỏ tôi đã rất giỏi những trò chơi một người chơi, chỉ có vài người bạn.

Tôi có một chút tự tin trong sách trò chơi [15] và các câu đố đấy. Tôi nghĩ rằng mình có thể thậm chí là chiến thắng một trong những chương trình đố vui trung học đó đấy. Chà, nếu đó là một câu lạc bộ mà không thể chiêu mộ những thành viên khác, thế thì những thành viên khác không thể tham gia. Có rất nhiều thứ tôi có thể thu thập từ việc này. Nếu tôi sắp xếp những suy nghĩ của mình từ lúc đầu, câu trả lời chắc hẳn đã trở nên rất rõ ràng.

"Một câu lạc bộ văn học?"

"Thật sao … ? Lý do của cậu là gì?" Yukinoshita hỏi với một sự hứng thú to lớn.

"Sự thiết kế đặc biệt, thiếu hụt đi sự cần thiết cho những thiết bị đặc biệt và mặc dù sự thật rằng chẳng có đủ thành viên, nhưng câu lạc bộ vẫn không bị giải tán. Nói cách khác, đây là một câu lạc bộ mà chẳng yêu cầu ngân sách gì cả. Thêm vào đó, cô đang đọc một cuốn sách. Câu trả lời thì đã rõ ràng ngay từ đầu rồi."

Lý luận hoàn hảo, nếu như tôi phải nói với chính mình. Mặc chù chẳng có đứa nhóc tiểu học đeo kiếng nào với rằng "Wah … thật sao?" và gợi ý cho tôi, điều gì đó như chuyện này thì khá dễ dàng. [16]

Việc đó thậm chí sẽ còn khiến có Quý Cô Yukino đây thể hiệm một chút ngưỡng mộ và nói rằng 'Tôi hiểu rồi … ' cùng với một cơn giận nho nhỏ.

"Sai rồi." Yukino nở một nụ cười ngắn ngủi và đầy khinh miệt.

… Giờ, việc này thật làm tôi phát điên lên đây. Người quái nào mà lại bảo cô là một người hoàn hảo, không thể tiếp cận được chứ? Cô thì giống như là siêu nhân ác ma hơn. [17]

"Thế thì câu lạc bộ này là gì vậy?" Mặc cho sự khó chịu trong giọng nói của tôi, Yukinoshita chẳng có cử chỉ gì là cô ấy bị phiền bởi việc đó cả. Cô ấy nói rõ rằng trò chơi vẫn tiếp tục.

"Được rồi, tôi sẽ cho câu gợi ý lớn nhất vậy. Việc tôi ở đây, làm những gì tôi làm, là những hoạt động của câu lạc bộ."

Cuối cùng cô ấy cũng cho tôi một lời gợi ý. Nhưng nó thì chẳng liên quan gì đến câu trả lời cả. Dần dần tôi chỉ đi đến cùng kết luận như trước đó—một câu lạc bộ văn học.

Không, chờ đã. Chỉ cần đợi một chút và bình tĩnh lại đã. Làm dịu nó. Hãy bình tĩnh, Hikigaya Hachiman.

Cô ấy đã nói rằng 'chẳng có bất kì thành viên câu lạc bộ nào khác ngoại trừ tôi ra.' Thế nhưng câu lạc bộ vẫn hoạt động.

Nói cách khác, chẳng phải điều đó có nghĩa là có những thành viên ma sao? Thế thì cao trào trong câu chuyện sẽ là những thành viên ma thì thật sự là những bóng ma. Và ở phút cuối cùng, mốt tình lãng mạn của tôi sẽ được dự kiến để phát triển giữa một bóng ma thiếu nữ và tôi.

"Một hội nghiên cứu sự kiện huyền bí!"

"Tôi đã bảo cậu đây là một câu lạc bộ … "

"Câu-câu lạc bộ nghiên cứu sự kiện huyền bí!"

"Sai … Việc đó thì thật nhảm nhí. Ma quỷ không tồn tại."

Không thể hiện sự đáng yêu dù chỉ ít nhất bằng việc nói những câu như là 'B-bởi vì cậu biết đấy, chúng thật sự không có tồn tại! Không phải tôi nói điều đó vì tôi sợ hay gì đâu đấy!'cô ấy sử dụng hết sức mạnh của mình để nhìn tôi với đôi mắt khinh bỉ nhất. Chúng là loại mắt mà nói 'Những tên ngốc thì nên chết đi.'

"Tôi bỏ cuộc. Tôi chẳng biết."

Làm như là tôi có thể đoán ra được chỉ với như thế vậy. Cô nên làm cho nó đơn giản hơn chứ. Thứ gì đó như, 'Nước mắt rơi như lũ ở trên, nhưng lại có một ngôi nhà cháy rực ở dưới, tại sao lại thế?' [18] Chẳng phải như thế là vì nhà của bạn thật sự đang bị cháy sao? Dù thế nào đi nữa, đây không phải là một trò chơi đoán nữa mà là một câu đố.

"Hikigaya-kun. Đã bao năm rồi từ khi cậu nói chuyện với một cô gái?"

Cô ấy tiếp tục và hỏi một câu hỏi đầy bất ngờ và chẳng liên quan gì cả để phá vỡ dòng suy luận của tôi. Cô gái này đúng rất gan đây.

Tôi khá là tự tin và khả năng lưu giữ thông tin của mình. Tôi có thể nhớ rõ

những cuộc trò chuyện nhỏ nhặt mà hầu hết mọi người đều quên mất—đến mức mà những cô gái trong lớp đều coi tôi như là một tên bám đuôi vậy. Dựa vào vùng hải mã [19] ưu tú của mình, lần cuối cùng tôi nói chuyện với một cô gái là hai năm về trước vào tháng Sáu.

Cô gái: 'Trời khá nóng vào hôm nay đấy nhỉ?'

Tôi: 'Giống ẩm ướt hơn, cậu không nghĩ thế sao?'

Cô gái: 'Cái gì? … Ồ … Ừm … đúng, mình đoán thế.'

Hết chuyện.

Hình như là như thế. Chà, ngoài trừ sự thật là cô ấy không thực sự nói chuyện với tôi mà là cô gái ngồi sau tôi chéo góc với cô ấy. Con người thì hay nhớ những kỉ niệm không vui hơn. Thậm chí là cho đến tận bây giờ, mỗi lần tôi nhớ lại sự kiện đó lúc giữa đêm, thì tôi đều có mong muốn kéo chăn qua đầu mình và hét toán lên.

Ngay khi tôi đang hồi tưởng lại sự kiện khủng khiếp đó, Yukinoshita tuyên bố một cách lớn tiếng.

"Những người có nhiều của cải thì được thúc đẩy bởi tính bác ái để tặng cho những người không có. Mọi người gọi đây là công việc tự nguyện. Cung cấp sự viện trợ cho việc phát triển đến những nước còn đang phát triển, tổ chức những bữa ăn tình thương cho người vô gia cư. Mở rộng bàn tay cứu giúp những người trong cơn hoạn nạn. Đó là những gì câu lạc bộ này thực hiện."

Chẳng biết từ lúc nào, Yukinoshita đã đứng lên. Đương nhiên là cô ấy đang nhìn xuống tôi. "Chào mừng đến với câu lạc bộ dịch vụ. Tôi mời gọi cậu."

Sự thật rằng nghe cô ấy chẳng có vẻ gì là rất hoan nghênh thì thể hiện rất rõ ràng bởi cách cô ấy nói điều đó thẳng vào mặt tôi. Việc đó khiến cho tôi rơi một chút nước mắt đấy. Cô ấy cứ xát muối vào vết thương của tôi, thậm chí còn làm tôi chán nản hơn nữa.

"Theo Hiratsuka-sensei thì đó là nghĩa vụ của những người ưu tú để cứu vớt những người sống một cuộc sống đáng thương. Tôi sẽ đảm bảo rằng mình sẽ hoàn thành những gì cô ấy yêu cầu ở nơi tôi và làm tròn trách nhiệm này. Tôi sẽ khắc phục vấn đề của cậu. Hãy thể hiện một chút biết ơn đi."

Có lẽ những gì cô ấy đang ám chỉ đến là 'noblesse oblige'. Một cụm từ tiếng Pháp đề cập đến nghĩa vụ đạo đức của những nhà quý tộc để thể hiện cách hành xử đầy cao quý và rộng lượng. Một Yukinoshita đang đứng đấy với cánh tay mình khoanh lại thì chắc chắn là quý tộc rồi. Thật ra, việc gọi cô ấy là một người cao quý thì chẳng có gì là nói quá cả, cân nhắc về điểm số và ngoại hình của cô ấy.

"Con quỷ cái này … "

Nhưng tôi phải không nói thêm gì nữa cả. Tôi phải vận dụng tất cả những từ ngữ mà mình có để giải thích rằng tôi không phải là một người đáng thương.

" … Cô biết đấy, mặc dù chỉ là tôi nói thôi, nhưng bản thân tôi thực ra cũng khá là một người ưu tú đấy. Tôi đã đạt được hạng ba trong kì thi Năng Lực Tiếng Nhật đấy! Tôi cũng khá đẹp trai nữa! Nếu cô bỏ qua cái thực tế rằng tôi chẳng có một cô bạn gái hay người bạn nào cả, thì cơ bản là tôi đứng hàng đầu đấy."

"Mặc dù tôi chắc rằng mình đã nghe cậu nhắc đến một thiếu sót nghiêm trọng ở cuối câu … Dù gì thì, việc cậu có thể nói tất cả những điều đó thì thật đáng kinh ngạc đấy. Cậu là một tên lập dị. Tôi đã thấy sợ rồi đấy."

"Thôi đi. Tôi không muốn nghe điều đó từ một cô gái kì hoặc như cô."

Cô ấy thật sự kì hoặc. Ít ra thì đó là những gì mà các tin đồn nhắc đến. Những tin đồn mà tôi chỉ vô tình nghe được vì tôi không nhớ rằng mình đã có bao giờ nói chuyện với ai đó. Họ nói rằng Yukinoshita thì rất khác so với ấn tượng vẻ ngoài của cô ấy.

Việc đó có thể có nghĩa là cô ấy là một người đẹp đầy lạnh lùng. Và ngay lúc này đây, cô ấy đang nở một nụ cười băng giá. Sử dụng một từ có tính miêu tả tốt hơn, một nụ người tàn ác.

"Hừm … Dựa trên sự quan sát của tôi, có vẻ như sự cô độc của cậu là kết quả của trí óc thối nát và bản tính hoài nghi của cậu đấy." Yukinoshita kết luận, một cách đầy háo hức. "Trước hết, tôi sẽ kiếm cho cậu một nơi trong cái xã hội này. Vì rằng cậu thật quá đáng thương, tôi chỉ không thể để cậu một mình được. Cậu biết không? Chỉ cần tìm được một nơi để thuộc về, một người có thể thoát khỏi định mệnh nghiệt ngã của việc bị bốc cháy để tạo nên một ngôi sao đấy."

" 'Ngôi Sao Của Chim Ưng Đêm' [20], đúng không? Việc đó thì khá là

ngông cuồng đấy.” Nếu tôi không phải là thần đồng nhận thứ về văn hóa, người đứng hạng ba trong kì thi Năng Lực Tiếng Nhật thì tôi sẽ không hiểu được câu dẫn đó. Ngoài ra, vì đó là một câu chuyện mà thôi thích, tôi nhớ nó rất kĩ. Câu chuyện thật bi thảm đến mức tôi đã thật sự khóc lên. Đó là một câu chuyện mà mọi người đều rất thích.

Đáp lại lời bắt bẻ của tôi, Yukinoshita mở to mắt mình trong sự ngạc nhiên. “ … Tôi ngạc nhiên đấy. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng một nam sinh dưới mức trung bình lại đọc các tác phẩm của Miyazawa Kenji đấy.”

“Cô vừa mới coi thường tôi sao?”

“Tôi xin lỗi. Việc đó có thể là hơi cường điệu một chút. Có lẽ điều chính xác để nói là chỉ thấp hơn mức trung bình thôi.”

“Ý cô không phải là hơi quá cường điệu rồi sao!? Cô không có nghe thấy tôi nói rằng tôi đứng hạng ba trong khối sao?!”

“Tự cao tự đại chỉ vì cậu đứng hang ba chỉ một lần duy nhất thì thật thảm hại. Cân nhắc kết quả của một bài thi ở một môn học như là như thước đo cho trí tuệ sắc bén của một người thì cũng thật là thảm hại.”

… Cô gái này. Phải có giới hạn một người có thể thô lỗ đến mức nào chứ. Để cho cô ấy đối xử với một người mà cô ấy chỉ vừa gặp như là một thành viên thuộc về chủng tộc thấp kém, thì tôi chắc chỉ có nhiều kiến thức như là Hoàng Từ của tất cả người Saiyan quá. [21]

“Mặc dù thế, ‘Ngôi Sao Của Chim Ưng Đêm’ thì rất hợp với cậu đấy. Lấy ví dụ, ngoại hình của Chim Ưng Đêm.”

“Cô đang nói rằng khuôn mặt tôi là dị dạng sao? … ”

“Đó không phải là điều mà tôi đang nói. Tôi chỉ nói là thỉnh thoảng sự thật mất lòng … ”

“Chẳng phải hầu như là cô đang nói cùng một điều đó sao!?”

Vào thời điểm đó, Yukinoshita mang một vẻ mặt nghiêm túc khi cô ấy đặt tay mình lên vai tôi. “Cậu không nên quay đi khỏi sự thật. Hãy nhìn vào một tấm gương để thấy thực tại đi.”

“Này, đợi một chút đã. Mặc dù điều này có thể chỉ là mình tôi nói, nhưng

nét mặt của tôi cũng khá là dễ nhìn đấy. Đủ để cho em gái tôi bảo tôi rằng, 'Onii-chan, giá như anh đừng có nói gì cả … ' điều mà gần như giống với việc nói rằng, thứ duy nhất tốt đẹp về tôi là vẻ ngoài của tôi đấy."

Đúng như mong đợi từ em gái tôi. Em ấy thật tinh mắt. Điều mà, ngược lại, là thứ mà tụi con gái trong ngôi trường này thiếu mất!

Yukinoshita đặt tay lên thái dương mình như thể cô ấy bị đau đầu vậy. "Cậu là một tên ngốc sao? Sắc đẹp không phải là thứ mà có thể được đánh giá từ ý kiến chủ quan của một người. Nói cách khác, vì chúng ta là hai người duy nhất trong căn phòng này, ý kiến khách quan của tôi là ý kiến chính xác duy nhất."

"M-mặc dù là khó hiểu, nhưng vì lý do nào đó lập luận của cô thì có lý đấy … "

"Để bắt đầu, đôi mắt như của cậu, thứ mà tương tự như những con cá chết đấy, sẽ luôn luôn để lại ấn tượng xấu. Tôi không chỉ trích đặc điểm khuôn mặt của cậu mà là biểu hiện khuôn mặt của cậu, thứ mà chẳng thu hút gì cả. Đó là bằng chứng của bản chất xấu xa đáng kể của cậu."

Khi cô ấy nói chuyện, khuôn mặt của Yukinoshita thì chắc chắn rất dễ thương, nhưng ở bên trong, thì lại hoàn toàn khác. Cái nhìn trong mắt cô ấy thì tương đương với của một tên tội phạm. Cả cô ấy và tôi đều thiếu đi sự quyến rũ một cách đáng yêu.

… Nhưng mặc dù thế, đôi mắt của tôi thật sự giống nhưng mắt của một con cá sao? Nếu tôi là một đứa con gái tôi có thể hiểu nó như là một điểm cộng khi nói, 'Cái gì? Tớ thật sự trông như Nàng Tiên Cá sao?'

Trong khi tôi đang bận làm mình sao nhãng với những suy tưởng của mình, Yukinoshita hất mái tóc qua vai mình và nói, như thể là trong niềm hân hoan vậy, "Vấn đề là, trở nên tự tin trong những khía cạnh bề ngoài như là điểm số hay ngoại hình thì chẳng hấp dẫn. Còn chưa kể đến đôi mắt thối nát của cậu nữa."

"Đủ với đôi mắt rồi đấy!"

"Đúng, tôi cho rằng cho dù mình có nói nhiều hơn thế này đi nữa, nó sẽ chẳng thay đổi gì cả."

"Cô có thể bắt đầu bằng việc xin lỗi bố mẹ tôi."

Tôi có thể cảm thấy mặt mình co giật trong sự mong đợi lời đáp lại của cô ấy. Nhanh chóng lộ ra rằng thậm chí là đến nét mặt của Yukinoshita cũng trở nên chán nản khi cô ấy kiểm điểm lời nói của mình.

“Tôi chắc chắn là đã nói một vài điều khủng khiếp. Chắc hẳn rất đau đớn cho ba mẹ của cậu.”

“Xin hãy dừng lại đi, đó là lỗi của tôi. Không, đó là lỗi của mặt tôi.” Tôi van nài, nước mắt gần như tuôn ra. Cuối cùng, Yukinoshita cũng chấm dứt lời lẽ đanh thép của mình. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng việc nói bất kì điều gì thì cũng vô dụng cả. Và khi tôi trở nên chìm đắm trong hình ảnh tôi đang ngồi dưới gốc cây của Đức Phật, thiền định với mục đích đạt được sự giác ngộ, Yukinoshita tiếp tục cuộc trò chuyện.

“Chà thế thì, việc đó thì hoàn tất cuộc mô phỏng trò chuyện này. Nếu cậu có thể trò chuyện với một cô gái như tôi, thì cậu phải có thể nói chuyện với bất kì người nào.” Vuốt mái tóc mình với bàn tay phải, Yukinoshita thể hiện một nét mặt mà tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Sau đó cô ấy nở một nụ cười một cách đầy vui vẻ. “Giờ cậu đã có được cái kí ức đầy ngoạn mục này để giữ trong tim mình, điều mà sẽ giữ cậu tiến bước thậm chí cả khi cậu cô đơn một mình.”

“Chẳng phải giải pháp đó chỉ là suy nghĩ mơ mộng từ phía cô sao.”

“Nhưng nếu là vậy, thế thì nó sẽ không đáp ứng được yêu cầu của sensei … Tôi phải tiếp cận việc đó với một mức độ cơ bản … như là, bắt cậu nghỉ học.”

“Đó không phải là một giải pháp. Đó chỉ là che đậy mùi hôi thối mà thôi.” [22]

“À, vậy ra cậu nhận thức được sự thật rằng cậu là một mối phiến toái sao?” [23]

“Đó có phải là tại sao tôi lại nhận được những cái nhìn cáu kỉnh và mọi người lảng tránh tôi sao?” Tôi cố gắng đáp lại với một lời chơi chữ, nhưng chẳng có kết quả gì cả.

“ … Thật phiền nhiễu.”

Sau khi tôi cười vào lời nhận xét có chút dí dởm của mình, Yukinoshita lườm tôi như thể nói rằng ‘Tại sao cậu thậm chí lại còn sống chứ?’ Như tôi đã nói, đôi mắt của cô ấy thật đáng sợ.

Sau đó một sự im lặng bao trùm xuống căn phòng—đủ để làm cho tai tôi đau nhức. Thật ra cũng có thể là vì tôi đã để Yukinoshita nói bất cứ điều gì cô ấy muốn nên tai tôi mới đau như thế.

Tuy nhiên, sự im lặng nhanh chóng bị phá vỡ, khi cánh cửa bị kéo mở toang một cách dữ dội với một tiếng loảng xoảng vang dội.

“Yukinoshita, cô vào đây.”

“Em đã bảo cô phải gõ cửa … ” Yukinoshita thở dài.

“Xin lỗi, xin lỗi. Đừng bận tâm đến tôi và cứ tiếp tục đi. Tôi chỉ nghĩ rằng mình nên ghé qua và xem coi các em ra sao rồi.” Hiratsuka-sensei nở một nụ cười độ lượng với Yukinoshita, và dựa người vào bức tường phòng học. Sau đó cô ấy nhìn qua lại giữa Yukinoshita và tôi.

“Thật tuyệt khi em hai hòa thuận với nhau.”

Điều gì đã khiến cô rút ra cái kết luận đó chứ?

“Hikigaya, hãy tiếp tục như thế và tập trung vào việc chấn chỉnh cái tính khí hoài nghi và chữa trị đôi mắt thối rửa của cậu đi. Giờ tôi sẽ quay về vậy. Hãy chắc rằng cậu quay về nhà trước khi kết thúc giờ học hôm nay đấy.”

“X-xin hãy đợi một chút đã!” Tôi nắm lấy tay sensei khi cố gắng ngăn cô ấy lại. Trong khoảnh khắc đó—

“Ui! Uiuiuiui! Em bỏ cuộc! Em bỏ cuộc!”

Cô ấy đã khóa tay của tôi. Sau khi tôi cuống cuồng đầu hàng và thừa nhận thất bại, cuối cùng cô ấy cũng thả tôi ra.

“Ồ, chỉ là cậu, Hikigaya. Đừng có vô tình đứng sau tôi vì tôi sẽ theo bản năng mà phóng thích những kĩ thuật mạnh mẽ của mình lên cậu đấy.”

“Cô là gì thế, Golgo [24] sao? Bên cạnh đó, chẳng phải cô mới là người bất cẩn sao? Đừng có bất ngờ làm như thế!”

“Chẳng phải cậu đòi hỏi sao? … Dù gì thì, có vấn đề gì nào?”

“Vấn đế chính là cô đấy … ý cô là gì khi nói ‘chấn chỉnh’? Chẳng phải việc

đó khiến em nghe như là một tội phạm vị thành niên sao? Tất cả những việc này là chuyện quái quỉ gì thế?"

Hiratsuka-sensei xoa cằm mình một cách trấm ngâm trong một lúc.

"Chẳng phải Yukinoshita đã giải thích điều đó cho cậu rồi sao? Cơ bản là, mục tiêu chính của câu lạc bộ này là để giúp mọi người giải quyết những vấn đề của mình bằng việc cổ vụ sự tự cải thiện mình. Tôi hướng dẫn những học sinh nào tôi tin rằng cần sự tự hoàn thiện đến câu lạc bộ này. Cậu có thể nghĩ câu lạc bộ này như là một Phòng Tập Thời Gian [25]. Hay có lẽ là Revolutionary Girl Utena [26], nếu như thế thì làm cho nó dễ hiểu hơn."

"Nó thậm chí còn làm điều đó khó hiểu hơn nữa và chỉ vừa mới minh họa cho việc cô già như thế nào rồi."

"Cậu vừa mới nói gì?"

" … Không có gì cả đâu." Tôi lầm bầm rụt người lại sau khi bị bắn hạ bởi vẻ mặt cực kì giá lạnh mà cô ấy nhìn tôi.

Hiratsuka-sensei thở dài khi cô ấy quan sát tôi.

"Yukinoshita. Có vẻ là em đang gặp khó khăn trong việc chấn chỉnh cậu ta đấy."

"Đó chỉ là vì đến bản thận cậu ta vẫn không nhận ra được sự thật là cậu ta có một vấn đề." Yukinoshita trả lời một cách lạnh lùng khi đáp lại nét mặt gặp khó khăn của sensei.

… Cái cảm giác này … tôi không thể chịu đựng được việc ở đây thêm một giây nào nữa. Việc này có cảm giác tương tự như lúc ba mẹ tôi tìm thấy chồng sách khiêu dâm của tôi vào năm lớp sau và cứ mãi thuyết giáo tôi về việc đó.

Không, có lẽ là không tệ đến thế.

"Um … các người đã nói những thứ nhảm nhí về việc chấn chỉnh tôi và cải thiện và sửa đổi và những cô gái cách mạng hay những thứ linh tinh khác trong một lúc rồi, nhưng tôi chưa thật sự yêu cầu bất kì điều nào trong số chúng cả … " Hiratsuka-sensei hơi nghiêng đầu mình trong sự bối rối. "Hừm?"

“ … Cậu đang nói gì thế? Nếu cậu không thay đổi, cậu sẽ ở mức mà khiến cho việc sinh sống trong xã hội trở nên khó khăn.” Yukinoshita nhìn tôi như thể lời lập luận của cô ấy thì cũng hợp lý như là việc nói ‘Chiến tranh là vô ích. Hãy từ bỏ vũ khí của mình đi.’ “Rõ ràng là nhân cách của cậu thì thấp kém hơn người khác rất nhiều. Cậu không muốn thay đổi phần ấy của bản thân mình sao?”

“Không phải thế … Tôi không muốn mọi người, người mà cứ nói mãi về việc khiến tôi thay đổi, bảo tôi rằng tôi là người như thế nào. Thông thường, khi thay đổi bản thân vì những lời của người khác thì có nghĩ là cậu sẽ không còn là chính bản thân cậu nữa, đúng không? Có câu nói rằng cái tôi là … ”

“Cái tôi là thứ mà không thể được đánh giá bởi chính mình một cách khách quan.”

Cố gắng trong việc nói năng nghe đầy ấn tượng của tôi bằng việc trích dẫn câu nói của Descartes thì bị chặn đứng bởi Yukinoshita … Mặc dù tôi đã chuẩn bị nói điều gì đó rất hay.

“Cậu chỉ đang chạy trốn khỏi vấn để mà thôi. Nếu cậu không thay đổi, cậu sẽ không tiến về phía trước.” Yukinoshita nói, bác bỏ tôi với những lời lẽ đanh thép của mình. Tại sao cô ấy lại quá thù địch và gắt gỏng mọi lúc chứ? Ba mẹ cô ấy là cua hay gì đó sao?

“Việc chạy trốn thì có gì sai nào? Đừng có cứ bảo tôi thay đổi như là một tên ngốc mà chỉ biết một chuyện duy nhất mà thôi. Nếu cô như thế thì cô có làm những chuyện như là hướng về mặt trời và nói rằng, ‘Mặt trời đi về hướng Tây thì thật quá mãnh liệt và mọi người thì bị phiền bởi việc đó vì thế từ bây giờ trở đi xin hãy lặng ở đằng Đông.”

“Đó thì chỉ là một lời ngụy biện mà thôi. Xin hãy đừng lạc khỏi vấn để đang nói đến. Mặt trời không chuyển động—chính Trái Đất mới là thứ chuyển động. Cậu không biết thuyết nhật tâm sao?”

“Đó chỉ là nói tượng trưng thôi! Nếu đó là một lời ngụy biện thì những gì cô đang nói cũng là một lời ngụy biện đấy. Bằng việc thay đổi, cuối cùng tôi lại thay đổi để chạy trốn khỏi vấn đề. Vậy thì giờ ai mới là người chạy trốn khỏi vấn đề đây? Nếu tôi thực sự không không chạy khỏi vấn đề, tôi sẽ không thay đổi và chỉ ở ngay nơi tôi đang ở. Tại sao cô không thể thể chỉ chấp nhận quá khứ của tôi và con người hiện tại của tôi lúc này?”

“ … Nếu việc đó là như thế, thì nó sẽ không giải quyết được bất kì vấn đề

nào hay cứu vớt được bất kì ai.” Khi Yukinoshita nói từ ‘cứu vớt’, nét mặt cô ấy thì ở mức giận dữ đầy kinh hoàng. Tôi vô tình nao núng. Tôi đã ở trên mép vực của việc xin lỗi bằng cách bật ra một câu ‘X-x-x-x-xin lỗi!’ nếu cần thiết rồi. Nói về việc cứu thế thì thường không phải là thứ gì đó mà một học sinh trung học sẽ làm. Tôi chỉ không thể hiểu được điều gì đã đẩy cô ấy đi xa đến thế này.

“Cả hai em hãy bình tĩnh lại đã.” Giọng nói điềm tĩnh của Hiratsuka-sensei làm dịu đi những gì mà sắp xảy đến, hay đúng hơn là, những gì mà đã là một bầu không khí khó chịu ngay từ đầu. Chỉ bằng việc nhìn vào nụ cười trên mặt cô ấy, bạn có thể thấy được rằng cô ấy tràn đầy sự háo hức và niềm thích thú. “Mọi thứ đã trở nên thú vị đấy. Tôi thích những sự phát triển như thế này. Nó như là JUMP [27] vậy, điều mà rất hay, các em không nghĩ vậy sao?”

Bằng cách nào đó, sensei lạ là người duy nhất trở nên hưng phấn. Mặc dù cô ấy là nữ giới, nhưng đôi mắt của cô ấy nhưng là đôi mắt của một đứa con trai trẻ tuổi vậy. “Từ trước khi thời cổ đại, khi hai người đối địch nhau dưới tên của công lý, việc chiến đấu trong một trận đấu được ăn cả ngã về không thì là một phong tục trong shounen manga.”

“Nhưng chúng ta không ở trong một bộ shounen manga … ” Chẳng ai chú ý gì đến tôi cả.

Khi sensei bật ra một tiếng cười vang dội, cô ấy quay về phía chúng tôi và đưa ra một thông báo lớn tiếng.

“Chà thế thì hãy làm việc đó theo cách này vậy. Từ giờ trở đi, tôi sẽ dẫn dắt những con cừu gặp rắc rối đến câu lạc bộ này, nơi mà họ sẽ chịu sự giám sát của hai em. Cả hai em sẽ cố gắng và giúp đỡ họ như thế nào mà hai em thấy phù hợp. Và sẽ thật tốt nếu các em có thể chứng minh sự công minh trong đạo đức của mình để giúp những người khác đến mức tốt nhất trong khả năng của mình. Ai có có thể giúp những người đó đây? Gundam Fight. Ready, Go!!” [28]

“Em từ chối.” Yukinoshita tuyên bố, thẳng thừng từ chối lời đề nghị của cô giáo. Đôi mắt cô ấy chất chứa cùng cái sự lạnh giá mà đã được chỉ thẳng vào tôi chỉ cách đây không lâu. Chà, vì tôi đồng ý với cô ấy, tôi gật đầu trong sự đồng tình. Chưa kể là G Gundam thì chẳng phải là từ thế hệ của chúng tôi. Sau khi sensei nhận thấy được sự không mong muốn của chúng tôi, cô ấy cắn móng tay mình trong sự thất vọng.

“Chậc, có lẽ một Robattle [haitam] thì sẽ dễ hiểu hơn … ”

“Vấn đề không phải là đó … ”

Những trò chơi như ‘Medabots’ thì thật quá lập dị …

“Sensei. Xin hãy thôi cư xử hiếu động một cách trẻ con đi. Việc đó thì không thích hợp với một người ở tuổi của cô và việc đó thì thật không đứng đắn gì cả.” Yukinoshita ném những lời sắc nhọn như băng như thể chúng là thạch nhũ băng vậy. Việc sensei đã bình tĩnh lại hay chưa thì vẫn không rõ, nhưng trong tích tắc khuôn mặt sensei đã ửng hồng lên trong sự xấu hổ. Cô ấy hắng giọng mình để che đậy lỗi lầm xấu hổ của mình.

“Dù-dù thế nào đi nữa! Thứ duy nhất mà sẽ chứng minh sự ngay thẳng của một người là hành động của họ! Nếu tôi nói rằng các em phải đấu một trận đấu, thì hai em sẽ phải đấu. Không ai trong số hai em có quyền nói không cả.”

“Thế thì thật quá độc tài … ”

Cô ấy giống y như là một đứa trẻ vậy! Phần duy nhất của cô ấy mà giống người lớn là ngực của mình. Chà, trong một thứ gì đó ngu ngốc như là một trận đấu thì tôi sẽ thua cuộc cho vui thôi. Nhưng nhận được một ngôi sao cho công sức của mình thì cũng không quá tệ. Nói rằng việc tham gia vao một thứ gì đó như thế thì có ý nghĩa thì là một điều thuận tiện và quá ngông cuồng để nói ra.

Tuy nhiên, đứa trẻ [29] mà là một người phụ nữa quá đáng ghét cùng với một cái đầu toàn shounen manga kia thì vẫn đang thốt ra những lời nhận xét đầy vô lý.

“Để cho hai em chiến đấu với những nỗ lực tuyệt vọng nhất của mình. Tôi sẽ cho một chút động lực vậy. Người thắng cuộc có thể ra lệnh cho người thua cuộc là bất kì điều gì họ mong muốn thì sao nào?”

“Bất kì chuyện gì một cách tuyệt đối sao?”

Bất kì chuyện gì, nó chắc chắn là phải có nghĩa là đó đúng không? Nó không thể là bất cứ thứ gì ngoại trừ bất kì chuyện gì đó … ực.

Đột nhiên, tiếng một chiếc ghế bị kéo ngược lại có thể được nghe thấy. Yukinoshita đã lùi lại hai mét, ôm chặt cơ thể mình khi cô ấy vào tư thế phòng thủ.

“Ganh đua với đứa con trai này thì khiến em cảm thấy rằng trinh tiết mình đang bị đe dọa. Em từ chối.”

“Định kiến! Không phải là như thể tất cả những nam sinh năm hai trung học đều chỉ nghĩ về những thứ khiêu dâm không thôi đâu!” Có rất nhiều những thứ khác như, uh … tôi đang nghĩ! … hòa bình thế giới? Những thứ như thế? Ngoài ra, chẳng có nhiều thứ khác mà tôi nghĩ đến.

“Vậy là thậm chí cả Yukinoshita Yukino cũng sợ một điều gì đó … Em sợ mình sẽ thua đến như thế sao? Hirasuka-sensei nói với một nét mặt hiểm độc. Có vẻ là Yukinoshita bị xúc phạm một chút với điều đó.

“ … Được thôi. Mặc dù, em hơi khó chịu một chút khi mình phải quy phục một lời khiêu khích rẻ rúng này. Em chấp nhận. Trong khi chúng ta tiến hành việc đó, em cũng sẽ để cho cô xử lý đứa con trai đó.”

Woah, Yukinoshita là một người thua rồi cay cú. Làm sao mà cô ấy lại là loại người ghét thua cuộc, các bạn hỏi? Sự thật khi ý cô ấy cơ bản là ‘Tôi có thể nhìn thấu được những ý định của cậu’ như ai đó ghét thua cuộc vậy. Ý tôi là, ý cô ấy là gì khi nói ‘xử lý’ chứ? Cô đã rất đáng sợ rồi vì thế xin hãy dừng lại đi.

Hiratsuka-sensei cười toét, phớt lờ cú lườm của Yukinoshita.

“Thế thì quyết định vậy đi.”

“Này, cô vẫn chưa hỏi em xem em có chấp nhận hay không … ”

“Nhìn vào nụ cười trên mặt em một lần và tôi thấy không cần thiết phải hỏi em.”

Tôi hiểu rồi …

“Tôi sẽ quyết định người chiến thắng của trận đấu này. Tất nhiên, quyết định sẽ bị ảnh hưởng bởi ý kiến và sự thiên vị của tôi. Đừng có nghĩ quá nhiều về việc đó và cứ việc cư xử một cách phù hợp … theo một cách thích hợp và đứng đắn và cố hết sức mình.” Sau khi thốt ra những lời đó, Hiratsuka-sensei ra khỏi căn phòng, chỉ để lại một Yukinoshita rất tức tối và tôi phía sau.

Tất nhiên, chẳng có việc gì để nói đến cả. Trong khi đứng lặng yên trong căn phòng im lặng đó, một tiếng động nghe như một cái radio bị hỏng vang dội. Đó là tin hiệu mà tiếng chuông sắp vang lên. Thật vậy, sau một tiếng

chuông được máy hóa vang lên, Yukinoshita đột nhiên đóng quyển sách của mình lại. Có vẻ như đó là tiếng chuông báo hiệu kết thúc ngày học.

Với việc đó như là một tín hiệu, Yukinoshita nhanh chóng sắp xếp những thứ của cô ấy cùng nhau để quay về nhà. Sau khi cô ấy cẩn thận đặt quyển sách của mình vào cặp, cô ấy đứng dậy. Sau đó, cô ấy nhìn thoáng qua tôi. Và chỉ với như thế và không không lời nào, cô ấy bỏ đi. Thậm chí là không có một lời 'gặp cậu vào ngày mai' hay 'tạm biệt' gì cả, cô ấy bước ra ngoài một cách nhanh nhẹn. Tôi thậm chí còn không có cơ hội để nhắc nhở cô ấy về sự tiếp đón lạnh lùng của cô ấy nữa.

Và rồi tôi lại ở một mình, người duy nhất bị bỏ lại trong căn phòng đó. Hôm nay là ngày xui xẻo hay gì sao thế? Tôi bị triệu tập đến phòng giáo viên, bị buộc tham gia một câu lạc bộ bí ẩn và bị mắng chửi bởi một cô gái, người có vẻ ngoài bắt mắt thì lại bị lẵng phí vào phần duy nhất dễ thương của cô ấy—khuôn mặt của cô ấy. Tôi đã phải chịu đựng thiệt hại khá đáng kể đấy.

Chẳng phải việc nói chuyện với một cô gái thì phải khiến cho bạn trở nên hứng thú hơn sao? Trái tim của tôi thì chỉ chìm trong nỗi tuyệt vọng mà thôi.

Nếu nó sẽ như thế này, thì việc nói chuyện với những con thú nhồi bông hằng ngày sẽ tốt hơn rất nhiều đấy. Chúng không nói lại và chúng luôn mỉm cười một cách rạng rỡ với bạn. Tại sao tôi lại không được sinh ra là một tên máu khổ dâm ngấm sâu vào người nhỉ?

Và trên hết, tại sao tôi lại bị buộc phải cạnh tranh trong một trận đấu vô nghĩa như thế này chứ? Với việc Yukinoshita là đối thủ của tôi, tôi không nghĩ rằng mình có thể chiến thắng. Tôi tự hỏi liệu một thứ gì đó như là một trận đấu thì thông thường có được coi là một phần của các hoạt động của câu lạc bộ hay không. Khi tôi nghĩ đến hoạt động của câu lạc bộ, thứ gì như những ban nhạc của các cô gái trong những cuốn DVD đó thì sẽ thích hợp nhất.

Với những mọi việc tiếp diễn như chúng bây giờ, có bao giờ chúng tôi sẽ có thể hòa thuận với nhau hay không? Nhiều khả năng là không. Có lẽ cô ấy sẽ ra lệnh cho tôi trong một thái độ không quan tâm bằng cách nói điều gì đó như, 'Hơi thở của cậu bốc mùi đấy, vì thế cậu có thể ngừng thở trong ít nhất là ba giờ được không?' Đúng như tôi dự đoán, tuổi thanh xuân thì chẳng là gì ngoài những lời dối trá.

Sau khi thua một giải đấu bóng chãy trong năm thứ ba của mình, họ rơi nước mắt để khiến họ trở nên đẹp đẽ. Sau khi rớt cuộc thi tuyển đại học

của mình, họ nhấn mạnh rằng thất bại của họ đơn giản chỉ là một kinh nghiệm sống mà thôi. Sau khi thất bại trong việc tỏ tình với người mà họ thích, họ rút lui. Họ lừa dối bản thân mình bằng việc giả vờ ngu dốt, nói rằng họ chỉ nghĩ về hạnh phúc của người đó mà thôi.

Sau sau đó lại có thứ đó. Mong mỏi một chuyện tình hài hước với một cô gái không ưa giao thiệp, đầy khó chịu mà được gọi là tsundere thì chẳng bao giờ xảy ra đâu. Bài văn của tôi thì không đòi hỏi bất kì sự chỉnh sửa nào. Đúng như mong đợi, tuổi thanh xuân là một sự ngụy tạo, một từ dối trá, và đầy sự gian xảo.

[1] Từ gốc được sử dụng ở đây là 'hankouseimei', có cũng nghĩa với bản lãnh trách nhiệm (đối với một tội ác).

[2] Trong tiếng Nhật từ 'khiến cho bực bội' (nayamashi) thì cũng có nghĩa là 'quyến rũ', nên khiến cho Hachima nghĩ đến ý nghĩ sau đó …

[3] Trong bản gốc thì ghi là chữ kanji cho chữ 'giáo viên nữ' (女教師) thì sẽ gợi cảm hơn nếu được đọc là 'onnakyoushi' (giáo viên nữ) thay vì 'jokyoushi' (cô giáo).

[4] Một nhãn hiệu thuốc lá ở Nhật.

[5] Nhắc đến bộ phim truyền hình 'Giáo viên bỏ học quay về trường' (Yankee Bokou ni Kaeru), trong đó một cựu thành viên băng đảng quay về ngôi trường cấp ba cũ của mình để làm một giáo viên. Anh ta là một giáo viên nhiệt tình, người luôn cô gắng giúp những học sinh của mình bước chân vào đời.

[6] Trong tiếng Nhật, từ 'tự đắc' hay 'vui vẻ' thì là 'kiki', vần với chữ 'chichi', nghĩa là ngực.

[7] Dịch vụ mà được miêu ta ở đây là dịch vụ thuộc tình dục.

[8] Trong ngữ cảnh này thì cậu ấy đang nhắc đến mong muốn làm tình. Đây là câu mà thường được nói bởi Date Masamune trong game Sengoku BASARA. Đây là một cụm từ thông tục mà thường được sử dụng khi thể hiện sự nhiệt tình làm một điều gì đó.

[9] Herpes: bệnh mụn giộp.

[10] Hernia: chứng thoái vị.

[11] Nhắc đến Usopp từ manga One Piece.

[12] Nhắc đến bộ manga Galaxy 999 Express, trong đó nhân vật chính Testuro, nhắm đến việc có được một cơ thể máy móc để sống một cuộc sống vĩnh hằng. Tuy nhiên Hoàng Hậu Prometheum lại lên kế hoạch chuyển ý thức của anh ấy vào trong một con ốc.

[13] Matsushima Tomoko là một ca sĩ Nhật Bản, người đã bị tấn công bởi cả sư tử và báo khi cô ấy đến Kenya để quay một chương trình thực tế.

[14] Kaiji là một bộ manga về nghệ thuật bài bạc.

[15] Sách trò chơi, nhắc đến bộ sách “Choose Your Own Adventure”, trong đó người đọc chọn hành động của nhân vật chính và kết cuộc của cốt truyện.

[16] Thám tử lừng danh Conan.

[17] Nhắc đến chojin (siêu nhân) trong manga Kinnikuman.

[18] Đây là nhại trên một câu đố ở Nhật, ‘Có một cơn lũ ở trên nhưng lại có một ngọn lửa rực cháy ở dưới, tôi là cái gì?’ Câu trả lời là bồn tắm. Trò đùa ở đây là bởi vì nhà chày nên nước mắt mới chảy như lũ.

[19] Một vùng trong não có hình dáng như một con cá ngựa.

[20] The Nighthawk’s Star, là một câu chuyện dân gian Nhật Bản kể về một con chim được gọi là Chim Ưng Đêm, người bị chế giễu vì sự xấu xí của mình. Cậu khát khao được bay xa đi và kết quả là, cậu đã chết. Sau đó cơ thể của cậu trở thành một ánh sáng xinh đẹp mà đã tạo nên một ngôi sao luôn tỏa sáng. Có thể đọc thêm tại đây:

http: //tonygonz.blogspot.com/2006/05 … awa-kenji.html

[21] Nhắc đến Hoàng Tử Vegata trong Dragon Ball, người mà nổi tiếng vì khả năng chiếu đấu của mình nhiều hơn là vì trí thông minh.

[22] Một thành ngữ Nhật có nghĩa là che giấu những thất bại bằng những cách lén lút.

[23] Từ ‘mối phiền toán’ (kusaimono) cũng có thể được sử dụng để diễn đạt ý ‘thứ gì đó nặng mùi’ trong tiếng Nhật.

[24] Nhắc đến Golgo 13 trong manga Golgo 13. Golgo 13 là một sát thủ chuyên nghiệp.

[25] Hyperbolic Time Chamber trong Dragon Ball, mình để là phòng tập thời gian như trong bản tiếng Việt.

[26] Nhắc đến bộ manga Revolutionary Girl Utena.

[27] Tạp chí JUMP, in những bộ như Gintama, One Piece, …

[28] Nhắc đến RPG Medabots.

[29] Từ gốc được sử dụng ở đây là roribaba, từ mà nhắc đến một người phụ nữ cư xử và trông như một cô gái nhỏ nhưng thật ra lại lớn tuổi hơn nhiều.

Chương 2 – Yukinoshita Yukino Thì Luôn Là Một Người Cứng Đầu.

Khi tôi đang bước ra khỏi căn phòng học sau khi giờ chủ nhiệm kết thúc, tôi phát hiện ra Hiratsuka-sensei đang mai phục mình. Cô ấy như là một lính canh ngục vậy, đứng hoàng toàn bất động với đôi tay mình khoanh lại. Thật ra, nếu cô ấy đến khi mặc đồng phục quân đội và được trao một cây roi da, thì nó có lẽ là sẽ rất hợp với cô ấy. Chà vì ngôi trường này thì khá là giống một nhà tù, nên hình ảnh tưởng tượng đó cũng không phải là quá xa vời. Ý tôi là bạn có thể so sánh nó với Alcatraz hay là Cassandra [1] đấy. Sẽ thật tốt nếu Đấng Cứu Thế Của Cuối Thế Kỉ nhanh chóng đến.

"Hikigaya. Đến lúc cho hoạt động câu lạc bộ rồi đấy."

Ngay khi cô ấy nói thế, tôi đột nhiên cảm thấy máu mình đã trở nên lạnh tanh. Chết tiệt. Tôi sẽ bị bắt mất. Nếu tôi bị áp giải đến phòng câu lạc bộ thì tôi sẽ mất toàn bộ hy vọng trong cuộc sống học đường của tôi một cách đầy nghiêm túc đấy.

Yukinoshita, một người tự cao tự đại bẩm sinh, nói những lời khá là cay độc. Những lời nói đó thật chỉ là lạm dụng và chẳng đáng yêu chút nào cả. Bạn sẽ gọi việc đó là một tsundere sao? Ồ chờ đã, việc đó thì chỉ miêu tả một con quỉ cái thô tục già cỗi mà thôi.

Nhưng mặc dù thế, Hiratsuka-sensei chẳng cho tôi một chút quan tâm nào cả và nở một nụ cười của sự thờ ơ.

"Đi thôi." Hiratsuka-sensei nói và cô gắng chộp lấy tay tôi. Tôi tránh cô ấy. Không một chút ngần ngại, cô ấy với tay mình ra một lần nữa. Tôi lại chỉ tránh được cô ấy trong thoáng chốc.

"Umm, cô thấy đấy … em nghĩ việc đó chà, giữa những việc khác, thì hệ thống giáo dục của chúng ta thì đáng lý ra là khuyến khích và tôn trọng sự độc lập của học sinh … vì thế em muốn phản đối cách em bị buộc làm điều này … "

"Không may mắn thay, nhà trường là những tổ chức mà được thiết kế để đào tạo học sinh trở thành một công dân hòa nhập tốt với xã hội. Một khi cậu bước ra ngoài xã hội, thì chẳng có ai sẽ quan tâm về ý kiến của cậu đâu. Vì thế tốt hơn là cậu nên bắt đầu quen với việc bị ép buộc làm việc đi." Ngay khi sensei nói điều đó, nắm đấm của cô ấy bay thẳng đến tôi.

Cô ấy không đấm tôi một cú đấm bình thường mà là một cú đấm toàn lực vào cơ thể với nắm đấm siết chặt của cô ấy khoan vào người tôi như là một con ốc vậy. Cú đấm đó quá mạnh đến mức tôi không thể nào thở được. Sau đó không bỏ lỡ một giây nào, cô ấy dừng việc cô gắng giết tôi và thay vào đó lại nắm chặt lấy tay tôi.

"Cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cậu cố gắng chạy trốn một lần nữa, đúng không? Đừng có cố kích động nắm đấm của tôi."

"Cô thật sự kiên quyết về việc sử dụng nắm đấm của mình sao?"

Chẳng đời nào cơn đau lại có thể trở nên tồi tệ hơn được nữa.

Khi chúng tôi đang bước đi, Hiratsuka-sensei mở miệng mình ra như thể là cô ấy nhớ đến một việc nào đó.

"Ồ, đúng rồi. Nếu cậu cố gắng trốn trốn thoát một lần nữa thì theo mặc định cậu là sẽ thua trận đấu với Yukinoshita. Không nhưng nhị gì được phép cả. Ngoài ra, cậu cũng sẽ bị phạt. Tốt nhất là đừng có mong đợi rằng cậu sẽ có thể tốt nghiệp trong năm cuối của mình."

Chắc chắc là không đời nào tôi lại có thể thoát khỏi chuyện này bất cứ lúc nào sớm đâu. Ngoài ra, cả tinh thần cũng không. Khi tiếng của đôi giày cao gót của cô ấy lộp cộp trên sàn vang vọng, sensei bước đi cạnh tôi. Để khiến cho mọi việc trở nên tồi tệ hơn, cô ấy còn nắm chặt tay tôi nữa. Bất kì hoàn cảnh nào khác và việc này sẽ trông giống như là sensei là một nữ tiếp viên đang cosplay một giáo viên, người mà đang hộ tống tôi đến quán rượu cosplay của mình.

Nhưng có ba điểm khác biệt. Đầu tiên, tôi không có trả cô ấy bất kì món tiền nào. Hai, cô ấy không thật sự nắm lấy tay tôi mà là phần cuối của cùi chỏ của tôi. Cuối cùng, tôi thì chẳng vui hay hứng thú chút nào cả. Chà, ngoại trừ sự thật là ở cuối cùi chỏ của tôi thì đang chạm vào ngực của sensei.

Nơi duy nhất mà cô ấy đang đưa tôi đến lúc này đây là căn phòng câu lạc bộ đó.

"Um, em sẽ không có chạy đi hay gì đâu vì thế em không sẽ không sao khi đi một mình đâu. Ý em là cô đã biết em luôn ở một mình. Em ở một mình thì hoàn toàn không sao cả. Hay đúng hơn là, nếu em không ở một mình thì em không thể giữ được vẻ bình tĩnh của mình."

“Đừng có nói những điều như thế. Tôi muốn chúng ta đi cùng nhau.” Sensei thở dài nhẹ và mỉm cười một cách dịu dàng. Việc đó thì hoàn toàn khác biệt với đôi mắt thường nhíu lại mà cô ấy nhìn tôi. Sự khác biệt đó làm tôi giật mình.

“Để cho cậu trốn thoát thì cũng đủ làm cho tôi phải nghiến răng mình. Vì thế cho dù tôi không muốn, tôi cũng phải lôi cậu đến đấy để xoa dịu căng thẳng thần kinh của mình.”

“Đó là cái lý do tồi tệ nhất từ trước đến giờ đấy!”

“Tôi phải nói điều đó ra sao nhỉ? Mặc dù tôi hoàn toàn chán ngấy tất cả những chuyện này, nhưng tôi vẫn đi theo cậu đến đó vì lợi ích của việc chấn chỉnh cậu. Đó là thứ mà cậu gọi là một mối ràng buộc đẹp đẽ của tình yêu giữa một giáo viên và học trò của cô ấy đấy.”

“Đây là tình yêu sao? Nếu đây là tình yêu thì em không cần đến nó.”

“Chà, lý do đó thì chỉ cho thấy rằng em thật sự bệnh hoạn đấy, đúng không nào? … Thật quá bệnh hoạn đến mức huyệt đạo của em đều bị đảo ngược? Em định xây dựng Lăng Thập Thần Thánh hay gì sao?” [2]

Cô thật sự là yêu thích manga quá nhiều rồi đấy …

“Giá như cậu nghe lời hơn một chút, thì cậu sẽ đáng yêu hơn đấy. Việc nhìn vào thế giới bằng quan điểm méo mó của cậu thì chẳng có vui vẻ gì cả.”

“Chà, không phải là thế giới thì chỉ tràn ngập ánh mặt trời và hoa cúc không đâu. Nếu xã hội được hình thành bởi quan điểm của một người mà luôn phải xem mọi việc một cách dễ dàng mọi lúc, thì Hollywood sẽ không quay những bộ phim đầy cảm động, phải không? Con người có thể tìm thấy niềm vui trong bi kịch đấy.”

“Phát biểu những lời như thế thì chắc chắn là khá điển hình đối với cậu rồi. Mặc dù việc những người trẻ tuổi trở nên hoài nghi thì khá là phổ biến, nhưng đối với cậu thì đó là một căn bệnh. Một căn bệnh đặc trưng của lớp 11. Đúng thế, cậu thật sự mắc phải ‘kounibyou’ rồi.” [3]

Hiratsuka-sensei nở một nụ cười rạng rỡ khi cô ấy xác nhận ‘căn bệnh’ của tôi.

“Này, chẳng phải như thế thì có hơi khắt khe một chút không? Đối xử với em như là em mắc một căn bệnh vậy. Ý em là dù gì thi ‘kounibyou’ là cái

quái gì cơ chứ?”

“Cậu có thích manga và anime không?” Phớt lờ yêu cầu giải thích của tôi, cô ấy thay đổi đề tài.

“Chà, em không có ghét nó hay gì cả.”

“Vậy thì tại sao cậu lại thích nó?”

“Chà, đó là vì … nó là đại diện cho nền văn hóa Nhật Bản. Nó cũng là một phần của văn hóa phổ thông mà được công nhận là niềm tự hào của Nhật Bản. Chẳng phải sẽ rất lạ lùng nếu em không thừa nhận sự thật đó sao? Vì thị trường nội địa cũng đang trở nên lớn hơn, chúng ta cũng không thể phớt lờ nó trên một mặt trận kinh tế được.”

“Tôi hiểu rồi. Thế thì văn học tổng quát thì sao nào? Higashino Keigo và Isaka Koutarou [4] và những người như thế thì sao?”

“Chà em cũng đã đọc họ rồi nhưng thành thật mà nói, em thích những quyển mà họ viết trước khi họ trở nên nổi tiếng.”

“Nhà xuất bản light novel ưa thích của cậu là gì?”

“Gagaga … và Kodansha Box [5]. Chà em không biết là liệu cô có thể coi những gì Kodansha Box xuất bản là light novel hay không. Tại sao cô lại hỏi em tất cả những chuyện này chứ?”

“Chà. Cậu thật sự đáp ứng được sự mong đợi của tôi đấy—không phải theo cách tốt đâu. Một ví dụ hoàn hảo cho kounibyou.”

“Như em đã nói, ‘kounibyou’ là cái quái gì cơ chứ? … ”

“Kounibyou thì đơn giản là kounibyou thôi. Một tình trạng phổ biến của trí óc được trải nghiệm bởi những học sinh trung học phổ thông. Chúng nghĩ rằng trở nên hoài nghi thì rất ngầu và chúng tôi thể hiện những quan điểm mà rất phổ biến trên internet như là ‘Làm việc và bạn sẽ thua chính quyền’ [6]. Khi nhắc đến những tác gia tiểu thuyết và họa sĩ manga nổi tiếng, chúng sẽ nói ‘tôi thích những quyển sách mà họ viết trước khi họ trở nên nổi tiếng’. Chúng chế nhạo những thứ mà mọi người tôn thờ và khen ngợi những thứ mà không ai biết đến. Và trên hết, chúng còn chế nhạo những otaku mặc dù chúng cũng giống họ. Trong khi tỏ là luồng khí như thể chúng hiểu hết mọi việc, chúng lại phun ra những lô-gic đầy méo mó. Cơ bản là chúng thì không thể nào ưa thích được.”

“Không thể ưa thích được … Chết tiệt! Việc đó thì khá là chính xác nên em không thể bác bỏ được!”

“Không, tôi thì đang khen ngợi cậu đấy. Những học sinh thật ra thì khá là thông minh trong những ngày này và đối diện với thực tế thì khá là dễ dàng. Là một giáo viên, không phải là như thể tôi thấy vui khi chỉ ra những lỗi lầm của cậu. Ý tôi là cần nhắc cách mà tôi đang nói chuyện với cậu như là một người trưởng thành, cảm giác như là chúng ta đang làm việc ngay lúc này vậy.”

“Học sinh những ngày nay sao?” Tôi không thể không nở một nụ cười gượng gạo len lỏi khắp măt mình. Thật là một điều sáo rỗng để nói. Cảm giác như thể tức giận, tôi nghĩ về việc đáp lại với một chút bắt bẻ. Tuy nhiên sau khi chú ý đến việc sensei đang nhìn chằm chằm thẳng vào mắt tôi, tôi chỉ nhún vai mình.

“Có vẻ như cậu định nói điều gì đó nhưng có lẽ nó là thứ gì đó hoàn là là đặc trưng của một người mắc phải kounibyou.”

“ … Ồ thật sao.”

“Tôi không muốn cậu hiêu nhầm nhưng tôi thật sự đang khen ngợi cậu đấy. Tôi thích những người giữ vững lập trừng của mình, mặc dù chúng có thể méo mó.”

Được cô ấy bảo ‘thích’ một cách quá đột ngột chỉ có thể khiến cho tôi không thể lựa lời mà nói như thể một tên ngốc vậy. Tôi thấy bản thân mình lo lắng về việc cố gắng tìm một lời đáp trả để đối lại những lời mà tôi không quen nghe thấy.

“Bị méo mó như cậu, cậu nghĩ gì về Yukinoshita Yukino nào?”

“Cô ta là một con quỉ cái.” Tôi ngay lập tức trả lời. Tôi ghét cô ta nhiều đến mức như thể sensei đã nói ‘Tôi nghĩ cậu nên tử bỏ ‘Con Đường Bê Tông’ đi. [7]

“Tôi hiểu rồi.” Hiratsuka-sensei nói với một nụ cười cay đắng. “Mặc dù em ấy là một học sinh xuất sắc một cách khác thường … Chà, những ai ‘có tài năng’ thì đúng là phải chịu đau khổ chỉ vì việc ‘có tài năng’ mà thôi. Nhưng dù thế, em ấy vẫn là một cô gái rất ngọt ngào đấy.”

Theo cách nào cơ chứ? Tôi nghĩ, lắc đầu mình trong trí óc.

“Chắc chắn là em ấy cũng mắc phải loại ‘bệnh’ nào đó luôn. Em ấy rất tốt bụng và thỉnh thoảng đúng đắn. Nhưng xã hội thì chẳng tử tế hay công bình cả. Tôi chắc rằng đó mà một cách rất khó khăn để sinh sống đấy.”

“Bỏ sự thật rằng cô ấy là người công bình và tử tế qua một bên đi, em chắc rằng hầu hết xã hội đều đồng ý với cô.” Ngay khi tôi nói điều đó, sensei nhìn tôi như thể nói rằng ‘Đó là những gì tôi đang nghĩ đấy.’

“Đúng như mong đợi từ cậu—cả hai cô cậu thì khá là đối lập lẫn nhau đấy. Tôi lo lắng về sự thật rằng chẳng ai trong hai người các cậu có vẻ như sẽ có thể thích ứng tốt với xã hội cả. Đó là lý do tại sao tôi lại đưa hai cô cậu vào cùng một chỗ đấy … ”

“Chẳng phải thế thì đó sẽ là một khu cách ly sao? … ”

“Đúng, có lẽ thế. Tôi thích ngắm nhìn những học sinh như hai người, việc đó thì rất vui. Vì thế, có lẽ chỉ là tôi muốn hai cô cậu ở gần mà tôi.” Cô ấy cười một cách vui vẻ.

Sau đó, như thường lệ, cô ấy nhanh chóng khóa tôi lại trong một thế khóa tay. Cả hai tay cô ấy khóa chặt tay tôi quanh cơ thể cổ ấy đến mức chúng được dựng thẳng lên [8]. Đòn thế pha lẫn phong cách võ thuật này có thể là chịu ảnh hưởng của manga đây. Khi khủy tay của tôi phát ra tiếng động khó chịu này, chúng cứ liên tục cọ xát vào bộ ngực khổng lồ của sensei.

… Chậc. Theo thường lệ, tôi thấy việc trốn thoát sau khi bị cô ấy thực hiện một đòn hoàn hảo lên người mình thì rất khó khăn. Thật đáng giận nhưng trước khi tôi chịu thua cái cảm xúc này thì chắc chẳng lâu đâu.

Không thật ra là tôi đã thua rồi.

Vào lúc đó tôi nghĩ, vì có hai bầu ngực, nên chữ ‘bust’ phải nên được viết số nhiều là ‘busts’ mới đúng.

Một khi chúng tôi đến được dãy nhà đặc biệt, sensei cuối cùng cũng thả tôi ra. Có lẽ cô ấy cuối cùng cũng thôi lo lắng về việc tôi chạy đi. Tuy nhiên, cô ấy vẫn cứ liếc nhìn về phía tôi khi cô ấy bỏ lại tôi ở đấy. Cô ấy không thể hiện bất kì ẩn ý về việc thương tiếc chút đỉnh nào cả bằng việc nói câu nào đó như ‘tôi xin lỗi khi chia tay cậu’ hay ‘tôi ghét việc phải rời xa cậu … ’ Luồng khí duy nhất mà cô ấy đang toát ra là một ý định giết chốc mãnh liệt mà như thể đang nói ‘Cậu hiểu rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu chạy đi, đúng không? … ”

Tôi mỉm cười một cách gượng gạo khi tôi bước dọc hành lang.

Có một sự im lặng hoàn toàn ở cuối dãy nhà đặc biệt và không khí thì lạnh lẽo.

Đáng lẽ phải có những câu lạc bộ khác đang sinh hoạt nhưng tôi chẳng nghe được bất kì tiếng động nào mà cho thấy như thế cả. Tôi không biết liệu đó có phải là vì đây là dãy nhà đặc biệt hay là vì cô ấy nữa. Một kết quả của luồng khí kì hoặc mà Yukinoshita Yukino đang tỏa ra.

Tôi đặt tay lên cánh cửa và mở nó ra. Thành thật mà nói, tôi cảm thấy thật chán nản nhưng mặt khác, suy nghĩ về việc chạy đi cũng khiến tôi tức tối. Việc quan trọng là không để bất kì điều gì cô ta nói ăn vào lòng mình. Tôi không nên nghĩ đến việc chúng tôi ở một mình cùng với nhau. Tôi chỉ nên nghĩ rằng việc cô ấy ở đó và tôi ở đó một cách riêng biệt.

Nếu không có liên hệ giữa chúng tôi, tôi sẽ không cảm thấy khó xử và không thoải mái. Và vậy là hôm nay việc đó đã bắt đầu: cách đầu tiên để ngăn cản nỗi sợ của việc ở một mình—'Nếu bạn thấy một người lạ mặt, hãy nghĩ họ như là một người là mặt.' Nhân tiện đây, chẳng có cách thứ hai đâu.

Về cơ bản, sự khó xử là kết quả của những suy nghĩ như là 'Nếu mình không nói điều gì đó … ' và 'Nếu mình không thử hòa thuận với cô ấy … 'gặm nhắm tâm trí của bạn. Việc đó cũng tương tự như việc một người nào đó ngồi cạnh một người khác trong chuyến tàu mà không nghĩ rằng 'Chết tiệt! Chúng tôi ở một mình cùng nhau! Việc này thật khó xử!' như thế nào vậy.

Nếu tôi nghĩ đến việc đó như thế, tôi có thể vượt qua toàn bộ mọi chuyện này. Nếu cô ấy chỉ đọc một quyển sách hay điều gì đó một cách im lặng thì sẽ thật tốt.

Khi tôi mở cách cửa phòng câu lạc bộ, tôi thấy Yukinoshita đang ngồi đấy, đọc một quyển sách trong cùng một vị trí như ngày hôm qua vậy.

" … "

Việc tôi mở cánh cửa ra đã là một việc tốt rồi, nhưng rồi tôi thấy mình tự hỏi liệu việc nói điều gì đó thì có phải là một ý kiến hay hay không. Dù gì thì, tôi chỉ khẽ gật đầu với cô ấy và đi ngang qua cô ấy.

Yukinoshita chỉ thoáng nhìn qua tôi và rồi một giây sau đó, mắt cô ấy quay trở lại cuốn sách bìa mềm của mình.

“Ở cái khoảng cách này, trong căn phòng này—Cô đang bị tẩy chay sao?”

Cô ấy hoàn toàn phớt lờ tôi và tôi cảm thấy như thể mình vừa mới tan biếng vào hư không vậy. Chẳng phải việc này giống y như tôi cảm thấy như thế nào trong lớp học sao?

“Đó là một lời chào kì lạ đấy. Nó bắt nguồn từ bộ lạc nào thế?”

“ … Chào buổi chiều.” Tôi thốt ra lời chào tôi đã học ở trường mẫu giáo, không thể chịu đựng nổi nhận xét đầy châm biếm của cô ấy. Yukinoshita mỉm cười đáp lại.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Yukinoshita Yukino cho tôi thấy nụ cười của mình. Tôi đã học được rằng khi cô ấy mỉm cười, lúm đồng tiên của cô ấy hiện ra và những cái răng năng như ma cà rồng của cô ấy nhe ra. Có thể điều đó thì dễ thương nhưng đó chỉ là một mẩu thông tin tầm thường mà tôi chẳng quan tâm đến chút nào cả.

“Chào buổi chiều. Tôi nghĩ rằng cậu sẽ chẳng đến nữa chứ.” Nụ cười đó của cô ấy thì chắc chắc là một trò chơi xấu rồi. Nụ cười đó thì cùng đẳng cấp như là ‘Bàn Tay Của Chúa’ của Madona đấy.

“Việc-việc đó thì chẳng quan trọng đến thế! Nếu tôi không đến thì tôi sẽ thua cuộc, vì thế đó là lý do duy nhất mà thôi! Đừng-đừng có mà hiểu nhầm!” Việc này thì có hơi giống một cuộc trò chuyện kiểu hài hước lãng mạn đấy. Tuy nhiên, chúng tôi lại diễn vai hoàn toàn trái ngược—nó như thể là tôi là người con gái và cô ta là đứa con trai vậy. Đây chắc chắn không phải là tình cảm hài hước mà tôi đang tìm kiếm.

Tôi không nhận thấy cảm giác Yukinoshita đặc biệt bị xúc phạm bởi lời nói của tôi cả. Nói rõ hơn thì, mặt khắc, cô ấy tiếp tục cuộc trò chuyện như thể là cô ấy thậm chí còn không quan tâm đến câu trả lời của tôi nữa.

“Khi một người bị chỉ trích đến mức độ đó, bình thường họ sẽ không quay trở lại nữa … Cậu là một tên khổ dâm sao?”

“Không … ”

“Thế thì, một tên bám đuôi vậy?”

“Sai nữa rồi. Này, tại sao cô lại cho rằng tôi có điều gì đó với cô chứ?”

“Cậu không có sao?”

Con quỷ cái này. Cô ấy nghiêng đầu mình một cách thờ ơ trong sự bối rối và làm một vẻ mặt ngượng ngùng! Khuôn mặt đó thì có hơi dễ thương nhưng tôi sẽ chẳng tin vào bất kì điều gì trong chúng đâu!

“Làm như là thế vậy! Thậm chí là tôi cũng không thể chịu đựng được thái độ kiêu ngạo của cô đấy!”

“Vâng, tôi đã bị thuyết phục rằng cậu thích tôi.” Yukinoshita nói mà không có chút đặc biệt ngạc nhiên. Hay đúng hơn là, cô ấy vẫn mang nét mặt như thường lệ, đầy lạnh lùng không thay đổi của mình.

Tất nhiên rồi, Yukinoshita có một khuôn mặt đáng yêu. Đủ đáng yêu mà thậm chí đến tôi, người mà chẳng giao tiếp với ai cả trong ngôi trường này và chẳng có người bạn nào cả, biết đến sự hiện diện của nó.

Chẳng có chỗ cho sự nghi ngờ về sự thật rằng cô ấy là một trong những cô gái xinh đẹp nhất trong trường.

Tuy nhiên, cách cư xử đầy tự tin của cô ấy thì thật bất thường.

“Cô đã được nuôi nấng như thế nào để trở nên quá ngây thơ vậy? Chẳng lẽ mỗi ngày đều là sinh nhật của cô sao? Hay có phải Ông già Nô-en là người tình của cô?” Nếu không phải là như thế, thì trí óc sẽ không phải mắc vào ảo tưởng vô tư lự này.

Nếu cô ấy tiếp tục ở mức độ này, chắc chắn rằng sẽ chẳng có gì khác biệt so với việc trải qua một trải nghiệm đầy đau đớn đâu. Tốt hơn là cô ấy nên thay đổi hướng mà cô ấy đang tiến đến trước khi cô ấy vượt qua điểm cuối của việc quay đầu lại.

Có vẻ như lòng trắc ẩn từ tận sâu trong hốc tâm trí của tôi hiện diên. Tôi quyết định lựa chọn từ ngữ của mình một cách cẩn thận và truyền đạt thông điệp một cách gián tiếp.

“Yukinoshita. Cô là một người bất thường. Cô thì hoàn toàn chìm trong ảo tưởng. Đi thực hiện một cuộc phẫu thuật não hay gì đi.”

“Đó có phải là cậu đang cô gắng nói thẳng thừng vì lợi ích của tôi không?” Yukinoshita cười khúc khích và nhìn về hướng của tôi, nhưng đôi mắt của

cô ấy thì chẳng thích thú gì cả—chúng thì rất đáng sợ.

Nhưng chà, tôi chẳng có nói rằng cô ấy là rác rưởi hay vô giá trị hay bất cứ điều gì như thế cả. Ít ra thì cô ấy có thể khen ngợi tôi vì điều đó chứ. Thành thật mà nói, nếu khuôn mặt cô ấy chẳng đáng yêu thì tôi chắc rằng mình đã động tay chân với cô ấy rồi.

“Chà, xem xét về địa vị xã hội thấp kém của cậu, cậu có thể cảm thấy tôi như là một người lạ lùng. Tuy nhiên, việc tôi trở nên suy nghĩ theo cách này chỉ là một cách đầy tự nhiên mà thôi. Đó là điều mà tôi rút ra được từ kinh nghiệm.” Yukinoshita cười với đôi vai mình được kéo lại một cách đầy tự hào. Sự thật rằng thậm chí là với loại động tác như thế nhưng trông vẫn rất tuyệt khi Yukinoshita thực hiện thì vẫn là một điều bí ẩn.

“Cô nói rằng rút ra từ kinh nghiệm sao … ”

Chắc hẳn cô ta đang ám chỉ đến những trải nghiệm tình cảm đây. Nếu bạn chĩ đơn giản là xem xét vẻ ngoài của cô ấy thì việc đó là rõ ràng rồi.

“Cô đang nói về cuộc sống học đường siêu vui tươi của cô … ” Tôi lầm bầm với một tiếng thở dài.

“Đúng, đúng. Đúng thế. Việc nói rằng tôi thật ra đang sống một cuộc sống học đường khá là bình yên thì chính xác đấy.” Yukinoshita trả lời một lượt. Mặc dù thế, vì lý do nào đó Yukinoshita lại có vẻ nhìn xa xăm trong đôi mắt của mình và cái nhìn của cô ấy thì hướng đi nơi khác khỏi tôi. Nhờ vào việc đó tôi thấy bản thân mình đang nghĩ rằng đường cong nhẹ nhàng của hình dáng của khoảng cách từ cằm đến cổ cô ấy thật sự xinh đẹp. Một mẩu thông tin thật quá vô dụng, đến mức tôi có thể chết đi.

Khi quan sát cô ấy, tôi liền nhận ra điều gì đó. Chà, nếu như tôi giữ cho mình bình tĩnh thì tôi đã phải nhận ra diều đó ngay tức thì rồi, nhưng người tự cao tự đại bẩm sinh này thì lại đặt mình vào một cái bệ mà không thể nào có thể duy trì những mối quan hệ với người bình thường được.

Có lẽ tôi nên cứ hỏi thẳng …

“Này, cô có bất kì người bạn nào chứ?” Ngay khi tôi nói điều đó, Yukinoshita quay đầu mình lại.

“ … Chà đầu tiên hãy giải thích định nghĩa của một người bạn bắt đầu và kết thúc nơi đâu.”

“À, khỏi nói nữa. Đó là lời mà người nào đó không có bạn bè sẽ nói.”

Cứ nghe theo tôi đi.

Chà, nghiêm túc mà nói, tôi chẳng biết được cụm từ ‘bạn bè’ lại được định nghĩa bởi các giới hạn nào cả. Tôi mong ai đó giải thích cho tôi biết được một người bạn thì khác với một người quen như thế nào. Một người nào đó mà bạn thấy chỉ một lần là một người bạn và người nào đó bạn thấy mỗi ngày là người thân sao? Mido faado reshi sorao? [9] Tại sao âm ‘o’ cuối cùng lại là âm mà không nằm trong thang âm cơ chứ? Việc đó làm phiền tôi nhiều đến thế đấy.

Để bắt đầu, có một ranh giới rõ ràng giữa định nghĩa của một người bạn và một người quen. Điều này đặc biệt rõ rằng giữa các cô gái.

Thậm chí là những người trong cùng một lớp lại có vẻ như được xếp hạn và phân loại thành bạn cùng lớp, bạn và bạn thân. Trong trường hợp đó, đây là về việc những sự khác biệt đó đến từ đâu. Tôi tôi lại lạc đề rồi.

“Chà vì tôi đã tưởng tượng rằng cô chẳng có bất kì người bạn nào cả, việc đó thì không sao đâu.”

“Tôi chưa bao giờ nói rằng mình không có bất kì người bạn nào. Dù vậy, ngay cả khi tôi chẳng có bạn thì thì việc đó cũng chẳng phải là điều bất lợi theo bất kì cách nào cả.”

“À vâng. Cô nói đúng. Cô nói đúng.” Tôi nhanh chóng nói, tránh những lời nói của cô ấy khi cô ấy hướng ánh mắt kinh bỉ về phía tôi.

“Ý tôi là, tại sao ngay cả khi cô là một người rất được ưa thích bởi mọi người, cô lại chẳng có bất kì người bạn nào?” Tôi hỏi. Yukinoshita có vẻ như hơi phật ý. Sau đó, cô ấy đảo mắt mình trong sự khó chịu và nói.

“ … Cậu sẽ chẳng bao giờ hiểu được đâu.” Yukinoshita hơi phồng mà mình lên một chút và nhìn đi nơi khác.

Chà đó là bởi vì Yukinoshita và tôi thì là con người hoàn toàn khác nhau và tôi chẳng bao giờ biết được thậm chí là một mẩu tí xíu về những gì cô ấy đang nghĩ. Tôi gặp khó khăn trong việc thấu hiểu những gì cô ấy nói với tôi. Cho dù chúng tôi có cố gắng hết sức như thế nào đi nữa, cuối cùng chúng tôi sẽ chẳng bao giờ thấu hiểu được nhau.

Mặc dù điều duy nhất mà có lẽ tôi có thể hiểu được về Yukinoshita là sự cô

đơn của cô ấy.

“Không phải là tôi không hiểu cô đang cố nói gì. Ở một mình có nghĩa là cô có thể có một khoảnh thời gian tuyệt vời của riêng mình. Cô thậm chí là có thể nói rằng niềm tin rằng một người không nên ở một mình là một điều đáng kinh tởm đấy.”

“ … ”

Yukinoshita chỉ nhìn vào tôi trong một giây trước khi cô ấy quay mặt về lại phía trước và nhắm mắt mình lại. Tôi có thể thấy rằng cô ấy đang suy nghĩ điều gì đó thậm chí là từ cử chỉ đấy.

“Mặc dù cô thích được ở một mình, việc có người trút sự đồng cảm của họ lên cô thì sẽ rất khó chịu. Tôi hoàn toàn hiểu cô.” Tôi nói.

“Tôi tự hỏi tại sao cậu lại ra vẻ như rằng chúng ta đang trên cùng một cấp độ vậy. Việc đó thì cực kì khó chịu đấy.” Sau đó như thể là để che giấu sự khó chịu của mình, Yukinoshita vuốt ta mình ra sau.

“Chà, mặc dù tôi và cậu thì ở những tiêu chuẩn khác nhau, nhưng tôi cho rằng ít nhiều gì thì chúng ta cũng chia sẽ cảm xúc về việc ở một mình. Nhưng việc đó thì có hơi khó chịu.” Khi nói việc đó có vẻ khó chịu, Yukinoshita nở một nụ cười hơi chút tự ti. Trông nó có vẻ như hơi ảm đạm nhưng lại bình thản.

“Ý cô là gì khi cô nói rằng chúng ta ở tiêu chuẩn khác nhau … tôi có ý kiến riêng của mình về việc là một kẻ cô độc. Cô có thể gọi tôi là vua của những kẻ cô độc cũng được. Mặt khác, việc gọi ai đó như cô là một kẻ cô độc thì thật là nực cười.”

“Cái gì thế này … dũng cảm đối mặt với hoàn cảnh của cậu mặc dù cậu biết rằng việc đó là vô ích … ” Yukinoshita có vẻ sốc và nhìn tôi với một nét mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

“Mặc dù được yêu thích bởi mọi người, nhưng cô lại gọi bản thân mình là một kẻ cô độc. Cô là sự xấu hổ cho những người cô đơn ở khắp mọi nơi đấy.” Tôi nói một cách đắc thắng, thỏa mãn với nét mặt của cô ấy.

Tuy nhiên, Yukinoshita lại bật cười ngay lập tức với một nét kinh bỉ trên mặt mình.

“Chà đó là một ý tưởng đơn giản. Có vẻ như là cậu chỉ có khả năng của

việc phản xả tự nhiên đơn giản, thứ mà chẳng liên quan đến não bộ của cậu. Ý tôi là, cậu hiểu gì về việc được mọi người yêu thích chứ? Ồ đúng rồi, cậu chưa bao giờ trải nghiệm việc đó trước đây cả. Xin lỗi, đó là sự thiếu cẩn trọng của tôi."

"Nếu cô đang cố gắng trở nên ân cần thì thật ra nên tiếp tục cho đến cuối cùng đi … " Bạn sẽ gọi việc đó là lịch sử ở vẻ bề ngoài sao? Cô ấy chắc chắn là một con quỷ cái thật sự đấy.

"Thế thì việc được hâm mộ thì như thế nào?" Tôi hỏi. Yukinoshita nhắm mắt mình lại như thể cô ấy đang nghĩ về việc đó một chút ít vậy.

Sau khi hắng giọng mình một chút, cô ấy nói. "Đối với một người như cậu, người mà chẳng nổi tiếng chút nào cả, việc này có hơi khó chịu để nghe một chút đấy."

"Tôi đã chán ngấy rồi nên đừng lo lắng." Tôi trả lời. Yukinoshita hít thở sâu để đáp lời.

Tôi không thể cảm thấy bất kì sự khó chịu nào nữa cả. Tôi chắc rằng mình đã có đủ rồi từ cuộc trò chuyện nhỏ nhặt của chúng tôi trước đó. Nó như thể là tôi vừa mới ăn một số lượng vô cùng ramen vậy.

"Vì tôi đã luôn đáng yêu, những nam sinh mà tiếp cận tôi một thường làm thế là vì họ chất chứa tình cảm dành cho tôi."

Tôi bỏ cuộc. Nó như thể là cô ấy vừa thêm vào hai phần rau củ và một phần bột ngọt vào ramen của tôi vậy. Nhưng mặc dù tôi đã cố gắng tỏ ra can trường và hành động tự tin, nhưng tôi lại không thể cứ đứng dậy và rời đi ngay lúc này được. Tôi rèn luyện bản thân mình và chờ đợi một cách kiên nhẫn cho cô ấy tiếp tục nói.

"Tôi tin rằng việc đó bắt đầu trong những năm cuối của trường tiểu học. Từ dạo ấy … " Vẻ mặt của Yukinoshita thì khác so với những gì vừa trước đó. Nó có hơi u sầu một chút.

Giờ thì nó đã hơn năm năm một chút rồi. Việc liên tục được tiếp xúc với tình cảm của sự yêu mến từ người khác giới thì cảm giác như thế nào cơ chứ?

Thành thật mà nói, được tiếp xúc với cảm giác ghê tởm từ người khác giới trong khoảng hơn mười sáu năm một chút ngay lúc này, thì tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được điều đó cả. Thậm chí là còn chẳng nhận được sô-cô-la Ngày

Valentine từ chính mẹ của mình, đó là một thế giới mà tôi chẳng thể hiểu nổi. Có vẻ như cô ấy là một trong những người mà vui tươi là vì họ đang thắng lợi trong cuộc sống. Chẳng phải cô ấy chỉ đang bắt tôi lắng nghe lời khoe khoang chết tiệt của mình sao?

Nhưng không phải chỉ như thế thôi, đúng không?

Mặc dù việc đó gần như việc một vector dương khác biệt như thế nào so với một vector âm về độ lớn, nhưng việc đánh cô ấy với những cảm xúc chân thật của mình thì sẽ thật tàn nhẫn quá. Việc đó như thể là đứng trần như nhộng ở giữa một cơn bão đang gầm rú vậy. Việc đó sẽ tàn nhẫn như là việc ngược đãi cô ấy khi đang giữa một cuộc thảo luận lớp học vậy.

Tôi nhớ việc bị bắt đứng trước bản đen một mình khi những học sinh còn lại của lớp học lại vây quanh tôi trong khi niệm 'Xin-lỗi-đi! Xin-lỗi-đi!' bằng một giọng lớn khi họ vỗ tay mình. Có thể nó là một cảnh tượng tương tự như trải nghiệm khủng khiếp đó.

… Đó thật sự là một kinh nghiệm khó khăn đấy. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi từng khóc trong trường.

Nhưng giờ thì tôi hoàn toàn không sao rồi.

"Chà, được ưa thích thì chắc phải tốt hơn một chút so với việc liên tục bị ghét bỏ. Cô hư hỏng thật. Thật quá hư hỏng." Tôi buộc miệng nói răng kỉ niệm khó chịu vừa lóe lên trong đầu mình đó.

Yukinoshita thở dài trong tích tắc. Việc đó thì rất giống cô ấy đang mỉm cười đấy, thế nhưng nét mặt của cô ấy thì rõ ràng là khác hẳn.

"Không phải là tôi mong muốn được yêu thích bởi mọi người đâu." Cô ấy khẳng định và rồi nói thêm một vài lời nữa. "Không thì, nếu mọi người thật sự yêu thích tôi thì việc đó có lẽ đã là một việc tốt rồi."

"Hả?" Tôi vô thức yêu cầu cô ấy nhắc lại những gì cô ấy nói sau khi nghe tiếng thì thầm dịu dàng của cô ấy. Cô ấy quay lại để đối mặt với tôi, thể hiện một nét mặt đầy nghiêm túc.

"Nếu cậu có một người bạn mà nói chung là được các cô gái hâm mộ, thì cậu nghĩ sao?"

"Đó là một câu hỏi ngu ngốc. Tôi chẳng có bất kì người bạn nào nên tôi không cần phải lo lắng về một điều như thế." Tôi đưa ra một câu trả lời

cực kì mạnh bạo. Như là một người đàn ông sẽ làm. Cho dù bản thân tôi có nói như thế, tôi cũng ngạc nhiên về việc tôi có thể chen ngang vào với một câu trả lời nhanh như thế nào thậm chí là trước khi cô ấy nói xong nữa.

Có vẻ là Yukinoshita cũng ngạc nhiên đấy. Cô ấy hoàn toàn không nói lên lời với miệng mình mở toang.

" … Trong một giây, tôi thật sự lại nghĩ rằng cậu đã nói điều gì đó ngầu đấy." Yukinoshita nhẹ nhàng đặt tay mình lên thái dương như thể cô ấy bị đau đầu vậy, và cúi thấp đầu mình xuống. "Nghĩ đến việc đó như là một giả dụ và cho tôi một câu trả lời đi."

"Tôi sẽ giết hắn." Tôi không biết câu trả lời nhanh nhẩu của mình có thỏa mãn cô ấy hay không nhưng Yukinoshita lại gật đầu mình một cách thấu hiểu.

"Thấy đấy, chẳng phải cậu sẽ cố loại bỏ người đó sao? Giống y như là một tên vũ phu mà chẳng có bất kì ý thức nào cả. Không, chúng thậm chí còn có ít ý thức hơn là cả thú vật nữa … Ngôi trường mà tôi theo học có rất nhiều người như thế. Mặc dù tôi tin rằng chúng chỉ là những con người đáng thương, người mà chỉ có thể xác định được ý nghĩ của sự tồn tại của chúng bằng việc làm những điều như thế." Yukinoshita đột nhiên bật ra một tiếng cười đầy nhạo báng.

Các cô gái thì bị ganh gét bởi các cô gái. Một thể loại như thế thì chắc chắn hiện hữu. Tôi đã không đến trường trong mười năm chỉ để không. Không phải là tôi là trung tâm của tất cả nhưng đó là thứ mà bạn có thể hiểu được chỉ bằng việc nhìn nó từ bên ngoài thôi. Không, đó là bởi vì tôi đang nhìn nó từ bên ngoài nên tôi có thể hiểu được nó.

Yukinoshita thì hầu như chắc chắn luôn là trung tâm của việc đó và kết quả là, không một chút nghi ngờ, cô ấy bị bao vây bởi các kẻ địch từ mọi người. Đối với một người sống như thế, tôi có thể tưởng tượng được những thứ mà cô ấy đã trải qua.

"Khi tôi còn học trường tiểu học, đôi giày đi trong nhà của tôi bị giấu đi khoảng sáu mươi lần, nhưng năm mươi trong tổng số lần đó thì được thực hiện bởi những đứa con gái trong lớp tôi."

"Tôi thì khá tò mò về mười lần kia đấy."

"Ba trong tổng số đó thì được thực hiện bởi đám con trai. Hai lần khác là khi giáo viên mua lại chúng từ tôi. Còn về năm lần còn lại, một con chó đã

trộm chúng.”

“Phần trăm số lần được thực hiện bởi chó thì khá cao đấy.”

Điều gì đó như thế thì nằm ngoài trí tưởng tượng của tôi.

“Nhưng đó không phải là phần gây sốc nhất về việc đó.”

“Tôi đang cố tình phớt lờ phần gây sốc nhất vì lợi ích của cô đấy!”

“Nhờ vào việc đó, tôi phải mang giày đi trong nhà của mình về nhà mỗi ngày và cuối cùng thậm chí tôi cũng phải mang cây sáo của tôi về nhà.” Yukinoshita nói với một nét mặt mệt mỏi. Khi thấy nét mặt của cô ấy, tôi vô tình cảm thấy một vài sự cảm thông với cô ấy.

Chẳng phải như thế là vì điều đó sao? Sự thật rằng việc đó cũng tương tự như những gì tôi đã trải qua. Sự thật rằng trong trường tiểu học, tôi cảm thấy có lỗi vì tôi đã ở trong phòng học vào một giờ mà chẳng có ai ở quanh chỉ để tôi có thể đổi phần thổi của ống sáo của mình.

Tôi thì thật sự cảm thấy đáng thương cho Yukinoshita.

Đúng thế. Đúng vậy. Hachima. Đừng. Có. Nói. Xạo.

“Việc đó chắc hẳn rất khó khăn cho cô.”

“Đúng thế, việc đó thì đã rất khó khăn. Tất cả là vì tôi đáng yêu.”

Lần này thì việc đó chẳng làm tôi khó chịu khi tôi thấy Yukinoshita cười trong sự tự ti.

“Nhưng việc đó thì không thể tránh được. Không ai là hoàn hảo cả. Bọn chúng thì yếu đuối, chúng có những cái đầu xấu xí và chúng dễ dàng trở nên ghen tị và cố gắng kéo những người khác xuống. Điều kì hoặc là, khi cậu càng tài giỏi thì việc sống trong thế giới này thì lại càng khó khăn hơn. Chẳng phải điều đó là sai trái sao? Đó là tại sao tôi sẽ thay đổi thế giới này và những người trong đó.” Đôi mắt của Yukinoshita thì hoàn toàn nghiêm túc và chất chứa một sự lạnh lùng mà có thể thiêu cháy bạn như là băng khô có thể làm vậy.

“Chẳng phải việc đó thì thật quá điên rồ khi dồn hết tất cả nỗ lực của cô vào một kế hoạch ngông cuồng nào đó sao?”

“Có thể. Nhưng việc đó thì tốt hơn một cách đáng kể so với việc cậu định vắt kiệt nước, héo khô và chết đi … Tôi ghét cái cách mà cậu xem điểm yếu của mình như là một điểm mạnh vậy.” Yukinoshita nói và đảo mắt minh để nhìn ra ngoài cửa sổ.

Yukinoshita Yukino là một cô gái xinh đẹp. Một sự thật không thể nào sai lầm được mà thậm chí đến tôi cũng phải bị buộc thừa nhận việc đó mặc dù rất hối tiếc. Từ vẻ ngoài cô ấy có vẻ như là một người không thể tiếp cận được, với điểm số xuất sắc và không có khuyết điểm nào. Tuy nhiên tính các khó khăn của cô ấy lại là vết thương chí mạng trong đặc điểm cũa cô ấy. Những thiếu sót như thế thì chẳng dễ thương chút nào cả. Nhưng lại có một lý do cho việc cô ấy phải chịu vết thương chí mạng đó.

Tôi không mù quáng tin vào mọi thứ mà Hiratsuka-sensei nói nhưng bằng việc là một người có rất nhiều, Yukinoshita cũng có nỗi khổ của chính mình.

Việc che giấu điều đó bằng cách lừa dối bản thân và những người xung quanh bạn thì chẳng khó khăn gì. Đó là những gì hầu hết mọi người trong thế giới này sẽ làm. Giống như những người giỏi giang trong việc học lại nhận được điểm tốt trong một kì thi và nói rằng đó là bởi vì họ may mắn đoán được những gì sẽ có trong kì thi như thế nào vậy. Cũng giống như việc những cô gái trông tầm thường, người mà ghen tị với những cô gái xinh đẹp, lại khẳng định rằng sự xấu xí của họ thì được quyết định bởi họ mập như thế nào; như thế nào vậy.

Nhưng Yukinoshita thì lại không thực hiện việc đó.

Cô ấy sẽ chẳng bao giờ lừa dối bản thân mình.

Không phải là tôi ít ra cũng không khen ngợi tháo độ đó của cô ấy. Bởi vì chúng tôi cũng giống nhau theo cách đó.

Như là kết quả của việc kết thúc cuộc trò chuyện, Yukinoshita quay lại nhìn vào cuốn sách bìa mềm của mình.

Khi tôi ngắm nhìn cô ấy, một cảm giác kì lạ đột ngột trào dâng trong tôi.

Cô ấy và tôi chắc chắn là giống nhau theo cách nào đó. Tôi thấy bản thân mình đang suy nghĩ về việc đó thay vì là bản thân mình.

Sự im lặng trong khoảnh khách đó bằng cách nào đó lại cảm thấy rất tốt.

Tôi cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn một chút. Như thể là trái tim tôi đang nói rằng nó muốn đập nhanh hơn cả tiếng tích tắc của kim giây đồng hồ và hơn nữa.

Sau đó …

Sau đó cô ấy và tôi …

“Này, Yukinoshita … nếu cô muốn, tôi có thể là bạn—”

“Tôi xin lỗi. Việc đó thì không thể.”

“Cááái giìiì? Nhưng thậm chí là tôi còn chưa nói xong nữa!”

Yukinoshita đã từ chối tôi thẳng thừng. Và ngoài ra cô ấy còn có cái nhìn này trên mặt mình như thể cô ấy cảm thấy kinh tởm vậy.

Đúng vậy, cô gái này chẳng đáng yêu chút nào cả. Tình cảm hài hước và những thứ như thế thì nên cứ nổ tung đi.

[1] Nhắc đến cái nhà tù đồ sộ thuộc về Ken-Oh trong bộ manga Fist of The North Star (Bắc Đẩu Thần Quyền). Nơi đó cũng được biết đến như là ‘Thành Phố Của Những Con Quỷ Khóc Than’, và được dùng để giam cầm những nhà võ thuật, người đã từ bỏ bí kiếp của mình cho Ken-Oh trong mục đích tạo nên quyền thuật tuyệt đối của hắn.

[2] Nhắc đến Kenshiro, nhân vật chính của bộ manga Fist of The North Star (Bắc Đẩu Thần Quyền). Kenshiro bảo vệ những kẻ yếu và vô tội khỏi những băng nhóm đi lang thang trong vùng đất hoang ở sau tận thế, dần dần đạt được cho mình danh hiệu là ‘Đấng Cứu Thế Của Cuối Thế Kỉ’.

[3] ‘Kounibyou’ (高二病) dịch theo nghĩa đen thì có nghĩa là ‘Bệnh năm hai trường trung học phổ thông’. Đặc trưng của căn bệnh là việc ghét ‘chuunibyou’ (Bệnh năm hai của trung học cơ sở), trong đó trẻ vị thành niên trở nên quá tự ý thức.

[4] Higashino Keigo là một tác giả Nhật Bản chỉ yếu được biết đến nhờ những quyển tiểu thuyết bí ẩn của mình. Isaka Koutarou là một tác giả Nhật Bản của thể loại trinh thám giả tưởng.

[5] Gagagaga Bunko là một nhà xuất bản light novel thuộc Shougakukan. Oregairu được xuất bản bởi họ. Kondasha Box là một nhánh xuất bản từ nhà xuất bản lớn của Nhật Bản, Kodansha.

[6] Từ gốc tiếng Nhật được dùng ở đây là ‘Hataraitara make’ (働いたら負け). Đó là một quan điểm thường được thể hiện bởi NEET và những học

sinh, người mà tin vào việc chẳng có ít gì trong việc đi làm nếu những gì bạn kiếm được ít hơn số lượng tiền phúc lợi mà bạn có thể nhận được.

[7] 'Con Đường Bê Tông' là một bài hát được viết bởi Shizuki, nhân vật chính của bộ phim Lời Thì Thầm Từ Trái Tim (Mimi wo sumaseba). Tình yêu của cô ấy, Seiji Amasawa, thì rất ác độc ở lúc đầu và bảo cô ấy rằng cô ấy nên 'từ bỏ 'Con đường bê tông' đi.' Sau việc đó, cô ấy lẩm bẩm 'tên khốn' một cách nhẹ nhàng nhiều lần trên cả con đường về.

[8] Google 'kimedashi'.

[9] Một dòng từ bài ca chủ đề của chương trình thiếu nhi 'Do-Re-Mi-Fa-Donuts'. Hachiman đang nhắc đến sự thật rằng tại sao gam nhạc gốc 'Do-Re-Mi-Fa-So-La-Ti' lại chẳng kết thúc với một âm 'o' mà lại là âm 'ti'.

Chương 3 - Yuigahama Yui Thì Luôn Hiếu Động.

"Vậy để tôi đoán xem nào,chắc lớp nấu ăn cũng là một trải nghiệm khó khăn cho cậu chứ gì?"

Vì vài lý do nào đó mà tôi bị gọi lên phòng giáo viên mặc dù tôi đã nộp báo cáo của môn gia chánh để đền bù việc trốn lớp nấu ăn.

Việc này cứ giống như thể tôi đã trải qua rồi. Sao cô phải nhét cái bài ca đó xuống họng em chứ, Hiratsuka-sensei?

"Sensei, không phải cô là giáo viên Nhật Ngữ Hiện Đại sao?"

"Tôi là giáo viên tư vấn của trường. Tsurumi-sensei đã đẩy trách nhiệm cho tôi đấy."

Tôi nhìn vào một góc phòng và thấy cô Tsurumi vừa được nhắc đến đang tưới nước cho một cây trang trí. Cô Hiratsuka thoáng lườm cô một cái trước khi đưa mắt lại nhìn tôi.

"Trước tiên, tôi muốn nghe lý do tại sao em bỏ tiết lớp học nấu ăn. Nói ngắn gọn thôi."

"Thì chỉ là em không thực sự hiểu vì sao mình lại phải tham gia lớp học nấu ăn với các học sinh khác … "

"Tôi chẳng hiểu được chút gì trong câu trả lời đó cả. Hikigaya – được xếp

vào nhóm thì lại là một trải nghiệm đau đớn đến thế sao? Hay là vì không ai đồng ý cho cậu vào nhóm?" Hiratsuka-sensei nhìn tôi như thể cô ấy lo lắng một cách chân thành vậy.

"Không, tất nhiên là không ạ. Cô đang nói gì thế? Đây là về việc tập luyện nấu nướng, đúng không? Nói cách khác, việc tập luyện sẽ trở nên vô ích trừ khi nó mang nét gì đó giống với việc làm thế nào để nấu ăn trong đời thực. Mẹ em luôn nấu ăn một mình có phải không? Nói cách khác, nấu ăn kì thực chính là việc chỉ có thể làm một mình! Vậy nghĩ theo hướng ngược lại, việc tiến hành tập luyện nấu ăn theo nhóm là hoàn toàn sai!"

"Việc em nói đến và việc cô nói đến hoàn toàn khác nhau."

"Sensei! Cô đang nói rằng người mẹ yêu quý của em sai ư?! Không thể tha thứ được! Thật là vô ích khi nói thêm bất cứ lời nào nữa! Em xin phép!" Tôi trả lời và quay gót, cố gắng để rời nơi này.

"Này! Đừng có thử việc làm cho tôi trở thành kẻ xấu bằng cách đùng đùng bước khỏi khi tôi đáng lý ra là người phải nổi giận đây!"

… Kế hoạch của tôi thất bại sao? Hiratsuka-sensei với tay ra và tóm lấy đằng sau cổ áo tôi. Và ngay lập tức tôi phải đối mặt với cô lần thứ hai trong khi bị túm lên như một con mèo con. Chết tiệt. Nếu tôi đã nói rằng 'Hê♪Em thật ngốc làm sao☆' và thè lưỡi ra, có lẽ tôi đã trốn được rồi.

Sensei thở dài và đập vào bản báo cáo của tôi với mặt sau bàn tay.

"'Làm Thế Nào Để Nấu Một Món Cà Ri Ngon' - phần đó thì ổn. Vấn đề là ở chỗ đằng sau. '1. Cắt hành thành từng khối hình lược. Sau đó thái mỏng và thêm gia vị. Cứ như một con người hời hợt dễ bị ảnh hưởng bởi người khác, những miếng hành đã được thái mỏng thì dễ dàng hấp thu hương vị' … Ai bảo là lại đi trộn với lời mỉa mai hả? Cậu phải trộn trong thịt bò chứ." [1]

"Sensei, làm ơn dừng việc làm cái mặt cứ như thể nó thật sự là một cách chơi chữ hay đi … Em cảm thấy xấu hổ vì là người nhìn cô đấy."

"Ngay cả đến tôi cũng chẳng muốn đọc thứ này. Có thể cậu đã biết trước điều tôi định nói nhưng cậu phải nộp lại cái này lần nữa." Cô ấy trông cực kì đáng sợ khi cô đặt điếu thuốc lên môi mình.

"Cậu có nấu được không?" Sau đó cô ấy lại hỏi với một nét mặt có hơi ngạc nhiên khi cô ấy đọc lướt qua bài báo cáo của tôi một cách tự nhiên.

Ờ bực mình thật đấy. Học sinh trung học ngày nay ít nhất cũng làm được món cà ri. “Có ạ. Vì những kế hoạch trong tương lai của mình, tất nhiên là em biết nấu.”

“Cậu đang ở độ tuổi mà muốn bắt đầu sống tự lập sao?"

“Không, đó không phải lý do ạ.”

“Hửm?” Sensei hỏi một cách đơn giản với một cái nhìn mà nói rằng ‘vậy thì tại sao?’

“Bởi vì nấu ăn là một kỹ năng mà tất cả mọi người chồng ở nhà cần phải có.”

Sau khi nghe xong câu trả lời của tôi, cô chớp chớp đôi mắt to của mình, được kẻ một cách vừa phải với mascara, hai hoặc ba lần gì đó.

“Em muốn làm một người chồng làm nội trợ à?”

“Thì đó là một lựa chọn … ”

“Đừng nói về ước mơ với cái đôi mắt bẩn thỉu, đồi bại đó của em. Chúng ít ra cũng phải lấp lánh trong hứng thú chứ … Chỉ để tham khảo thôi, các dự định trong tương lai của em định thế nào rồi?”

Việc bảo cô ấy cứ chú tâm vào lo cho tương lai của mình trước đi đã thì chắc không phải là một ý kiến hay, nên tôi cứ nhẫn nhịn đưa cho cô một câu trả lời hợp lý.

“Ừ thì, em định vào bất cứ trường cao đẳng nào đó mà mình có thể thi vào.”

“Thế à.” Cô Hiratsuka gật đầu đồng ý và bày tỏ sự tán thành của mình. “Và sau đó, cậu định tìm loại nghề nghiệp nào?”

“Em sẽ tìm một người phụ nữ xinh đẹp và xuất sắc để kết hôn, rồi cô ấy sẽ tiếp tục cấp dưỡng em cho đến khi em chết.”

“Tôi đang hỏi về nghề nghiệp cơ mà! Nói tôi nghe một nghề cụ thể xem nào!”

“Em đã nói rồi còn gì nữa - Chồng nội trợ.”

“Cái đó người ta gọi là gigolo![2] Một cách sống rất xấu. Họ thường ám chỉ tới khả năng kết hôn và trước khi em kịp để ý thì họ đã vào trong nhà và họ thậm chí còn làm thêm một cái chìa khóa nhà nữa và còn chưa nói đến việc họ bắt đầu mang hành lý của mình vào và khi tới lúc chia tay họ thậm chí còn mang theo cả đồ đạc của cô theo người như cái thể loại lông nhông chết tiệt!”

Hiratsuka-sensei tuôn ra một tràng, chắc chắn rằng mình đã miêu tả đến chi tiết cuối cùng. Cô ấy đã nói dữ dội tới mức phải nén hơi thở ngắn với đôi mắt ngấn nước.

Thật quá tội nghiệp … Tội nghiệp đến nỗi tôi thực sự muốn làm cô vui lên.

“Cô à, ổn thôi! Em sẽ không như thế đâu. Em sẽ làm việc nhà chăm chỉ và trở thành một gigolo vượt qua mọi gigolo khác!”

“Cái thể loại giả thiết điên rồ gì thế hả?!”

Với những nguyện vọng tương lai bị chà đạp, tôi bị buộc phải đi đến một ngã ba. Ước mơ của tôi đang ở ngưỡng bị tan vỡ nên tôi cố lật ngược tình thế theo cách của mình.

“Nghe có vẻ tệ nếu cô gọi em là ‘gigolo’ nhưng một người chồng nội trợ toàn thời gian không phải lựa chọn tệ đến thế đâu cô.”

“Hửm?” Cô Hiratsuka ném cho tôi cái nhìn mãnh liệt và ngả người ra ghế với một tiếng cọt kẹt. Một tư thế ý nói rằng ‘Tôi sẽ nghe, cậu cứ cho tôi thấy mình có những gì xem nào.’

“Nhờ có xã hội ‘công bằng về giới tính’ này, việc phụ nữ tham gia vào xã hội rất bình thường. Việc cô ở đây làm việc với tư cách một giáo viên là một bằng chứng của điều này.”

“…Ừ thì, có lẽ em đúng.”

Tôi nghĩ mình đã cuốn được cô vào theo rồi. Giờ chỉ còn việc tiếp tục nói thôi.

“Tuy nhiên, chỉ cần một phép tính cũng đủ để biết rằng vì lượng lớn phụ nữ tham gia vào các cơ quan việc làm, cũng có từng đó đàn ông bị mất việc. Ý em là, cho dù như thế nào đi chăng nữa thì chẳng phải lượng việc làm luôn có giới hạn sao?”

“Ừ thì…”

“Hãy lấy ví dụ về một công ty nào đó 50 năm về trước khi mà 100% nhân công lao động đều là 100 người đàn ông. Nếu như 50 nhân viên phụ nữ được thuê vào làm việc, kết quả sẽ là 50 trong số đàn ông ở đó phải tìm việc ở nơi khác. Nhưng đó là một phép tính cực kỳ đơn giản. Nếu cô suy nghĩ về tình hình kinh tế hiện nay, chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi công ăn việc làm của những công nhân nam đó rơi vào tình trang suy thoái.”

Khi tôi đưa ra luận điểm của mình, Hiratsuka-sensei xoa cằm đầy suy tư.

“Tiếp tục đi.”

“Các công ty bản thân họ đang trở nên ngày càng ít phụ thuộc vào nhân công con người. Đây là kết quả của việc sử dụng máy tính rộng rãi và sự phát triển của mạng Internet cho phép năng suất tốt nhất, điều mà đã kéo theo sự hoàn thiện hiệu suất trên bình quân theo đầu người một cách khủng khiếp. Hoặc nếu cô hỏi ý kiến chung của cộng đồng họ thậm chí còn nói rằng ‘Thật tốt khi bạn làm việc chăm chỉ đến thế nhưng nó hơi đáng lo … ’ Và có cả các việc như kiểu chia sẻ công việc nữa. Thì một cái gì đó tương tự như thế.”

“Đúng, đó là một quan điểm đang tồn tại.”

“Và vì các thiết bị gia dụng trong nhà có những sự tiến triển đáng kể và trở nên đa dạng hơn, không quan trọng là ai dùng nó, kết quả vẫn giống nhau. Ngay cả đàn ông cũng có thể làm tốt việc nhà.”

“Không, từ từ đã.” Sensei cắt ngang bài phát biểu say mê của tôi. Cô đằng hắng giọng một chút và ngay lập tức nhìn chằm chằm vào tôi. “Khá khó khăn để biết được thứ gì cần dùng ở chỗ nào và đặt cái gì ở đâu … nên không phải lúc nào mọi chuyện cũng theo hướng cậu muốn … ”

“Chà có thể chỉ đối với cô thôi.”

“ … Cái gì?” Cái ghế cô ngồi bất ngờ xoay lại khi chân cô đá vào cẳng chân tôi một cái. Đau thấu xương. Sau đó một cái lườm rực lửa hướng về phía tôi. Tôi tiếp tục nói, cố che đi cái câu vừa buột ra.

“V-Vấn đề là! Nghĩ tới việc chúng ta đã làm miệt mài như vậy để xây dựng nên một xã hội nơi một người vẫn có thể sống mà không cần làm việc, nhai đi nhai lại về làm việc và than thở rằng không có đủ việc làm thì chỉ thật ngu ngốc và sai lầm!”

Một kết luận hoàn hảo. Làm việc và bạn sẽ thua hệ thống. Làm việc và bạn sẽ thua hệ thống.

“‘ … Phải rồi. Em thật thối nát hơn bao giờ hết.” Sensei thở dài lớn tiếng. Và ngay lập tức sau đó, cô nở một nụ cười mỉm cười lớn và cười như thể vừa nghĩ ra cái gì đó.

“Nếu một cô gái đãi cậu món ăn tự cô ta nấu ở nhà ít nhất một lần, thì tôi chắc chắn là cậu sẽ thay đổi cái cách nghĩ sa đọa đó … ” Và với câu đó, cô đứng lên và bắt đầu đẩy tôi ở vai ra phía cửa.

“Đợ-Đợi đã! Cô đang làm gì thế?! Ui! Em bảo là đau rồi cơ mà!”

“Hãy quay lại khi cậu đã học được giá trị của lao động trong câu lạc bộ dịch vụ.” Sau đó với một cái nắm chặt như kìm kẹp vào vai tôi, cô đặt gom sức lực của mình lại và tặng cho tôi một cú đẩy cuối cùng ra khỏi cửa.

Ngay khi tôi định quay lại và than phiền, cánh cửa tàn nhẫn đóng sập lại. Tôi nghĩ đó là ý nói ‘không phản đối, bác bỏ, hỏi han hay cãi lại’.

Và ngay khi nghĩ rằng mình có thể cứ đào tẩu khỏi trường, tôi cảm thấy một cơn đau nhói từ bả vai mà cô vừa mới túm vào … Nếu tôi chạy đi, có lẽ tôi sẽ bị đập tơi bời.

Cái người vừa mới đưa cái phản xạ có điều kiện đó vào tôi trong một thời gian ngắn như thế đúng là một con người tồi tệ.

Không còn lựa chọn nào khác, tôi quyết định xuất hiện ở cái hội mà được gọi là câu lạc bộ dịch vụ này, nơi mà hoạt động của câu lạc bộ có vẻ như giải quyết những câu đố. Mặc dù chắc chắn nó là một câu lạc bộ, tôi không hề biết những hoạt động nào thực sự bao gồm ở đây. Chưa kể đến chủ tịch câu lạc bộ còn hơn cả một bí ẩn. Có chuyện quái quỷ gì với cô ấy thế?

Vẫn như thường lệ, Yukinoshita đang đọc một quyển sách.

Sau khi trao đổi một vài lời chào thoáng qua, tôi bước đi một quãng ngắn, lôi ra một chiếc ghế, và rồi ngồi xuống. Sau đó tôi liên lôi ra một vài quyển sách từ cặp của mình.

Ngay lúc này đây, câu lạc bộ dịch vụ đã biến thánh một Câu Lạc Bộ Đọc Sách Cho Thanh Thiếu Niên [3] mất rồi. Dẹp nói đùa sang một bên đi… Cái câu lạc bộ này thì làm gì vậy chứ? Và chuyện quái gì đã xảy đến cho cuộc

chiến mà chúng tôi buộc phải có cơ chứ?

Âm thanh của việc một vị khách gõ cửa đột nhiên trả lời câu hỏi của tôi. Yukinoshita thôi lật những trang giấy trong quyển sách của mình, đặt một tờ dấu trang bên trong một cách chắc chắn.

“Mời vào,” cô ấy gọi, hướng mặt ra cửa.

“X-Xin thứ lỗi.” Giọng nói này thì có hơi hứng khởi một chút… Lo lắng, có lẽ thế? Cánh cửa trượt mở chỉ một chút, sau đó cô gái luồn cơ thể mình qua khe hở nhỏ đó. Chắc hẳn cô ta chẳng muốn bất kì ai thấy cô ấy vào nơi nào.

Mái tóc nâu ngang vai của cô ấy thì cuộn lên thành những đường cong lỏng lẻo đung đưa khi cô ấy bước đi. Đôi mắt cô ấy đảo quanh phòng học một cách đầy lo lắng. Sau đó cô ấy chạm phải mắt tôi và hét lên.

… Tôi là gì cơ chứ!? Một con quái vật sao?

“T-Tại sao Hikki lại ở đây cơ chứ!?”

“ … Thật ra, tôi là thành viên của câu lạc bộ này.”

Hay tôi nên nói là, “Cô đang gọi tôi là ‘Hikkia’ sao?” Quan trọng hôn là, cô gái này là người quái nào cơ chứ?

Thành thật mà nói, tôi chẳng biết gì cả, nhưng trông cô ấy giống y như là một cô gái trung học điển hình vậy—một cô gái đầy lòe loẹt đắm mình trong tuổi thanh xuân của mình. Tôi đã thấy loại con gái như thế quanh đây rất nhiều: một chiếc váy ngắn, ba cái nút trên chiếc áo của cô ấy bung ra, mái tóc nhuộm màu nâu nhạt, và một cú liếc nhanh qua ngực cô ấy thì cho thấy một mặt dây chuyền hình trái tim được đính trên một sợi dây chuyền lấp lánh. Bộ trang phục đó thì hoàn toàn coi thường nội quy trường học đấy.

Tôi chẳng có dính líu gì đến những cô gái như thế cả. Thật ra, tôi chẳng có dính líu gì đến bất kì cô gái nào cả.

Tuy nhiên, có vẻ như là đối phương lại có biết tôi là ai. Tôi ngờ rằng nếu tôi nói, “Xin lỗi, nhưng cô là ai thế” thì mọi việc sẽ suôn sẽ đấy.

Tôi cũng để ý rằng màu của dải ruy băng được đính trên ngực cô ấy là màu đỏ. Trong trường của chúng tôi, mỗi khối thì được phân biệt bằng một dải ruy băng của màu sắc cụ thể. Một dải ruy băng đỏ nghĩa là cô ấy học lớp 11

như là tôi vậy.

… Không phải là tôi để ý bởi vì tôi đang nhìn chằm chằm vào ngực của cô ấy đâu. Nó chỉ vô tình lọt vào tầm mắt của tôi mà thôi … Nhân tiện đây thì chúng khá là bự đấy…

“Chà, trong lúc này thì cứ ngồi xuống đã.” Tôi lôi một chiếc ghế ra một cách bình thản, ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống. Tác phong lịch sự một cách đầy ngẫu nhiên của tôi thì không phải là cái cớ để che đậy lương tâm tội lỗi của tôi đâu. Theo lẽ thường thì tôi cũng muốn gây ấn tượng cho cô ấy về khuynh hướng tốt bụng một cách đầy chân thực của tôi. Bạn biết đấy, tôi cũng là một quý ông vậy. Cứ nhìn vào bộ quần áo đây tinh tế của tôi đi là thấy.

“C-Cám ơn…” Cô ấy có vẻ hoang mang khi chấp nhận lời mời của tôi và lặng lẽ ngồi xuống.

Yukinoshita, người mà đang ngồi trước mặt cô ấy, nhìn vào cô ấy. “Yuigahama Yui-san, đúng không?”

“C-Cậu biết mình là ai sao?”

‘Yuigahama Yui’ này đây ngay lập tức vui vẻ lại, như thế nếu được Yukinoshita biết tên của mình thì người đó có được một địa vị nào đó vậy.

“Cô đúng là biết khá nhiều đấy … Chẳng lẽ cô nhớ hết tên của tất cả mọi người trong ngôi trường này?”

“Không hề. Tôi còn chẳng biết cậu tồn tại nữa là.”

“Vậy sao…”

“Đừng có chán nản chứ, đó là lỗi của tôi cơ mà. Tôi đã chẳng hề nhận thấy sự hiện diện đầy thấp kém của cậu và trên hết là tôi lại mong muốn đảo mắt mình khỏi sự hiện diện của cậu một cách đầy vô ý đấy. Lỗi là nằm ở sự yếu kém của trí óc của tôi.”

“Câu đó đáng lẽ là là một dạng an ủi hay sao thế? Đó là một cách vô cùng tồi tệ để an ủi một người nào đó đấy. Cuối cùng thì cậu gần như kết luận rằng đó là lỗi của tôi vậy.”

“Tôi chẳng có cố an ủi cậu đâu. Tôi chỉ là đang mỉa mai mà thôi,” Yukinoshita nói, không đếm xỉa gì đến tôi khi cô ta hất mái tóc mình qua vai.

“Chuyện này … thì có vẻ như đây là một câu lạc bộ rất là vui đấy.” Yuigahama nói, nhìn vào Yukinoshita và tôi với đôi mắt long lên.

Con nhỏ này … Chẳng lẽ đầu óc của cô ta chỉ đầy ánh nắng chói chang và những dàn hoa cúc thôi sao?

“Chính xác thì lời nhận xét đó chẳng hề dễ chịu dù theo hướng nào đi chăng nữa cả … Mặt khác, sự hiểu nhầm của cậu thì rất là không dễ chịu đấy.” Đôi mắt lạnh lùng của Yukinoshita khiến cho Yuigahama trở nên bối rối.

“Uh, không, mình phải nói sao nhỉ?” Cô ấy vẫy đôi tay mình cuống cuồng chối chỏ. “Mình chỉ đang nghĩ là cách cậu có vẻ như là đang hành động vô cùng tự nhiên đấy! Như là, ý mình là, Hikki thì hoàn toàn khác với cách cư xử của mình trong lớp. Cậu ấy, như là, thực sự lại nói chuyện hay gì đấy.”

“Thật ra thì, tôi có thể nói chuyện đấy. Nói như thế thì có hơi…” Chẳng lẽ tôi thực sự trông như là thiếu đi bất kì kĩ năng giao tiếp nào sao?

“Ồ phải rồi. Yuigahama-san cũng học lớp F.”

“Cái gì, thật sao?” Tôi hỏi.

“Đừng có bảo tôi là cậu thật sự chẳng biết điều đó đấy?” Yukinoshita hỏi lại.

Có vẻ như là Yuigahama bị giật mình bởi những lời của Yukinoshita.

Ôi trời.

Tôi biết rõ nỗi khổ sở của việc một người bạn học chẳng nhớ mình là ai hơn bất kì người nào khác. Vì thế, trước khi khiến cho cô ấy phải trải nghiệm cùng sự đau khổ ấy, tôi cố gắng che đậy sai lầm của mình.

“T-Tất nhiên là tôi có biết rồi.”

“ … Tại sao cậu lại hướng mắt mình đi ra chỗ khác chứ?” Yukinoshita hỏi.

Yuigahama nhìn tôi với đôi mắt đầy khinh miệt. “Chà, chẳng phải đó là lý do tại sao cậu lại chẳng có bất kì người bạn nào trong lớp đó sao, Hikki? Ý tôi là, cậu cư xử rất kì lạ và ghê tởm đấy.”

Giờ thì tôi đã nhớ ra đôi mắt đầy khinh miệt của cô gái này rồi. Tất nhiên là những đứa con gái khác trong lớp tôi cũng thỉnh thoảng nhìn tôi như là miếng rác bỏ đi vậy. Cô ta chắn hản là một phần trong đám mà chơi chung với câu lạc bộ đá bóng rất nhiều đây.

Cái quái gì thế này. Thế thì chẳng phải cô ta là kẻ thù của tôi sao? Tôi chỉ tốn thời gian của mình khi mà cố gắng lịch sự.

“ … Con đ* này.” Tôi vô ý khẽ chửi thề.

“Cái gì? Cậu gọi là là con đ* thế hả?!” Yuigahama trỉ trích lại. “Tôi đây vẫn còn tri—…w-whoa! Quên đi!” Cô ta đỏ mặt một cách dữ dội và lắc tay mình qua lại như thể muốn lấy lại lời nói của mình vậy. Thật là một đứa đầu rỗng.

Yukinoshita bắt đầu nói, như thể để cứu Yuigahama khỏi cơn hoảng loạn của mình vậy. “Việc đó thì thật chẳng phải là chuyện phải cảm thấy xấu hổ đâu. Ở tuổi này vẫn còn tri—”

“N-Nè chờ đã! Cậu đang nói gì thế!? Việc vẫn còn khi học lớp 11 thì là rất xấu hổ đấy chứ! Yukinoshita-san, vẻ nữ tính của cậu đâu rồi chứ?!”

“ … Thật là một thứ vô nghĩa để đem ra đong đếm.”

Ui chà. Tôi chẳng biết bằng cách nào, nhưng Yukinoshita vừa mới làm tăng vẻ lạnh lùng của mình gấp trăm lần đấy.

“Cho dù cô có nói thế, thì từ ‘vẻ nữ tính’ đối với tôi vẫn chỉ là ‘đồ đ*’ mà thôi,” Tôi chêm vào.

“Cậu lại nói từ đó nữa rồi! Gọi người nào đó là đ* thì thật là quá đáng đấy! Hikki, cậu thật đáng ghê tởm!” Yuigahama phát ra một tiếng gừ đầy nhạo nháo nho nhỏ và nhìn tôi với đôi mắt ngấn nước.

“Việc tôi gọi cậu là một con đ* thì chẳng có liên quan gì đến chuyện là người đáng ghê tởm cả. Và đừng có mà gọi tôi là ‘Hikki’.”

Chẳng phải như thế thì giống y như gọi tôi là một tên hikikomori sao? … Chắc hẳn là cô ta nói từ đó với ý định xúc phạm rồi. Đó chắc chắn là loại biệt danh mang tính xúc phạm nào đó mà những người trong lớp tôi gán cho tôi rồi.

Chẳng phải như thế là quá ác ý sao? Tôi chuẩn bị bắt đầu bật khóc sau đó.

Ngồi lê đôi mách thì chẳng hay ho gì cả.

Đó là lý do tại sao tôi lại nói mọi thứ một cách trực tiếp, lớn tiếng và rõ ràng. Nếu họ chẳng nghe trực tiếp từ miệng tôi, thì tôi chẳng thể nào gây ra bất kì thiệt hại nào cả!

"Đồ đ*."

"C-Cậu! Cậu thật là phiền quá đi! Như là vô cùng thô bỉ vậy! Cậu không thể cứ cắm đầu đi chết đi được sao?"

Mặc dù với thái độ hòa nhã mà tôi gần như là bén như là một con dao lam an toàn vậy, thậm chí là đến cả tôi cũng phải rơi vào im lặng sau khi nghe những lời ấy.

Có rất nhiều lời lẽ trong thế giới này mà không nên nói ra, đặc biệt là nhựng lời mà liên quan đến mạng sống của những người khác. Nếu bạn không sẵn sàng để chịu trách nhiệm về việc lấy đi một mạng sống, thì bạn không có quyền nói những lời ấy. Sau một lúc im lặng, với ý định khiển trách cô ta, tôi đưa ra một lời đáp trả đầy nghiêm nghị cùng với một giọng nói đầy giận dữ một cách rõ ràng:

"Nói những thứ như 'đi chết đi' hay là 'tôi sẽ giết cậu' một cách hời hợt thì tôi sẽ khiến cô đi bán muối đấy."

"Ừ … x-xin lỗi, tôi chẳng có ý … Chờ đã, cái gì chứ!? Cậu vừa mới nó điều đó xong! Cậu rõ ràng là nói cậu sẽ giết tôi đấy!"

Có lẽ Yuigahama đã phát hiện ra, nhưng cô ta thật sự chỉ là một đứa đầu rỗng mà thôi. Nhưng cho dù là thế, tôi cũng khá là ngạc nhiên đấy. Cô ta có vẻ như là đứa con gái mà có lẽ sẽ thật sự xin lỗi một cách đường hoàng đấy.

Cô ta có vẻ như là khác so với tính cách mà ngoại hình của cô ấy bộc lộ. Tôi thì đã khác chắn chắn ra cô ta cũng giống những đứa con gái trong nhóm của mình, những tên trong câu lạc bộ bóng đá và tất cả những người xung quanh chúng. Tôi nghĩ rằng đầu óc cô ta cũng tương tự như tiêu thuyết của Murakami Ryuu [4] vậy, luôn chứa đầy những suy nghĩ về tình dục, ma túy và làm trò.

Yuigahama khẽ thở dài và. Quá năng nổ chắc cũng khá là mệt mỏi đây.

“Um, này. Mình nghe điều này từ Hiratsuka-sensei, nhưng…Câu lạc bộ này đáp ứng các nguyện vọng của học sinh, đúng không?” Yuigahama phá vỡ sự im lặng trong thoang chốc.

“Thật sao?” Tôi thì dám chắc rằng đây chỉ là một câu lạc bộ đọc sách không ngừng thôi đấy. Yukinoshita hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của tôi và trả lời câu hỏi của Yuigahama.

“Không hẳn. Chính yêu thì mục tiêu của câu lạc bộ này nằm ở việc giúp đỡ mọi người. Việc đáp ứng nguyện vọng của cậu hay không đều phụ thuộc vào cậu cả.” Câu trả lời của Yukinoshita nghe có vẻ như là một sự chối bỏ đầy lạnh lùng và thẳng thừng đấy.

“Thế thì khác nhau ra sao chứ?” Yuigahama hỏi với một nét mặt đầy ngờ vực. Đó cũng chính là những gì mà tôi đang tự hỏi.

“Cậu sẽ cho một người đói bụng một con cá hay là cậu sẽ dạy người đó cách câu cá? Đó là chính là sự khác biệt. Về cơ bản thì một người tình nguyện chẳng cung cấp kết quả mà là một phương pháp. Tôi cho là ‘khuyến khích tính độc lập’ thì sẽ là câu trả lời chính xác nhất.”

Lời nói của cô ấy nghe giống như là thứ gì đó trích nguyên văn từ một cuốn sách đạo đức vậy, loại nguyên tác sáo rỗng mà bất cứ ngôi trường trời đánh nào cũng sẽ giảng dạy— ‘những hoạt động câu lạc bộ cho phép học sinh biểu hiện khả năng hành động độc lập cũng như với người khác của mình’. Đó là hiểu biết mới của tôi về hoạt động câu lạc bộ đấy. Và, chà, sensei cũng có nói điều gì đó về lao động rồi, vì thế đây chắc hẳn là câu lạc bộ mà hoạt đồng vì lợi ích của toàn thể học sinh.

“Điều đó thì khá là tuyệt vời đấy!” Yuigahama thốt lên với một vẻ mặt mà như nói ra, ‘Cậu đã làm cho mình sáng mắt ra đấy, giờ thì mình đã hiểu hoàn toàn rồi!’ Tôi thì có hơi lo lắng về việc cô ta có thể sẽ bị tẩy não bởi một tà môn nào đó trong tương lai đây.

Lời giải thích của Yukinoshita thì chẳng có cơ sở khoa học nào cả, thế nhưng các cô gái ngực bự như ‘Yuigahama’ này đây thì lại thường khá là… Hay ý kiến như thế thì đúng là có hiện hữu trong xã hội, nhưng tôi tin rằng tôi có thể nói cô ấy là ví dụ đầu tiên cho điều đó đấy.

Mặt khác … Yukinoshita lại có trí tuệ nhạy báy, sự thông minh vượt trội, và ngực thì phẳng như là một bức tường.

“Tôi không thể hứa rằng tôi sẽ đáp ứng nguyện vọng của cậu, nhưng tôi sẽ giúp cậu nhiều nhất mình có thể.”

Sau đó Yuigahami liền lên tiếng, như thể cô ấy đột nhiên nhớ ra điều mà cô ấy đến đây để làm.

“Um. này! Mình thì đang nghĩ về việc làm một chút bánh quy…” Yuigahama nói, liếc nhìn tôi.

Tôi thật không thật sự là một cái bánh quy cậu biết chứ hả. Tôi hiểu rằng mọi người trong lớp coi như tôi là một tên lập dị nhưng cho dù những từ đó phát âm giống nhau, chúng thì khác nhau hoàn toàn đấy. [5]

“Hikigaya-kun.” Yukinoshita ra hiệu về phía hành lang với một cú hất cằm nhanh. ‘Biến đi’. Cô ta có thể nói điều đó một cách lịch sự cơ mà. Có lẽ là, ‘Cậu thật là chướng mắt, vì thế cậu có thể vui lòng rời đi được chứ? Tôi sẽ rất cảm kích nếu như cậu chẳng bao giờ quay lại nữa.’

Nếu như mấy người cần có một vài cuộc nói chuyện giữa con gái với nhau thì không thể tránh được vậy. Đúng thật là có những điều trong thế giới này mà chỉ có thể được thảo luận giữa con gái với nhau mà thôi. Tôi có thể hiểu được một gợi ý như là ‘Giáo Dục Thể Chất’. “Cấm con trai’, ‘Phòng học thì đang được dùng cho bài học chỉ dành cho nữ giới’. Nhiêu đó thì chắc cũng tóm gọn rồi.

Tôi tự hỏi những bài học đó là gì nhỉ? Điều đó vẫn còn khiến tôi khó chịu đến tận hôm nay đấy.

“ … Tôi sẽ đi mua một vài lon ‘Sportop’ vậy.” [6]

Tôi phải nói rằng tôi rất là chu đáo rồi đấy, cảm nhận được tình huống và hành động một cách kín đáo. Nêu như tôi là một cô gái, thì tôi nhất định là sẽ phải lòng tôi mất rồi.

Khi tôi đặt tay lên cửa để đi khỏi, Yukinoshita gọi tôi lại. Có lẽ thậm chí là đến Yukinoshita cũng có cảm xúc nào đó để bày tỏ?

“Tôi lấy ‘Yasai Seikatsu 100 Strawberry Mix’ vậy.” [7]

Vậy là cô ta có thể ra lệnh cho mọi người chạy vặt cho cô ta một cách đầy tự nhiên đến thế…Yukinoshita, cô thật là chẳng thể nào tin nổi cơ đấy.

Việc đi xuống tầng một của dãy nhà đặc biệt và rồi quay về tầng ba thì tốn chẳng hơn mười phút đồng hồ. Nếu như tôi cứ thư thả và đi với một tốc độ nhàn nhã thì chắc họ có lẽ sẽ kết thúc cuộc trò chuyện của mình trước khi tôi quay trở lại đấy.

Việc cô ấy là loại người gì thì cũng chẳng quan trọng, Yuigahama là khách hàng đầu tiên của chúng tôi. Nói cách khác, sự xuất hiện của cô ấy là sự khởi đầu cho cái được gọi là cuộc chiến giữa Yukinoshita và tôi.

Chà, tôi thực chẳng nhắm đến chiến thắng đâu, vì thế việc chỉ chú trọng đến việc giảm thiểu tối thiệu thì cũng chả sao.

Căn-tin trường học có một chiếc máy bán hàng tự động đầy đáng ngờ ở ngay trước cửa. Chiếc máy ấy bán một số loại sô-đa đặc biệt nằm trong hộp nước trái cây, những loại mà bạn chẳng thể tìm thấy ở những người hàng tiện lợi. Chúng dường như là là giỏi trong việc nhái hương vị, vì thế chúng thu hút được sự chú ý của tôi.

Tôi thì đặc biệt hứng thú với một loại sô-đa bất thường được gọi là 'Sportop.' Hương vị giống như loại kẹo rẻ tiền và thức uống đấy thách thức xu hướng 'không calo' và 'không đường' gần đây. Vị của nó cũng khá là ngon đấy.

Khi tôi nhét hai đồng 100 vào trong máy bán hàng tự động, một tiếng rên ầm ĩ như là một pháo đài trên khôn thoát đi và nó nhả lon 'Yasai Seiketsu' và 'Sportop' mà tôi đã mua xuống. Sau đó tôi liền nhét thêm một đồng 100 yên khác vào và nhấn nút 'Otoko no Café au Lait'

Nếu như chỉ có hai trong ba người uống gì đó thì sẽ rất kì cục, vì thế tôi quyết định là cũng mua một lon cho Yuigahama.

Tổng cộng mấy lon nước hết ba trăm yen, nghĩa là tôi đã mất đi năm mươi phần trăm số tiền mà tôi có trên người rồi. Tôi thật là túng thiếu quá mà.

"Cậu về trễ thật," Yukinoshita nói, giựt lấy hôp 'Yasai Seikatsu' từ tay tôi. Cô ta dùng ống hút chọt vào và bắt đầu uống. Chỉ còn lại lon 'Sportop' và 'Otoko no Café au Lait'.

Có vẻ như là Yuigahama nhận ra được lon 'Otoko no Café au Lait' đó là dành cho ai.

" … Ồ, phải rồi," cô ta nói, lôi một đồng một trăm yen ra khỏi một cái bóp trông như là một cái túi vậy.

“À, đừng lo về chuyện đó.”

Ý tôi là, Yukinoshita chẳng có trả tiền lại cho tôi, và trên hết, là do tôi tự nguyện mua những thứ này. Mặc dù việc nhận tiền từ Yukinoshita thì thì là hợp lý, nhưng tôi thì không có nghĩa vụ phải nhận tiền từ Yuigahama. Vì thế, thay vì lấy đồng một trăm yên, tôi đặt lon Café au Lait vào tay cô ấy.

“N-Nhưng tôi vẫn chưa trả tiền cho cậu mà!” Yuigahama cố đưa cho tôi đồng tiền một cách đầy cương quyết. Việc cãi tới cãi lui về việc cô ấy trả tiền lại cho tôi thì thật là phiền phức vì thế tôi chỉ bước đến bên ghế mình gần Yukinoshita.

Có vẻ như là Yuigahama có chút khó chịu khi cô ấy miễn cưỡng cất tiền thối của mình đi.

“ … Cám ơn.” Cô ấy bày tỏ lòng biết ơn của mình bằng một giọng nhỏ nhẹ, khẽ hạnh phúc mà mỉnh cười, khi cô ấy bẽn lẽn cầm lon Café au Lait bằng hai tay mình.

Đó chắc chắn là lòng biết ơn nhất mà tôi từng được nhận trong suốt cả cuộc đời tôi đấy. Lon cafe chỉ đáng giá một trăm yen thôi, cô ấy thì có lẽ đang trả lại tôi quá nhiều rồi với khuôn mặt tươi cười đấy.

“Hai cô đã nói chuyện xong chưa?” Thỏa mãn, thôi thử bắt Yukinoshita cũng thể hiện một chút biết ơn đối với tôi.

“Rồi. Cuộc nói chuyện của bọn tôi diễn ra một cách trôi chảy là nhờ vào sự vắng mặt của cậu đấy. Cám ơn.”

Đó chắc chắn là sự biết ơn ít ỏi nhất mà tôi từng được nhận trong suốt cả cuộc đời tôi đấy.

“ … Chà, thế thì tốt. Vậy thì, cô định làm gì bây giờ đây?”

“Bọn tôi sẽ đi đến phòng gia chánh. Cậu cũng sẽ đi cùng bọn tôi.”

"Phòng gia chánh sao?"

Đó là một căn phòng học như phòng tra tấn dành cho môn ẩm thực nơi mà mỗi tiết học thì được thực hiện theo nhóm mà mình tự chọn. Giờ học đó là một sự tra tấn. Căn phòng đó cũng có những con dao nhà bếp và khu vực bếp ga, những thứ vô cùng nguy hiểm và đáng ra phải bị giới hạn trong việc

sử dung.

"Và chúng ta sẽ làm gì ở đó thế?"

Cùng với lớp thể dục và chuyến đi dã ngoại, giờ ẩm thực là một trong ba hoạt động đứng đầu của nhà trường nổi tiếng về việc gây ra chấn thương tâm lý. Có lẽ là chẳng có bất kì ai lại thật sự thích bất kì hoạt động nào trong số đó. Ý tôi là, hãy thử tưởng tượng một nhóm học sinh đang tán chuyện một cách đầy vui vẻ với nhau và rất hợp gu nhau … Rồi hãy tưởng tượng sự im lặng ngay lập tức ập đến bên họ ngay khoảnh khắc mà tôi tham gia vào … Đúng vậy đấy, chuyện đó thì còn vượt xa mức chịu đựng được nữa.

"Bánh quy … Tôi muốn làm một chút bánh quy."

"Hả? Bánh quy?" Tôi chả hiểu cô ta đang nói về chuyện gì nữa, vì thế tôi chẳng có cách nào khác để đáp lại cả.

"Có vẻ như là Yuigahama-san muốn làm một chút bánh quy làm tại gia cho người nào đó. Tuy nhiên, cậu ấy lại chẳng tự tin vào khả năng của mình và muốn sự giúp đỡ. Đó là yêu cầu của cậu ấy," Yukinoshita giải thích, xoá đi sự ngờ vực của tôi.

"Tại sao bọn tôi lại phải làm chuyện này cơ chứ? … Đi nhờ bạn bè của cô để giúp cô mấy chuyện như thế đi."

"Um … C-Chà, chỉ là … Tôi thật chẳng muốn họ biết và nếu như họ biết về chuyện này, họ sẽ trêu tôi mất … Chuyện gì đó mà nghiêm túc như chuyện này thì không hợp với họ cho lắm … " Đôi mắt của Yuigahama hướng đi nơi khác khi mà cô ta trả lời.

Tôi phát ra một tiếng thở dài nhỏ.

Nói trắng ra, vấn đề về tình cảm của những người khác thì chẳng dễ đối phó gì cả. Thay vì biết được chuyện ai thích ai thì việc ghi nhớ dù chỉ một từ tiếng Anh duy nhất thôi cũng có ít hơn đối với tôi đấy. Bởi vì thế nên việc giúp đỡ cô ấy về vấn đề tình cảm của cô ấy thì khỏi phải bàn nữa. Và chà, tôi chẳng có hứng thú gì với những câu chuyện tình yêu như thế đừng nói chi là phải suy nghĩ về chúng nữa là.

Khi tôi nghĩ về điều đó … Cuộc trò chuyện nghiêm túc mà họ đã trao đổi … Chắc hẳn là về chuyện này đây.

Chà, tôi đã được thoải mái rồi sao.

Thành thật mà nói, nếu có ai đó gặp vấn đề về tình cảm, tất cả những gì mà bạn cần phải nói là: 'Đừng bỏ cuộc! Nó chắc chắn sẽ xuôi buồm mát mái mà!' Và nếu như không thì tất cả những gì bạn cần phải nói là "Thật là, tên đó, như là, tên khốn nạn nhất trần đời vậy!'

"Hà." Tôi vô ý khịt mũi khi tôi chạm mắt với Yuigahama.

"Aa … " Yuigahama nhìn xuông dưới chân, không nói năng gì. Cô ấy nắm chặt lấy viền của chiếc váy mình khẽ run lên. "Aa … Ahaha. T-Thật kì lạ, đúng không? Ai đó như mình lại cố làm bánh quy làm tại gia … như là mình đang cố để trở thành một cô gái đầy nữ tính nào đó vậy … Xin lỗi, Yukinoshita-san. Không sao đâu, đừng có lo lắng về chuyện đó."

"Chà, nếu như đó là điều mà cậu thật sự muốn, thì tôi thực cũng chẳng bận tâm gì … --Ồ, tôi hiểu rồi. Nếu như cậu lo lắng về hắn ta thì không cần đâu. Chính xác thì hắn chẳng có lương tâm đâu, vì thế tôi sẽ buộc hắn phải giúp."

Bằng cách nào đó, có vẻ như thể Hiến Pháp Nhật Bản chẳng hề áp dụng cho tôi vậy. Ý tôi là, cái trò lợi dụng như là trong xưởng vắt mồ hôi này là gì thế?

"Không, thật không sao mà! Ý mình là, làm bánh quy thì thật chẳng hợp với mình gì cả và việc đó thì sẽ thật kì cục … Mình đã hỏi Yumiko và Mari và họ nói rằng chuyện đó hoàn toàn cổ lỗ sĩ." Yuigahama lén liếc nhìn tôi.

" … Đúng vậy. Tôi sẽ chẳng mong đợi một người khoa trương như cậu lại làm bánh quy đâu," Yukinoshita nói, như thể muốn đẩy Yuigahama tràn đầy thất vọng này đây vào sâu hơn trong cơn tuyệt vọng nữa.

"C-Chính xác! Rất kì cục, đúng không?!" Yuigahama mỉm cười một cách lo âu như thể cô ấy đang đợi chúng tôi phản ứng vây. Đôi mắt cúi chằm xuống của cô ấy đột nhiên nhìn vào tôi, như thể cô ấy đang thách thức tôi vậy. Cảm giác như thể cô ấy đang yêu cầu tôi đưa ra một lời đáp lại nào đó vây.

" … Chà, điều mà tôi muốn nói thì chẳng phải là … điều đó thì thật là kì cục, hay điều đó chẳng thích hợp với cô chút nào, hay chuyện đó thì không phải trong tính cách của cô. Thật ra tôi chẳng quan tâm chút nào cả."

"Đó thì còn là điều tồi tệ hơn để nói đấy!" Yuigahama đập mạnh tay xuống bàn trong cơn giận dữ dội. "Hikki, tôi thật chẳng thể nào tin nổi cậu đấy!

Tôi tức điên lên rồi đây này. Tôi cũng có thể làm được nếu như tôi chú tâm vào chuyện đó vậy!" [8]

"Đó không phải là thứi mà cô có thể nói về bản thân mình. Đó là thứ mà mẹ của cô nói, trong khi những giọt nước mắt đầy xúc cảm ngấn trong mắt. 'Mẹ vẫn luôn nghĩ rằng con có thể làm được nếu như con cố gắng … Nhưng tất nhiên là chỉ là con không thể làm được mà thôi.'"

"Chà, có vẻ như là mẹ của cậu đã từ bỏ hy vọng với cậu rồi!"

"Một kết luận hay một cách chính đáng đấy." Yukinoshita gật đầu một cách hăm hở. Trong khi đó, nước mắt chực trào ra trong mắt Yuigahama.

Này, để tôi yên đi chứ. Mặc, tất nhiên là, bị từ bỏ hy vọng bởi người khác thì cũng khá buồn …

Tôi cảm thấy thật tệ khi là tên phá đám khi mà Yuigahama rõ ràng là đã quyết tâm làm những chiếc bánh quy đấy. Hơn nữa, vẫn còn cái cuộc chiến giữa Yukinoshita và tôi nữa.

"Chà, món duy nhất mà tôi có thể làm là cà ry, nhưng tôi sẽ vẫn giúp cô vậy." Tôi đề nghị sự giúp đỡ của mình một cách miễn cưỡng.

" … C-Cám ơn." Yuigahama thở phào nhẹ nhõm.

"Bọn tôi thì cũng chẳng thật sự mong đợi bất kì điều gì về khả năng nấu nướng của cậu cả. Bọn này chỉ muốn cậu nếm thử mấy chiếc bánh quy và nói cho bọn này biết ý kiến của cậu thôi."

Chà, nếu như đúng như những gì Yukinoshita nói và cần thiết có quan điểm của một tên con trai, thì đó rõ ràng là chuyện mà tôi có thể làm. Có vô số những tên con trai ghét món ngọt, vì thế sẽ phải cần đến sự giúp đỡ của tôi khi mà cố gắng làm cho phù hợp với khẩu vị của tụi con trai. Ngoài ra, tôi nghĩ rằng hầu hết tất cả các món ăn đều ngon lành đến mức mà tôi chẳng có kén cá chọn canh về những gì tôi ăn đấy.

… Chẳng phải điều đó sẽ rất tiện hay sao?

Căn phòng gia chánh giờ đây phảng phất mùi tinh chất vanilla.

Yukinoshita mở tủ lạnh ra, như thế cô ấy biết rõ mình đang làm gì vậy, và lôi ra một chút sữa và trứng. Trong số những thứ khac, cô ấy lấy ra một cái cân và một cái tô, và bắt đầu chuẩn bị trứng cùng với dụng cụ nấu nướng

nào đó mà tôi chẳng biết đến. Bằng cách nào đó, siêu nhân [9] hoàn hảo này đây lại có vẻ cũng giỏi nấu nướng một cách không thể nào tin nổi đấy.

Sau khi nhanh chóng hoàn tất việc chuẩn bị, cô ấy mặc chiếc tạp dề vào như thể đang nói rằng việc nấu nướng thật sự chuẩn bị bắt đầu. Yuigahama cũng đang mặc một chiếc tạp dề, nhưng như thể là cô ây chưa bao giờ mặc trước đây vậy, dựa trên cái cách mà những sợi dây thì được buộc lại thành một cái gút rối nùi và lộn xộn.

"Tạp dề của cậu bị rối rồi kìa. Cậu thật sự là chẳng biết cách đeo tạp dề sao?"

"Xin lỗi. Cám ơn … Chờ đã, gì cơ chứ?! Ít ra thì mình cũng có thể đeo tạp dề lên được đấy, cậu biết chứ!"

"Trong trường hợp đó thì xin cậu hãy đeo lại đàng hoàng đi. Nếu cậu không làm mọi chuyện một cách đàng hàng thì cậu cuối cùng sẽ trở nên giống như cậu ta đấy-- vượt xa điểm mà không thể quay đầu lại rồi."

"Đừng có dùng tôi là cách phương tiện để răng đe người khác chứ. Tôi là gì chứ? Namahage sao?" [10]

"Chà, đây là lần đầu tiên mà cậu có ích cho người khác đấy, vì thế hãy vui hơn một chút về chuyện đó đi … Ồ và cho dù cậu có so sánh bản thân vơi Namahage thì tôi đây thật sự chẳng có ghét bỏ da đầu cậu đâu vì thế đừng có lo."

"Ngay từ đầu thì tôi cũng chẳng có lo nữa là … Thôi đi. Đừng có nhìn tóc tôi với nụ cười thương hại đó." Trong việc cố gắng tránh nụ cười của cô ta--một biểu cảm mà cô ấy thường chẳng bao giờ cho thấy--tôi vuốt ngược mái tóc mình ra sau.

Tôi nghe thấy tiếng Yuigahama cười khúc khích. Không bất ngờ lắm khi cô ấy vẫn còn đang cố đeo tạp dề lên trong khi cô ấy theo dõi cuộc trò chuyện nho nhỏ giữa Yukinoshita và tôi từ đằng xa.

"Cậu vẫn chưa đeo nó lên được sao? Hay có phải là vì cậu không thể đeo? … Trời ạ, đi đến đây đi. Tôi sẽ cột cho cậu cho." Yukinoshita đảo mắt mình khi cô ấy gọi Yuigahama đến bên với một cú vẫy tay nhanh.

" … Mình nghĩ là không sao đâu." Yuigahama lầm bầm như thể cô ấy có chút do dự vậy, nhìn qua lại giữa Yukinoshita và tôi. Cô ấy trông như là một đứa trẻ lo lắng về việc chẳng có nơi nào để đi vậy.

"Nhanh lên đi." Giọng điệu lạnh lùng của Yukinoshita đánh tan sự do dự của Yuigahama. Tôi chẳng biết liệu có phải cô ta đang giận hay không, nhưng như thế là có hơi đáng sợ một chút đấy.

"X-x-x-xin lỗi!" Yuigahama ré lên, bước đến bên Yukinoshita. Cô ta là gì thế? Cún con sao?

Yukinoshita bước ra sau cô ấy và cột lại tất cả những cái quai cho Yuigahama một lượt.

"Yukinoshita-san … Chuyện này giống như là cậu là chị gái của mình vậy, đúng không?"

"Ngoại trừ việc em gái của tôi sẽ chẳng trở nên tồi tệ như cậu đâu." Yukinoshita thở dài với một vẻ đầy khó chịu, nhưng ngạc nhiên thay, tôi thật ra lại đồng tình với ý kiến của Yuigahama.

Nếu bạn đặt Yukinoshita cùng với vẻ trưởng thành của mình bên cạnh Yuigahama mặt em bé thì họ có vẻ giống như là chị em một cách tương đối đấy. Dù sao đi nữa, gần như chắc chắc như là có thứ gì đó thân quen giữa hai người họ vậy.

Một lưu ý là, vì chỉ có mấy lão già trung niên mới nói rằng việc chẳng mặc gì ngoài tạp dề thì trông rất tuyệt, tôi lại nghĩ rằng mặc tạp dề phía ngoài đồng phục là đẹp nhất.

Cảm thấy con tim mình ấm dần lên bởi suy nghĩ đó, tôi vô thức nhe răng cười.

“N-Này, Hikki…”

“G-Gì chứ?” Giọng tôi trở nên kì cục.

Chết thật. Có lẽ tôi vừa mới vừa thể hiện một khuôn mặt cực kì thô bỉ lúc nãy đây. Và câu trả lời vô thức đầy lo lắng kia thì chửa làm tăng thêm đáng kể sự thô bỉ đó thôi.

“C-Cậu gì gì về mấy cô gái giỏi môn gia chánh nào?”

“Chà, tôi đây thì cũng chẳng thật sự ghét họ. Không phải cứ thấy giỏi môn gia chánh là tụi con trai thấy họ hấp dẫn đâu.”

“T-Tôi hiểu rồi…” Nghe thấy điều đó, Yuigahama mỉm cười một cách nhẹ nhõm. “Được rồi! Bắt tay vào làm thôi!” Cô ấy xắn tay áo mình lên, đập trứng và bắt đầu đánh trứng. Cô ấy thêm vào bột mì, sau đó là đường, bơ và một chút hương vị bao gồm cả tinh chất vani.

Ngay cả tôi, người mà chẳng thông thạo trong nghệ thuật nấu nướng, cũng có thể thấy một cách rõ ràng rằng khả năng của Yuigahama thì vượt xa mức bình thường. Tôi đoan chắc rằng cô ấy nghĩ rằng chỉ nội việc làm bánh quy không thôi thì cũng là chuyện gì đó xa hoa rồi nhưng cân nhắc việc làm bánh quy thật sự là một điều rất ư là đơn giản thì có thể dễ dàng thấy rằng khả năng của cô ấy thì vượt xa mức bình thường đến bao nhiêu. Giải phòng khỏi bất kì sự che đậy nào, khả năng thật sự của cô ấy được thể hiện ra rõ.

Để bắt đầu thì về phần những quả trừng được đánh. Vẫn còn một chút vỏ trừng trong đó. Thứ hai là về hương vị. Chúng vón cục lại với nhau. Rồi còn bơ nữa chứ, chúng vẫn còn cứng như đá vậy.

Đúng như dự đoán, cô ấy đã nhầm bột mì với muối và đã đổ tinh chất vani vào một cái tô đầy sữa trong đó.

Tôi nhanh chóng nhìn sang Yukinoshita để rồi thấy cô ấy trở nên xanh mặt khi đặt tay lên trán mình. Thậm chí là đến cả tôi, với sự thiếu hụt kĩ năng nấu nướng của mình, cũng cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Đối với Yukinoshita, người mà giỏi môn nấu ăn, thì chuyện này chắc hẳn là một sự kinh tởm tuyệt đối đây.

“Giờ thì chúng ta cần…”, Yuigahama bắt đầu đi lấy một chút ca phê hòa tan.

“Cà phê? Chà, tôi đoán là nếu có thứ gì đó uống kèm thì thức ăn sẽ được nuốt trôi dễ hơn. Chẳng phải đó là một ý tưởng vô cùng thông mình sao?”

“Hả? Thứ này không phải để cho chuyện đó. Đây là nguyên liệu bí mật đấy. Đám con trai thì không thích các món ngọt, đúng không nào?” Yuigahama quay mặt về phía tôi khi cô ấy tiếp tục làm. Với đôi mắt hướng đi chỗ khác khỏi đôi tay mình, trước khi cô ấy kịp nhận ra thì một khối đen đã hình thành trong giữa tô.

“Đây chắc chắn chẳng phải là nguyên liệu bí mật nữa rồi.”

“Gì chứ? Ặc. Chà, tôi sẽ thâm chút bột vào để sửa nó thôi vậy.” Với câu đó, cô ấy tạo nên một cái khối trắng bên cạnh khối đen kia. Sau đó cô ấy nhấn chìm toàn bộ trong một cơn hồng thủy trứng đánh, tạo nên một thức gì đó

vô cùng kinh khủng.

Tôi sẽ bắt đầu từ kết luận của mình vậy. Kĩ năng nấu nướng của Yuigahama thì vô cùng thiết sót. Đây chẳng phải là về việc liệu kĩ năng của cô ấy có đầy đủ hay không—ngay từ đầu thì cô ấy đã chẳng có bất kì kĩ năng nào rồi. Cô ấy vượt xa sự vụng về trong việc nấu nướng đến mức mặc dù đang làm một món gì đó vô cùng bình thường thường, cô ta cũng chẳng phải là người thích hợp để làm món đó nữa. Cô ấy là người duy nhất mà tôi chẳng muốn là người hợp tác trong phòng thí nghiệm khoa học đấy, Cô ấy vụng về đến mức đủ để khiến bản thân mình bị giết đấy.

Đến lúc mọi thứ được nướng xong, nó đã trở thành một loại bánh cháy đen thành than nóng hổi nào đó. Chỉ nội nghe qua mùi thôi là tôi cũng biết được cái bánh đắng vô cùng đây.

“T-Tại sao cơ chứ?” Yuigahama nhìn chằm chằm vào sự kinh tởm trước mặt cô ấy trong nỗi kinh hoàng.

“Tôi thật không thể hiểu nổi… Làm sao mà lại có thể phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác cơ chứ…,” Yukinoshita lầm bầm. Tôi tự hiểu liệu có phải cô ấy lầm bầm để cho Yuigahama khỏi phải nghe thấy hay không. Nhưng cho dù thế, có vẻ như là cô ấy vẫn để sự thiếu kiên nhẫn của mình bộc lộ ra ngoài.

Yuigahama lấy đống kinh tởm lên và sắp xếp nó vào đĩa. “Có thể trông nó như vậy đấy nhưng … chúng ta sẽ chẳng biết được cho đến khi chúng ta nếm nó!”

“Cậu nói đúng. Chúng ta thậm chí là còn có người ở đây để lo phần nếu thử nữa mà.”

Tôi cười hô hố trước câu nói đó. “Yukinoshita. Đó là một sai lầm kì lại để phạm phải đấy… Đây là điều mà cô phải gọi là nếm thử thuốc độc mới đúng.”

“Sao thứ này lại là chất độc cơ chứ!? … Chất độc… Phải rồi, có lẽ dầu gì thì nó cũng là chất độc sao?” So với lời đáp trả đầy đan đá của mình, cô ấy có vẻ như có hơi lo lắng khi cô ấy nghiêng đầu mình sang bên như thể muốn hỏi ‘cậu nghĩ gì nào?’

Rõ ràng là chẳng có gì để trả lời cho câu hỏi đó. Tôi quay mắt khỏi nét mặt

tựa như chú cún con của Yuigahama và thay vào đó lại quay đi để thu hút sự chú ý của Yukinoshita.

“Này, tôi thực sự phải ăn thứ đó sao? Đây giống y như là than mà bán ở Joyful Honda vậy đấy.”

“Cậu sẽ ôn thôi vì bọn này vẫn chưa có sử dụng bất kì nguyên liệu không ăn được nào cả. Chà, hầu hết thôi. Và—” Yukinoshita ngưng lại trước khi thì thầm, “Tôi cũng sẽ ăn thứ đó vì thế không sao đâu.”

“Thật sao? Cô, chẳng lẽ, thật sự là lại một người tốt? Hay là cô thích tôi nào?”

“ … Nghĩ lại thì, xin hãy ăn hết đống đó và đi chết đi.”

“Lỗi tôi. Tôi quá sốc đến mức buộc miệng nói ra những điều kì hoặc.”

Đúng như mong đợi từ những món ngọt [11] … Mặc dù, việc coi thứ kinh tởm trước mặt chúng tôi là món ngọt thì vẫn còn đang nằm trong vùng nghi vấn.

“Những gì tôi yêu cầu cậu làm là nếu thử hương vị, không phải về việc làm thế nào để đối phó với những chuyện như thế này. Hơn nữa, tôi là người đã chấp nhận lời yêu cầu của cậu ấy. Ít ra thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm.” Yukinoshita lôi cái đĩa đến bên cạnh mình. “Nếu chúng ta không biết được thứ này bị lỗi gì, thì chúng ta sẽ không thể giải quyết tình hình theo cách đúng đắn được. Mặc dù thế, cũng không thể nói rằng việc cố chịu rủi ro chỉ để biết không thôi thì không phải là cách hay.”

Yukinoshita nhìn tôi sau khi cô ấy lấy lên một vài cái thứ kinh tởm đen sì kia, thứ mà thậm chí còn có thể hiểu nhầm là quặng sắt đấy. Đôi mắt cô ấy đường như có hơi ngấn nước. “Chúng ta sẽ không chết đâu, phải không?”

“Đó là những gì tôi muốn biết đấy…,” Tôi trả lời và nhìn về phía Yuigahama để thấy rằng cô ấy cũng đang nhìn chúng tôi như thể cô ấy cũng muốn tham gia vậy.

…Tuyệt hảo. Nếu như cô ấy cũng ăn thứ đó thì sẽ rất tuyệt đây. Học tập nỗi đau của người khác.

Chúng tôi gần như là nuốt không trôi được mấy cái bánh quy của Yuigahama. Chuyện này chẳng giống trong trong manga chút nào cả, trong truyện khoảnh khắc mà chúng tôi đưa cái bánh vào miệng thì chúng tôi sẽ

cảm thấy khó chịu ngay lập tức và nôn thốc nôn tháo ra. Trong thực tế thì sự kinh tởm của chiếc bánh sẽ khiến bạn nghĩ rằng bạn sẽ rất vui nếu như bạn có thể ngất đi đấy. Tôi thà đổ bệnh còn hơn nếu như điều đó có nghĩa là tôi không bao giờ phải ăn thêm chút nào nữa cả.

Một suy nghĩ loé lên trong đầu tôi. Chẳng lẽ cô ấy bỏ một chút ruột cá vào trong đấy hay gì sao?

Mặc dù tôi đoán là nó chỉ tện đến mức đó, nhưng ít ra thì nó cũng chẳng đem đến cái chết ngay lập tức. Tuy nhiên, nếu như bạn nghĩ về chuyện đó về lâu dài thì việc cân nhắc rằng hậu quả sinh ra bệnh ung thư của thứ đó có thể xuất hiện rất lâu sau khi thứ đó đã được tiêu hoá thì rất hợp lý sao.

"Urgh … Đắng và ghê quá … ," Yuigahama nói trong khiên ngốn nghiến nhai thứ đó với nước ngấn trong mắt mình. Yukinoshita ngay lập tức đưa cho cô ấy một tách trà.

"Nếu cậu uống nước để nuốt trôi nó xuống và cố đừng có nhai nhiều nhất có thể thì sẽ tốt hơn đấy. Cẩn thận đừng có đụng nó bằng lưỡi của cậu. Dù gì thì có cũng khá giống chất độc có hiệu quả trong đó đấy."

Đừng có mà nói những điều kinh khủng như thế một cách quá dễ dàng chứ, chưa ơi.

Yukinoshita rót một chút nước sôi từ một cái ấm đang reo lên một cách ầm ĩ và pha một chút trà đen. Sau khi chúng tôi cuối cùng cũng qua ngốn qua được hết số lượng bánh quy mà chúng tôi được giao phó, chúng tôi uống trà để loại bỏ cái vị kinh khủng khỏi miệng mình. Cuối cùng thì mọi thứ cũng cảm thấy bình thường lại và tôi thở phào một cách nhẹ nhõm.

Sau đó Yukinoshita mở miệng mình như thể để phá vỡ bầu không khí thoả mái mà chúng tôi đang trải nghiêm. "Chà, thế thì, hãy nghĩ về việc làm cách nào để hoàn thiện những kết quả này nào."

"Yuigahama không bao giờ được nấu nướng nữa thì sao?"

"Mình bị chối bỏ một cách hoàn toàn sao!?"

"Hikigaya-kun, đó phải là lựa chọn cuối cùng của chúng ta mơi đúng."

"Lựa chọn cuối cùng? Vậy thì đó thật sự mà một lựa chọn sao!?" Yuigahama nhanh chóng chuyển từ kinh ngạc sang nãn chí. Phủ phục, đôi vai cô ấy hạ thấp xuống khi cô ấy phát ra một tiếng thở dài sâu. "Mình đoán

là cuối cùng thì nấu nướng thì chẳng phải dành cho mình rồi … Cậu có gọi thứ đó là một tài năng không? Một tài năng mà mình chẳng có."

Yukinosta khẽ thở dài để đáp lai. " … Tôi hiểu rồi. Tôi cũng đã nghĩ đến một giải pháp."

"Thế thì mời cô nói," Tôi giục Yukinoshita.

"Đơn giản là cố gắng thôi," Yukinoshita bình thản trả lời.

"Cô gọi đó là một giải pháp sao?" Đối với tôi thì đó là giải pháp tệ hại nhất từ trước đến giờ đấy. Trong lúc này đây, cô ấy chẳng thể làm chuyện gì nữa ngoại trừ cố gắng hết mình bởi vì chẳng còn lựa chọng nào khác để cân nhắc cả. Ngược lại mà nói thì, điều đó chỉ chỉ ám chỉ đến một điều mà thôi: chúng tôi đã đến bước đường cùng rôi.

Thẳng thừng mà nói thì chuyện đó luôn là một canh bạc vô nghĩa mà thôi.

Sẽ thật dễ dàng hơn rất nhiều nếu như cô ấy chỉ nói, 'chẳng còn hy vọng nào cả, hãy dừng thôi.' Đi xa đến mức dồn công sức một cách vô nghĩa vào chuyện này thì còn vượt xa sự vô ích nữa. Nếu như Yukinoshita nói thẳng với cô ấy rằng cô ta chết chắc rồi thì cô ấy có thể dồn hết thời gian và công sức và những thưs khác và như thế thì sẽ có hiệu quả hơn nhiều.

"Cố gáng là một giải pháp tuyệt vời. Nhưng nếu chúng ta là điều đó đúng cách kìa," Yukinoshita nói như thể cô ấy đọc được suy nghĩ của tôi vậy. Chẵng lẽ cô ta có một giác quan cảm nhận nào khác nữa hay gì sao thế? "Yuigahama-san, cậu nói rằng cậu chẳng có bất kì tài năng nào, đúng không?"

"Hả? Ồ, đúng vây."

"Mong cậu hãy loại bỏ suy nghĩ ấy đi. Những nguòi mà không bỏ ra chút xíu công sức nào thì không có quyền ganh tị với những người có được tài năng. Những người không thể thành công thì không thể thành công được là vì họ không thể tưởng tượng ra được sự cố gắng đầy đau khổ được chồng chất bởi những người thành công." Những lời nói của Yukinoshita thì vô cùng cay đắng. Những lời nói ấy thật quá đúng đắn một cách không thể nào chối bỏ được đến mức chẳng còn chỗ nào để bác bỏ cả.

Yuigahama không thể nói nên lời. Cô ấy chắc hẳn là chưa bao giờ bị ai nói thẳng với mình bằng sự thật cả. Một nét mặt của sự ngỡ ngàng và hoảng loạn hiện lên trên mặt cô ấy, thứ mà được che đậy bằng một nụ cười.

"N-Nhưng ừ, mọi người thật chẳng thích những điều như thế này trong ngày nay … Chuyện này nhất định là chẳng phù hợp với mình chút nào cả."

Ngay khi nụ cười ngượng ngùng của Yuigahama vụt tắt, tiếng một tách trà được đặt xuống vang lên. Đó chỉ là một âm thanh vô cùng nhỏ bé, yên ắng, thế nhưng nó lại vang lên một cách rõ ràng, khiến chúng tôi đưa mắt mình nhìn vào hướng đó. Ngay tai đó, Yukinoshita đang ngồi, phát ra luồng khí đầy vui vẻ này đây.

" … Xin hãy thôi việc cố gắng làm hài lòng những người ở xung quanh cậu đi. Điều đó thì vô cùng khó chịu đấy. Chẳng phải việc đổ lỗi cho những nguyên nhân cơ bản về sự thiếu hụt khả năng, sự vụng về của cậu và sự ngu ngốc của những người khác là đáng xấu hổ sao?" Giọng điệu của Yukinosta thì khá là mạnh mẽ. Cô ấy rõ ràng là rất giận dữ đến mức mà khiến tôi đủ giật mình để phát ra một tiếng 'w-whoa … ' khe khẽ đấy.

Bị choáng ngợp, Yuigahama không nói không rằng. Cô ấy cúi thấp đầu mình xuống đến mức tôi không thể nào thấy rõ được nét mặt của cô ấy nhưng cái cách nắm lấy rìa chiếc váy mình của cô ấy đã cho thấy rõ được cảm xúc của cô ấy rồi.

Cô ấy chắc hẳn rất thông thạo trong việc giao tiếp. Dù gì thì, vì cô ấy cũng đã tham gia cùng những đứa nổi tiếng trong trường cơ mà, ngoài trừ việc có ngoại hình ưa nhìn thì cũng cần phải giỏi trong việc đối xử với mọi người nữa. Nói cách khác, cô ta giỏi trong việc điều chỉnh bản thân mình dựa theo những người khác. Điều đó cũng có nghĩa là cô ấy thiếu đi sự can đảm để là chính bản thân nếu như thực hiện điều đó có nghĩa là cô ấy phải gánh lấy nguy cơ trở nên cô độc.

Mặt khác, Yukinoshita thì lại, cùng với mức độ ấy, là người mà tự bước đi trên con đường của chính mình. Đảm bảo cô ta thì rất là cứng đầu trong chuyện có đây.

Chỉ nội việc cân nhắc về những thiên hướng của hai người đó không thôi, thì hai người ấy đã là hai cô gái khác nhau hoàn toàn rồi. Nếu chúng ta nói về người nắm nhiều quyền lức hơn thì rõ ràng là Yukinoshita là người mạnh hơn. Đó là một cuộc tranh luận đầy công bằng.

Đôi mắt của Yuigahama thì đang ngấn nước.

“T-T…”

Tôi tự hỏi liệu có phải cô ấy đang định nói 'Thôi mình về đây' không. Giọng nói đầy vô tâm, yếu ớt của cô ấy nghe như thể cô ấy sắp khóc đến nơi rồi vậy. Vì đôi bờ vai cô ấy đang run lên bần bật, giọng nói của cô ấy cũng đang run lên một cách đầy yếu ớt.

"Thật đáng kinh ngạc…"

"Hả!?" Yukinoshita và tôi đồng thanh. Cô gái này đang nói cái quái gì thế? Chúng tôi vô thức nhìn nhau.

"Cậu thật sự nói thẳng điều đó ra … Và điều đó thì… rất là ngầu đấy…" Yuigahama nhìn chằm chằm vào Yukinoshita với vẻ mặt đầy háo hức. Nét mặt của Yukinoshita đông cứng lại khi cô ấy lùi về sau hai bước.

"C-Cậu đang nói gì thế… Cậu thậm chí có nghe tôi nói những gì không đấy? Tôi khá là chắc rằng những lời mình nói thì khá là khó nghe đấy."

"Không đời nào! Không đời nào đâu! Chà, ý mình là, những người của cậu thì khá khó nghe và thật tâm, mình có hơi chút sửng sốt."

Đúng vậy, điều đó thì khá là đúng. Thẳng thắn mà nói, thì tôi không nghĩ rằng Yukinoshita lại nói những lời như thế với một cô gái bằng tuổi. Những lời nói của cô ta thì còn vượt xa sự khó nghe nữa là, đến mức tôi cũng khá là sửng sốt đấy. Nhưng tôi cũng chắc rằng Yuigahama thì còn nhiều hơn là chỉ sửng sốt thôi đấy.

"Mặc dù thế, mình thật sự nghĩ rằng cậu chỉ đang thành tâm với mình mà tôi. Ý mình là, ngay cả khi mà cậu đang nói chuyện với Hikki, cậu chỉ nói ra những lời cay độc, nhưng các cậu đang trò chuyện với nhau một cách đàng hoàng. Mình chỉ luôn cố gắng hòa hợp và nói những điều mà mình đáng lý ra phải nói vì thế đây là lần đầu tiên mình…"

Yuigahama chẳng hề bỏ cuộc. "Mình xin lỗi. Mình sẽ làm lại một cách đàng hoàng" Sau khi cô ấy xin lỗi, cô ấy nhìn thẳng vào Yukinoshita.

" … " Bất ngờ thay, lần này lại chính Yukinoshita là người không nói nên lời. Đây có lẽ là lần đầu tiên Yukinoshita trải nghiệm một chuyện như thế này. Số lượng người nói những điều đúng đắn và xin lỗi thì khá là ít ỏi một cách đầy bất ngờ đấy. Bình thường thì người ta sẽ đỏ ửng cả mặt lên và trở nên vô cùng giận dữ đấy.

Yukinoshita đột nhiên quay đầu sang một bên và chải mái tóc mình bằng tay của cô ấy. Một động thái cho thấy rằng cô ấy đang tìm kiếm điều gì đó để

nói nhưng chẳng thể nghĩ ra điều đó. Trời ạ … Cô ta thật đúng là tệ hại trong việc ứng khẩu đấy.

“ … Chỉ cho cô ta cách làm đúng đii … Yuigahama hãy chắc chắn rằng cô thật sự chú ý đến những gì Yukinoshita nói đấy.” Sau khi tôi cố gắng phá vỡ sự im lặng giữa hai người bọn họ, Yukinoshita khẽ thở dài và gật đầy đồng ý.

“Tôi sẽ làm một mẻ bánh mẫu để cho cậu có thể cố gắng làm giống y như tôi làm.” Yukinoshita dứng dậy và nhanh chóng bắt đầu việc chuẩn bị. Cô ấy xắn tay áo mình lên, đập một vài quả trứng vào trong bát và bắt đầu đánh trứng. Cô ấy lọc lấy khối lượng bột mì một cách chuẩn xác và bắt đầu trộn chúng lại với nhau để cho chúng không vón cục lại. Sau đó cô ấy thêm đường, bơ, và những gia vị như là tinh chất vani.

Kĩ năng của cô ấy thì vượt xa kĩ năng của Yuigahama. Sau khi cô ấy đã chuẩn bị xong bột bánh quy trong nháy mắt, cô ấy bắt đầu chắc chúng thành những hình tròn, ngôi sao và hình trái tim với một con dao cắt bánh quy. Cũng đã có sẵn tờ giấy nướng bành được trải ra trong khay nướng bánh trước. Cô ấy cẩn thận đặt bột bánh lên khay và đặt chiếc khay vào trong lò nướng đã được làm nóng trước.

Một khoảng thời gian ngắn sau, một hương thơm dịu dàng không thể nào miêu tả được tràn ngập khắp căn phòng. Thật dễ dàng để suy luận rằng nuế như việc chuẩn bị trước được thực hiện một cách hoàn hảo thì kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ rất tốt đẹp. Đúng như dự đoán, những chiếc bánh quy thì vô cùng đẹp đẽ. Yukinoshita đặt chúng vào trong đĩa và bày ra bàn.

Những chiếc bánh quy được nướng chính thành một một màu nâu nhạt tuyệt đẹp và chắc chắn là thứ mà người ta sẽ gọi là ‘bánh quy’. Những chiếc bánh quy ấy được làm một cách đầy khéo tay giống y như là bánh quy của dì tôi vậy. Chúng xứng đáng được kính nể đấy.

“Thật tuyệt! Cô là thợ làm bánh gì thế?” Tôi lỡ để cho ấn tượng thật sự của mình lọt ra ngoài. Tôi không thể ngừng tay lại khi mà tôi lại bỏ một cái khác vào họng mình. Tất nhiên là chúng vô cùng ngon lành rồi. Có lẽ thôi sẽ chẳng thể nào trải nghiệm lại việc thưởng thức những chiếc bánh quy được làm bởi một cô gái nào nữa nên tôi tận dụng cơ hộ này để bỏ thêm một cái khác vào họng mình. Những chiếc bánh của Yuigahama thì không hẳn là bánh quy vì thế không tính.

“Những chiếc bánh quy rất ngon đấy… Yukinoshita-san, cậu thật là tuyệt.”

“Cám ơn.” Yukinoshita mỉm cười mà chẳng có bất kì dấu hiệu gì của sự mỉa mai cả. “Nhưng cậu biết đấy, tôi chỉ làm đúng theo công thức mà thôi. Vì thế, cậu cũng sẽ có thể làm chúng giống như tôi thôi. Nếu như thế mà không có hiệu quả thì có lẽ là có lý do nào khác cho chuyện đó.”

“Chà, mình không thể dùng những chiếc bánh nào sao?”

“Thế thì sẽ chẳng có ý nghĩa gì sao. Vì thế, Yuigahama, hãy cố hết sức mình nào.”

“V-vâng … Cậu nghĩ mình thật có thể làm điều này sao? Mình có thể thật sự làm những chiếc bánh quy như cậu sao?”

“Tất nhiên rồi. Sẽ là thế nếu như cậu làm đúng theo công thức.” Yukinoshita không quên nhắc cô ấy nhớ. Như thế, lần thử thứ hai của Yuigahama bắt đầu.

Cứ như là một phiên bản cũ của Yukinoshita vậy, Yuigahama cũng thực hiện cùng quá trình và cùng những hành động đấy. Chà vì cô thật ra chỉ có làm bánh quy thôi mà … câu đó là một câu chơi chữ khá ngon lành đấy [12]. Tôi dám chắc là những chiếc bánh quy được làm xong cũng sẽ khá là ngon lành đây. Tôi cứ lôi mấy trò chơi chữ đó từ đâu ra chẳng biết nữa.

Tuy nhiên…

“Yuigahama-san, cậu làm như thế là không phải. Khi mà cậu rắc bột lên thì hãy cố thực hiện theo một hình tròn. Một hình tròn, mình nói là một hình tròn đấy. Cậu có hiểu không chứ? Chẳng phải cậu đã học hình tròn trong trường tiểu học rồi sao?”

“Khi mà cậu trộn các nguyên liệu lại với nhau, hãy đảm bảo rằng cậu cầm cái tô cho chắc. Vì cái tô cũng sẽ lắc lư lep, cậu chẳng có trộn những nguyên liệu với nhau chút nào cả đấy. Đừng có khuấy mà hãy nhào hỗn hợp lại với nhau.”

“Không, không, cậu làm sai rồi. Cậu không cần phải thêm thứ đó để làm tăng hương vị đâu. Chúng ta có thể thêm vào những thứ như là đào đóng hộp lần tới. Nếu như cậu thêm thứ mà chứa rất nhiều nước vào thì đống bột sẽ hỏng hết đấy. Sẽ không cứu được đâu.”

Yukinoshita—chính Yukinoshita Yukino—lại trở nên rối trí. Cô ấy trở nên mệt bở hơi tai.

Bằng cách nào đó, khi mà đống bột được đưa vào lò nướng, cô ấy thở dài thật sâu. Thiếu đi sự táo bạo thường lệ của mình, một giọt mồ hôi chảy dài trên trán cô ấy.

Khi mà lò nướng được mở ra, một mùi hương thơm tho tỏa ra gần giống với mẻ bánh quy trước của Yukinoshita. Tuy nhiên…

“Chúng có hơi khan khác…” Chán nản, Yuigahama rũ vai xuống.

Sau khi nếm chúng, chúng rõ ràng là khác hẳn với những chiếc bánh của Yukinoshita. Tuy nhiên, chúng đủ ngon lành và thực sự tốt để có thể được gọi là ‘bánh quy’ rồi. So với thứ như than đá trước đó, chúng đây thì tốt hơn rất nhiều. Thành thật mà nói, tôi thực chẳng có bất kì phàn nàn nào về việc ăn chúng cả đấy.

“ … Tôi phải hướng dẫn thế nào để cậu chịu hiểu cơ chứ?” Rối trí, Yukinoshita gật gù trong suy nghĩ của mình.

Với việc quan sát cô ấy, tôi nhận ra rằng lý do thì rất là rõ ràng. Cô ta thì rất tệ trong việc giải thích mọi chuyện.

Nói thẳng thì Yukinoshita là một thiên tài và vì thế chẳng đời nào mà cô ấy có thể hiểu được cảm giác của những con người bình thường cả. Đơn giản là cô ấy không thể hiểu được những nguyên do khiến họ thất bại.

Bạn có thể nói rằng làm theo công thức một cách chính xác thì giống như sử dụng công thức toán học vậy. Nếu bạn xem xét quan điểm của những người dở toán thì họ không thể nào hiểu được tại sao lại có công thức đó. Họ không thể hiểu được làm sao để có thể sử dụng để cho ra kết quả.

Yukinoshita chỉ không thể hiểu được tại sao Yuigahama lại không thể hiểu ra. Nếu như tôi nói điều này với cô ấy, thì có vẻ như là tôi đang cố nói rằng cô ấy sai vậy. Nhưng tôi không nói. Yukinoshita đã cố hết sức mình. Vấn đề là nằm ở Yuigahama.

“Tại sao chúng lại không giống với công thức chứ? … Mặc dù mình là làm chúng giống y như là những gì cậu bảo mình làm.” Cô ấy trông có vẻ vô cùng sửng sốt khi với tay đến đống bánh quy.

Quan niệm rằng những người thật sự thông mình thì rất giỏi trong việc chỉ dạy người khác, cho dù người kia có ngu ngốc đến mức nào đi chẳng nữa, thì lại sai lầm. Bởi vì cho dù bạn có nói gì với người mà thiếu thông mình, thì họ chỉ đơn giản là quá ngu ngốc nên họ chẳng hiểu được gì cả. Cho dù

bạn có giải thích bao nhiêu lần với họ đi chăng nữa thì não họ cũng chẳng nhăn thêm được chút nào cả.

“Mhmmm … chúng thì rất khác với của cậu đấy, Yukinoshita-san,” Yuigahama trở nên chán và mà vùi đầu vào tay mình.

Khi tôi quan sát tình trạng khó khăn của họ, tôi nhai tóp tép một chiếc bánh quy khác. “Này, tôi cứ nghĩ mãi—Tại sao hai người là cố làm những chiếc bánh quy ngon lành cơ chứ?”

“Cái gì?” Yuigahama nhìn tôi với vẻ mặt như muốn nói, ‘Cậu đang nói cái quái gì thế hả, tên còn trinh kia?’. Cô ta đang nhìn tôi với một khuôn mặt khá là khinh thường nên điều đó khiên tôi có hơi chút khó chịu.

“Cô có phải là một con đ* đến mức mà cô không hiểu được gì sao? Cô mắc bệnh ngu sao?”

“Tôi đã bảo là thôi gọi tôi là đ* đi mà!”

“Cô thật không hiểu điều cơ bản về cách suy nghĩ của bọn con trai rồi.”

“Không đời nào mà tôi có thể cả! Tôi chưa bao giờ hẹn hò với ai trước đây cả! Chà ý tôi là rất nhiều bạn bè của tôi có bạn trai… Vì thế tôi chỉ làm theo những gì họ làm và mọi chuyện trở nên thế này đây…” Giọng của Yuigahama càng ngày càng nhỏ lại khi tôi xem xét cho đến khi tôi chẳng thể nghe thấy cô ấy nói gì nữa cả.

Nói cho rõ ràng đi, được chứ? Rõ ràng. Cô đang định noi gương tôi sao, khi mà giáo viên gọi tên tôi trong lớp?

“Tình trạng của nửa thân dưới của Yuigahama thì chẳng phải là vấn đề ở đây. Cuối cùng thì cậu đang muốn nói gì thế, Hikigaya-kun?”

Chà, ‘nửa thân dưới’ đó là sao cơ chứ. Tôi thậm chí là chẳng còn thấy cách diễn đạt đó ở trên những tấm áp phích bên trong tàu lửa nữa là. Cô bao nhiêu tuổi rồi cơ chứ?

Sau khi dừng lại một chút để tạo hiểu ứng ấn tượng, tôi cười toáng lên như thể tôi có lợi thế vậy. “Ha. Có vẻ như là hai người chưa bào giờ có được niềm vui sướng tận hưởng những chiếc bánh quy tự tay làm rồi. Về đây sau mười phút nữa. Tôi sẽ cho hai người nếm thử những chiếc bánh quy tự tay làm ‘thứ thiệt’.”

“Cậu nói gì chứ…? Thật là một đề xuất tuyệt vời. Tôi mong chờ điều đó đấy, cậu biết chứ!” Tôi không biết liệu có phải cô ấy thấy việc tôi loại bỏ bánh quy của cô ấy là một điều xúc phạm hay không, nhưng Yuigahama lại nói điều đó, lôi Yukinoshita đi với mình và biến mất khỏi vào hành lang.

Chà, thế thì. Giờ thì đến lượt tôi ra tay trong trận chiến này. Nói cách khác, Đây là thời khác quyết định cách cuối cùng và quyết định để giải quyết vấn đề này trong cuộc chiến đây.

Một chốc sau, căn phòng gia chánh tràn ngập một bầu không khí đầy lo ngại.

"Chúng là những chiếc bánh quy tự làm 'thật sự' sao? Hình dạng của chúng thì chẳng cân đối và còn bị cháy sém chỗ này chỗ kia nữa. Chúng là … " Yukinoshita nhìn chằm chằm vào 'thứ' trước mặt mình, một cách đầy ngờ vực.

Yuigahama đột nhiên xen ngang từ bên. "Ha, cậu chỉ to miệng thôi chứ chẳng có gì đặc biệt ở những thứ này cả. Tôi cười muốn đau ruột đây này! Chúng thậm chí còn chẳng thích hợp để ăn nữa là!" Cô ấy dộtd nhiên nở một nụ cười chế nhạo nữa … hay đúng hơn là, một tiếng cười ầm lên. Chết tiệt … cô tốt hơn là nên nhớ cho kĩ rằng mình đã nói câu đó đấy.

"Chà, trước khi nói điều đó thì hãy nếm thử nó trước đã." Tôi vẫn nở một nụ cười thong thả khi tôi cố ngăn khoé miệng mình khỏi giật lên. Với nụ cười đó, tôi mường tượng rằng sự chuẩn bị của mình là hoàn hảo; rằng đay là nước đi không thể đoán trước được và rằng tôi thì hoàn toàn tin chắc vào sự chiến thắng của mình.

"Chà, nếu như cậu đã chịu khó đến thế … " Yuigahama bỏ chiếc bánh quy vào miệng mình một cách đầy rụt rè. Yukinoshita cũng lấy một cái mà không nói không rằng gì.

Sau một âm thanh đầy dễ chịu của tiếng nhai bánh, thì sự im lặng ngay lập tức ập đến. Chắc chắn đó chính là sự im lặng trước khi cơn bão đến.

"T-Thứ này!" Yuigahama mở to mắt mình ra. Với kí ức về mùi hương đó quay trở lại với cô ấy, cô ấy đang tìm kiếm những lời thích hợp để bày tỏ ý kiến của mình. "Chúng thật sự chẳng có gì đặc biệt cả, ý tôi là, khá là khó cắn ở vào chỗ! Thành thật mà nói, chúng chẳng có ngon như mức cậu nói!" Cảm xúc của cô ấy quay ngoạc ba tram sáu mươi độ, từ ngạc nhiên sang giận dữ. Tôi không chắc rằng liệu có phải là vì sự thay đổi trong tâm trạng của cô ấy hay không, nhưng Yuihgahama lại lườm về phía tôi.

Yukinoshita chẳng nói gì nhưng lại nhìn tôi một cách đầy nghi ngờ. Có vẻ như là cô ấy đã đoán ra được điều đó bằng cách nào đó rồi.

Sau khi chú ý kĩ nét mặt của hai người họ nhìn tôi, tôi nhẹ nhàng nhìn xuống chân.

"Tôi hiểu rồi. Vậy ra nó chẳng ngon lành gì cả … Mặc dù tôi đã cố hết sức mình."

"--Aa … xin lỗi." Cảm thấy khó xử, Yuigahama cũng nhìn xuống sàn sau khi thấy đôi mắt chán chường của tôi.

"Tôi đoán là tôi sẽ quẳng chúng đi vây." Tôi nói khi tôi chụp lấy cái đĩa trước khi bước đi khỏi.

"C-Chờ đã."

" … Chuyện gì nữa đây?"

Yuigahama nắm lấy tay tôi để ngăn tôi lại. Không buông tay kia ra, cô ấy chụp lấy những chiếc bánh quy không ngay ngắn gì và bỏ chúng vào miệng thay vì nói cho tôi biết câu trả lời. Cô ấy nhai ngấu nghiến chúng, nghiến chặt răng mình.

"Chúng chẳng tệ đến mức để cậu phải quẳng chúng đi đâu … Và chúng cũng chẳng gớm ghiếc như là tôi đã nói chúng đâu."

" … Tôi hiểu rồi. Thế thì, cô hài lòng với chúng chứ.?" Khi tôi nở một nụ cười, Yuigahama khẽ gật đầu mình trước khi nhanh chóng quay đi. Với ánh sáng của ánh chiều tà chiếu rọi trên cửa sổ, khuôn mặt cô ấy có vẻ đỏ ửng lên.

"Chà, ngoài trừ sự thật rằng những chiếc bánh quy này đây là những chiếc bánh mà cô đã làm trước đó … " Tôi nói cho cô ấy biết sự thật một cách thờ ơ, không chút mảy may nào cả. Không phải là tôi có nói rằng tôi làm chúng nên tôi chẳng có nói xạo trước đó.

" … Hả?" Yuigahama ré lên. Mắt cô ấy mở to và miệng há hốc ra. Nói cách khác, cô ta là một đứa đầu rỗng. "C-Cái gì chứ?" Yuigahama chớp mắt mình. Yukinoshita và tôi nhìn nhau. Có vẻ như là Yuigahama chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra gì cả.

"Hikigaya-kun, tôi không chắc cậu đang muốn làm gì. Trò hề này của cậu có ý nghĩa gì không đây?" Yukinoshita nhìn tôi với ánh mắt không hài lòng gì.

"Có một thành ngữ nói rằng … 'Nếu như có tình yêu, thì tình yêu thôi là được rồi!!" Tôi nở một nụ cười toe toét và giơ ngón cái lên [13].

"Cái chương trình đó thì thật quá xưa rồi ." Yuigahama trả lời bằng một giọng nhỏ nhẹ. Chà, đó là chương trình mà đã phát sóng lúc tôi còn học tiểu học. Yukinoshita trông như thể cô ấy chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra cả và nghiêng đầu mình sang bên trong sự rối trí.

"Hai người đang cố vượt qua quá nhiều rào cản." Tôi vô thức nở một nụ cươi. Trời ạ, cái cảm giác hơn người mà tôi đang cảm thấy này là gì thế? Như thể là tôi là người duy nhất biết câu trả lời chính xác vậy. Tôi không thể nào chịu đựng cảm giác này được.

"Hừ … Mục đích chính của vượt chướng ngại vật không phải là nhảy qua khỏi chướng ngại vật. Mà là về việc có thể hoàn tất cuộc đua trong thời gian nhanh nhất có thể. Chẳng có điều luật nào nói rằng hai người phải nhảy qua khỏi chúng cả. Hai người không--" Tôi vô tình bắt đầu lảm nhảm.

"Tôi hiểu được cậu đang muốn nói gì rồi nên đừng có nói nữa đi."

'--nên lo lắng về việc đẩy ngã, chật vật hay đối ngã những chướng ngại vật đó.' Đó là những điều mà tôi đáng lý ra phải nói xong trước khi Yukinoshita cắt ngang lời tôi.

"Cậu đang muốn nói rằng từ đầu cho đến giờ bọn này đã nhầm lẫn giữa mục tiêu và cách thức để đạt được mục tiêu của mình, đúng không?"

… Toi không thật sự hiểu cô ấy đang muốn nói gì. Dù thế, tôi vẫn khá chắc rằng cô ấy đang muốn nói điều giống y như điều tôi đang nói đến vì thế tôi chỉ gật đầu và tiếp tục.

"Điểm chính của việc này chính là công sức đầy mồ hôi nước mắt phải bỏ ra để làm những chiếc bánh quy tự tay làm này. Nếu hai người không nhấn mạnh điểm chúng được tự tay làm ra thì chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Nó sẽ chẳng làm ai hạnh phúc cả nếu như nó giống y như những chiếc bánh mà có thể mua được ngoài cửa hàng. Hai người thậm chí cũng có thể nói rằng, nếu như mùi vị của nó tệ hơn một chút thì còn tuyệt hơn nữa đấy."

"Tệ hơn một chút?" Yukinoshita hỏi ngược lại, khuôn mặt cô ấy chẳng thể hiện chút gì dấu hiệu về việc cô ấy hiểu cả.

"Nếu hai người khiến cho người nhận nghĩ rằng 'A, mình hiểu rồi. Những chiếc bánh này đây thì không thực sự đẹp mắt cho lắm nhưng họ đã cố hết sức mình rồi!" rồi sau đó nghĩ nhầm sang rằng, 'Bạn đã rất cố gắng vì mình … ' Thật đáng thương như thế đấy."

"Tôi không chắc là chuyện đó đơn giản như thế đâu … "

Yuigahama nhìn tôi một cách đầy ngờ vực với ánh mắt cơ bản là đang nói rằng 'Tên còn trinh này đang nói cái quái gì thế này?'

Có lẽ là không thể nào tránh được vật. Có lẽ tôi nên thử tiếp tục cuộc trò chuyện này theo cách thuyết phục hơn một chút nữa mới được.

" … Đây là câu chuyện về người bạn của bạn nhưng … khi mà cậu ấy vừa mới bắt đầu nhập học lớp tám, lúc đấy là vừa mơis bắt đầu học kì nên đó là lúc bầu ra xem ai là lớp trưởng. Đúng như dự đoán cả đám con trai đều đang mắc hội chứng tự kỉ tuổi teen [14] nên tất cả đều không muốn là người đuọc chọn. Tất nhiên là lại chúng cuối cụng lại chọn ai đó một cách ngẫu nhiên. Do đó người bạn của người bạn của tôi lại được chọn, do một vài sự kiện liên tiếp nhau một cách tự nhiên. Vì thế giáo viên giao lại trọng trách cho cậu ấy và cậu ấy có nhiệm vụ chọn ra một bạn nữ đại diện. Đối với một chàng trai đầy nhút nhát, dè dặt và rụt rè thì đó là quá nhiều trách nhiệm."

"Tất cả những lời đó đều cùng có chung một nghĩa cả. Ngoài ra, lời giới thiệu của cậu không thôi thì quá dài rồi đấy."

"Cứ ngậm họng lại và nghe đi. Vào lúc đó, một cô gái tự nguyện ứng cử cho vị trí đó. Cô ấy là một cô gái đáng yêu. Và vì thế, lớp trưởng trưởng nam và nữ mới của lớp được bầu ra. Cô lớp trưởng đó liền nở một nụ cười rạng rỡ khi nói rằng, 'Minh mong được hợp tác cùng bạn trong năm tới đấy.' Sau đó, cô ấy bắt đầu trò chuyện với người bạn của tôi về rất nhiều điều khác nhau, Vì thế cậu ấy bắt đầu nghĩ rằng: 'Hả? Chẳng lẽ cô ấy thích mình sao? Có lẽ cô ấy quyết định ứng cử cho chức lớp trưởng khi mà mình được chọn đây. Cô ấy trò chuyện với mình rất nhiều do đó chắc chắn là cô ấy thích mình rồi!' Việc thuyết phục bản thân cậu tin vào chuyện đó thì cũng chẳng mất nhiều thời gian. Có lẽ chỉ mất khoảng một tuần cho cậu ấy."

"Woah! Sớm thế sao." Yuigahama ré lên trong sự kinh ngạc khi cô ấy gật đầu mình.

"Đừng có ngốc thế chứ. Tình yêu thì không thể căn cứ vào thời gian được

đâu. Vì thế, một ngày nọ sau giờ học, khi mà hai người họ đang thu những giấy tờ mà giáo viên yêu cầu, cậu ấy gom hết tất cả cam đảm của mình để thổ lộ:

'N-Này cậu có thích ai không thế?'

'H-Hả? Không đời nào!'

'Câu trả lời như thế thì chắc chắn là cậu có rồi! Là ai thế'

' … Cậu nghĩ đó là ai nào?'

'Tớ đã bảo cậu rồi là tớ không biết mà. Một gợi ý thôi! Cứ cho mình một gợi ý thôi!'

'Chà, mình thật chẳng muốn chút nào … '

'Chà thế thì cứ nói cho tớ biết một trong số các chữ viết tắt đi. Tên hay họ gì cũng được, làm ơn đi mà!'

'Chà … tớ đoán là như thế cũng được.'

'Thật sao!? Tuyệt! Thế thì, là chữ nào thế?'

' … H.'

'Hả … Thế có nghĩa là … tớ sao?'

'Hả? Cậu đang nói gì thế? Không đời nào tôi lại thích cậu cả! Tởm quá. Cậu thôi cái trò đó được không?'

'A … haha … Phải rồi, ừ. Chỉ đùa thôi mà.'

'Um … Chẳng có vẻ gì là như thế cả … Chà, vì chúng ta đã xong việc rồi, tôi về nhà đây.'

'Ừ-ừ, được.'

"Do đó sau khi tôi bị bỏ lại một mình trong căn phòng học, tôi ngắm nhìn mặt trời lặn khi từng giọt nước mắt lăn dài trên má tôi. Để chà thêm muối vào vết thương nữa, khi tôi đến trường ngày hôm sau, tất cả mọi người đều biết về chuyện đó cả."

"Vậy thì cuối cùng cũng là về cậu rồi … " Yuigahama lầm bầm, cảm thấy khó xử khi cô ấy nhìn sang hướng khác.

" Chờ đã, gì chứ? Đừng có bị ngu chứ. Không ai nói chuyện đó là về tôi cả. Đó chỉ là, cô biết đấy, nói tượng trưng mà thôi."

Không chút mảy may nào quan tâm đến lời giải thích của tôi, Yukinoshita thở dài khó chịu. "Ngay từ đầu khi cậu nói rằng đó là một câu chuyện của 'một người bạn của một người ban' thì tôi biết ngay rồi. Ý tôi là, cậu chẳng có người bạn nào cả mà."

"Cô nói gì chứ?"

"Bỏ qua cái trải nhiệm đau thương của cậu qua một bên đi, nguyên cả câu chuyện thì có ý gì nào?"

Không đời nào chuyện này sẽ kết thúc một cách tốt đẹp cả. Tai nạn đó là lý do tại sao mà lũ con gái lại ghét tôi nhiều hơn nữa. Cả đám con trai cũng trêu tôi bằng việc đặt cho tôi cái biệt danh 'Narugaya' và … chà tôi đoán là chuyện đó cũng chẳng còn quan trọng nữa [15]. Tôi cố kiềm nén cảm xúc của mình và tiếp tục nói.

"Chà, những gì mà tôi muốn nói là, lũ con trai thì đơn giản một cách đáng thương. Chỉ nói chuyện không thôi thì cũng khiến chũng hiểu nhầm và chỉ riêng việc nhận được bánh quy tự làm thì cũng khiến chúng hạnh phúc rồi. Vì thế … " Tôi dừng lại để nhìn vào Yuigahama. "Những chiếc bánh quy đó thực chẳng có gì là đặc biệt cả … chúng hơi khó ăn một chút chỗ này và chỗ nọ nhưng thành thật mà nói thì cho dù chúng chẳng có ngon lành gì thì cũng không sao cả."

"T-Thôi đi!" Mặt Yuigahama đỏ bừng lên trong cơn giận. Một chiếc túi nhựa và một vài tờ giấy chống trơn bay thẳng đến tôi. Cho dù cô ấy có ném trúng tôi đi chăng nữa thì sự thật rằng cô ấy chọn những thứ mà chẳng gây nguy hại gì thì có nghĩa là cô ấy thực ra rất tốt bụng. Chờ đã … chẳng lẽ như thế có nghĩa là cô ấy thích tôi sao? hay đó chỉ là một trò đùa thôi? Làm như là tôi sẽ phải trải qua chuyện đó một lần nữa vậy.

"Thật là Hikki! Cậu khiến tôi tức điên lên đấy. Tôi về đây!" Yuigahama liếc nhìn về phía tôi, xách cặp mình lên khi cô ấy đứng dậy để ra về. Cô ấy quay mặt về phía cửa với một tiếng 'hừm!' và bắt đầu bước về phía đó. Đôi vai cô ấy đang run lên bần bật.

Chết thật. Có lẽ tôi đã nói quá nhiều rồi … Giờ nghĩ lại thì việc để cho cái miệng mắm muối của mình tuông ra thì là một điều không hay. Tôi cố đỡ lời bằng một chuyện đỡ hơn.

"Chà, cô biết đấy … nếu như cô cho thấy một ấn tượng rằng cô đã cố hết sức mình rồi, thì chẳng phải điều đó sẽ làm lay động trái tim một đứa con trai sao?"

Yuigahama ngoái nhìn qua vai mình khi cô ấy đứng trước cánh cửa. Tôi không thể nào nhìn thấy được nét mặt của cô ấy với ánh chiều tà rọi đằng sau cô ấy.

" … Hikki, thế thì cậu có cảm động bởi điều đó không?'

"Hả? Ồ phải rồi, tôi sẽ rất là cảm động đấy! Ý tôi là, chỉ nội việc cô tốt bụng với tôi thôi là tôi cũng đã đến mức phải lòng cô rồi đấy. Với lại đừng có gọi tôi là Hikki." Tôi đứng yên đó mà đáp lại.

"À..Được rồi." Yuigahama trả lời tôi với một cách thẳng thừng, trước khi ngay lập tức quay mặt về phía cánh cửa. Cô ấy đặt tay lên nắm cửa, chuẩn bị bước đi trước khi Yukinoshita gọi cô ấy lại.

"Yuigahama-san, bọn này sẽ làm gì với yêu cầu của cậu đây?"

"À không sao đau, đừng có lo về chuyện đó! Lần tới, mình sẽ thực hiện với cách riêng của chính mình. Cám ơn cậu, Yukinoshita-san." Yuigahama quay lại cùng với một nụ cười để đối mặt với Yukinoshita. "Gặp cậu ngày mai vây." Cô ấy vẫy tay và rời khỏi phòng học với câu đó, cùng với chiếc tạp dề vẫn dính trên người cô ấy.

" … Tôi tự hỏi liệu như thế có thật sự ổn hay không." Yukinoshita bật ra một lời thì thầm, đôi mắt cô ấy vẫn hướng nhìn về phía cánh cửa. "Tôi nghĩ rằng mọi người nên cố thúc đẩy bản thân đến giới hạn của mình để hoàn thiện bản thân. Bởi như thế mới có lợi cho Yuigahama-san vào phút cuối."

"Chà, đúng thế. Làm việc chăm chỉ sẽ chẳng bao giờ phản bội cô. Nhưng nó có thể sẽ phản bội ước mơ của cô."

"Chúng thì khác nhau ra sao chứ?" Làn gió nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô ấy khi Yukinoshita quay sang nhìn tôi. Mái tóc cô ấy khẽ đung đưa trong cơn gió nhẹ.

“Cho dù cô có cố gắng đi chăng nữa, thì cũng chẳng có nghĩa rằng giấc mơ

của cô sẽ trở thành hiện thực. Trong thực tế thì tỉ lệ những giấc mơ ấy không trở thành hiện thực thì lớn hơn rất nhiều. Nhưng cô vẫn có thể tìm thấy niềm an ủi trong cái thực tế mà cô đã cố gắng hết mình đó.”

“Đó đơn giản chỉ là tự hài lòng mà thôi.”

“Chà, như thế thì cũng không thực sự là cô đang phản bội chính bản thân mình.”

“Đúng là tự nuông chiều bản thân mình làm sao… Cậu khiến tôi kinh tởm đấy.”

“Xã hội này, bao gồm cả cô, thì thật là quá khắc nghiệt đối với tôi. Cô ít ra thì cũng nên để cho tôi đối đãi tốt với bản thân mình chứ. Tôi nghĩ rằng mọi người nên mềm mỏng với bản thân mình hơn. Nếu mọi người đều trở nên vô phương cứu thì lúc đó sẽ chẳng có ai để gọi là một người vô phương để cứu nữa.”

“Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải một người có lý tưởng lạc quan đến thế đấy… Nếu những ý tưởng của cậu lây lan thì thế giới này sẽ đến hồi kết mất.” Yukinoshita có vẻ bị bất ngờ nhưng tôi thì lại thích cách suy nghĩ của chính mình.

Dần dần thì đến cả những người NEET cũng muốn tạo nên một vương quốc cho NEET và vì NEET, được gọi là NEEToria … Nhưng có lẽ vương quốc đó chắc sẽ sụp đổ chỉ trong vòng ba ngày thôi.

Tôi cuối cùng thì cũng hiểu được hoạt động của câu lạc bộ dịch vụ đòi hỏi gì. Nói ngắn gọn thì đó là một câu lạc bộ đưa ra lời khuyên cho những học sinh và giúp chúng giải quyết vấn đề của mình. Tuy nhiên, sự tồn tại của câu lạc bộ này thì không được nhiều người biết đến. Ví dụ, tôi đây cũng chẳng biết rằng nó có tồn tại nữa là. Ý tôi là không phỉa là vì tôi không quen với ngôi trường của mình.

Nếu như bạn cân nhắc việc Yuigahama thậm chí cũng chẳng nhận ra câu lạc bộ này thì có vẻ như là chắc chắn phải có ai đó làm cầu nối và dẫn mọi người đến đây để nhận lời khuyên. Người trung gian đó chính là Hiratsuka-sensei.

Sensei chắc hẳn thỉnh thoảng gửi học sinh gặp vấn đề và lo lắng đến đây. Đến khu nhà biệt lập này đây.

Trong viện điều dưỡng này đây, tôi chỉ luôn đọc sách không thôi. Ngay từ

đầu thì việc tìm kiếm lời tư vấn thì cũng tương tự như viện cho người khác thấy bạn gặp khó khăn gì. Nếu như nói những chuyện như thế với những người cùng trang lứa thì có vẻ như là một trở ngại to với với những học sinh trung học đầy nhạy cảm về mặt cảm xúc.

Vì Yuigahama đã đến đây theo lời của Hiratsuka-sensei, trừ khi chuyện đó xảy ra lần nữa thì chẳng đời nào có bất kì ai sẽ lại đến đây. Ngay cả lúc này đây khi chẳng có bất kì người khác nào thì dịch vụ vẫn cứ mở cửa như thường lệ. Cả Yukinoshita và tôi thì đều là người không không ghét sự im lặng nên những khi chúng tôi như thế này, dồn hết tâm trí mình vào việc đọc sách, thì thật là bình an.

Đó là lý do tại sao, khi mà có một cú gõ mạnh trên cánh cửa thì âm thanh lại vang vọng một cách ồn ào.

“Yahallo!” Khi Yuigahama Yui trượt cách cửa mở ra thì một lời chào đầy nhạt nhẽo và ngu ngốc vang lên. Khi tôi liếc mắt nhìn từ đôi chân trần mà hầu như chẳng được che đậy gì bởi chiếc váy ngắn của cô ta, đôi mắt tôi nhanh chóng nhìn đến chiếc áo được mở tung cổ ở phần ngực. Đúng như dự đoán, cô ta đúng là một cô gái với rất nhiều năng lượng đ*.

Khi quay sang nhìn cô ấy, Yukinoshita thờ dài, “ … Cậu muốn gì nào?”

“Hả? Mình không được chào đón ở đây sao…? Chẳng lẽ là, Yukinoshita-san, cậu … ghét mình sao?” Vai của Yuigahama bắt đầu run lên sau khi cô ấy nghe Yukinoshita lầm bầm.

Yukinoshita thở dài như thế cô ấy đang nghĩ về việc đó vậy. Sau đó cô ấy trả lời bằng một giọng trần tục. “Tôi thì cũng không đặc biệt ghét cậu … Tôi chỉ rằng cậu thì có hơi khó đối phó mà thôi…”

“Đối với một cô gái thì câu đó cũng cùng nghĩa với việc nói rằng ghét họ đấy!”

Đúng như dự đoán, có vẻ như là việc bị ghét thì không đáng để mong muốn. Bên ngoài thì cô ta chỉ trông như là con đ* thường thấy nhưng phản ứng của cô ta thì cực kì điển hình ở một cô gái bình thường.

“Thế thì, cậu cần gì nào?”

“Chà, cậu biết mình gần đây có hứng thú với việc nấu ăn như thế nào đấy?”

“Không, đây là lần đầu tiên tôi được nghe chuyện đó.”

“Chà, đây giống như là lời, cảm ơn vì ngày hôm nọ nhưng, mình đã lầm một chút bánh quy…”

Máu nhanh chóng biến khỏi mặt Yukinoshita. Nếu như bạn nghĩ về khả năng nấu nướng của Yuigahama thì điều đầu tiên xuất hiện trong đầu là cái thứ quặng sắt đen xì mà cô ta đã làm trước đó.

Ngay cả đối với tôi, chỉ nội việc nhớ lại thứ đó thôi thì cả cổ họng và trí óc tôi đều trở nên khát nước cả.

“Chà, tôi không có khẩu vị vào lúc này cho lắm nên không sao đâu, cám ơn cậu. Tôi sẽ chấp nhận tình cảm của cậu như là lời cảm tạ. Có lẽ Yukinoshita chỉ mới mất khẩu vị của mình ngay khoảnh khắc mà Yuigahama nhắc đến việc cô ấy có làm bánh quy mà thôi. Nhưng cũng nhờ vào lòng tốt của cô ấy nên Yukinoshita chẳng nói ra điều đó.

Mặc dù sự thật rằng Yukinoshita đã lịch sự từ chối, tuy nhiên Yuigahama lại ngân nga một cách không mấy quan tâm khi mà cô ta lôi một cái gói được bọc giấy kính từ cặp mình ra. Chúng rõ ràng là những chiếc bánh quy bị nướng chát được bọc trong bao bì đáng yêu.

“Chà, khi mà thử nấu thì thật sự rất vui. Có lẽ mình sẽ thử làm bữa trưa hay gì đó lần tới vậy! Vì thế dù sao thì, Yukinon, hãy ăn trưa cùng nhau nhé.”

“Không, tôi thích ăn một mình nên tôi thực chẳng muốn … Ngoài ra, xin đừng gọi tôi là ‘Yukinon’. thật là kinh tởm.”

“Không đời nào, chẳng phải cậu thế là cô đơn sao? Yukinon, cậu ăn trưa ở đâu nào?”

“Trong phòng câu lạc bộ nhưng… Này, cậu chẳng nghe tôi nói gì sao?”

“À được rồi vậy, chà mình cũng rảnh sau giờ học vì thế mình cũng sẽ giúp cậu với hoạt động của câu lạc bộ. Chà, để như là, cậu biết đấy … trả ơn? Đúng vậy, thứ này đây cũng chỉ là để trả ơn nên đừng có lo gì cả.”

“ … Cậu có nghe tôi nói không thế?” Yukinoshita rõ ràng là bị lúng túng trong các đợt sóng trò chuyện đầy liên tục của Yuigahama. Cô ta cứ nhìn tôi như thế muốn nói rằng ‘làm gì với cô ta đi chứ’.

Làm như là tôi sẽ giúp cô vậy. Cô thì cứ luôn đá xoáy tôi và cô cũng chẳng

trả tiền lại cho lon Yasai Seikatsu mà tôi đã mua cho cô… Và cô ấy là bạn của cô.

Bằng hết tấm lòng thành thực của mình, Yukinoshita đã cố gắng giải quyết vấn đề của Yuigahama một cách chân thành, vì thé tôi nghĩ đây là lý do tại sao Yuigahama lại cố gắng đến thế này để đáp trả. Trong trường hợp đó, Yukinoshita có quyền và nghĩa vụ phải chấp nhận việc đó.

Nếu tôi can thiệp vào thì sẽ rất tệ. Tôi gập quyển bìa sách bìa mềm của mình lại và ngay lập tức đứng lên từ chỗ ngồi của mình. Tôi khẽ lầm bàm, 'Gặp hai người sau vậy' như là một lời tạm biệt, do đó họ sẽ chẳng nghe thấy, và chuẩn bị rời khỏi căn phòng.

"Aa, Hikki!"

Khi tôi quay người lại khi nghe thấy tên tôi được gọi lên, có một thứ đen đen bay về phía mặt tôi. Tôi bắt được thứ đó bằng phản xạ của mình. "Tôi cũng cần phải cảm ơn ông nữa, vì ông cũng đã giúp mà."

Đó là thứ gì đó mà đen kịt và có hình trái tim. Thật đáng lo làm sao. Mặc dù thứ này có hơi đáng ngại một chút, nhưng vì cô ấy đã cố để cảm ơn tôi, nên tôi chấp nhận.

Ồ, và đừng có gọi tôi là Hikki chứ.

[1] Chữ 'lời mỉa mai' 皮肉 (hiniku) thì trong đó có chữ kanji cho chữ thịt 肉 (niku), Hanagai, có ai không?

[2] Gigolo: người đàn ông chuyên đi nhảy thuê với phụ nữ, nói một cách thô tục thì là 'đĩ đực'.

[3] Nhắc đến một series truyện ngắn mang tên '青年のための読書クラブ' (Seinen no Tame no Dokusho Club)

[4] Murakami Ryuu, tác giả viết một quyển tiểu thuyết với tên gọi là Màu Xanh Trong Suốt (Almost Transparent Blue), nêu lên các vấn đề về tình trạng quan hệ tình dục bừa bãi và ma túy trong giới trẻ Nhật Bản.

[5] Từ 'bánh quy' (cookie) thì phát âm giống từ 'không khí' (kuuki) trong tiếng Nhật và Hachiman thì nói theo nghĩa đen rằng 'họ coi mình như là không khí vậy'

[6] Một nhãn hiệu đồ uống thể thao khá là phổ biến trong giới nam sinh trung học.

[7]'Yasai Seikatsu' là một nhãn hiệu nước ép rau củ khá phổ biến ở Nhật Bản.

[8] Câu gốc được sử dụng ở đây là 'yareba dekiru ko,' đề cập đến những người mà có thể thành công nếu như họ cố gắng. Tuy nhiên, vì sự mơ hồ trong cách nói tiếng Nhật nên câu đó cũng có thể dùng để nói theo nghĩa tiêu cực để chỉ những người mà chẳng thể làm gì cả cho dù họ có cố gắng đi nữa. Yuigahama sử dụng câu này theo nghĩa đầu tiên, còn Hachicham thì dùng theo nghĩa còn lại.

[9] Nhắc đến các siêu nhân trong bộ Kinnikuman.

[10] Namahage là những người đàn ông mà ăn mặc như quỷ dữ để hù doạ đứa con nút có cách ứng xử hư. Còn về phần da đầu thì 'namahage' có nghĩa là 'người cạo da đầu người khác'.

[11] Trong tiếng Nhật thì chữ “Okashi” đều có nghĩa là “kì hoặc” và “món ngọt”.

[12] Từ ‘phiên bản cũ’ trong tiếng Nhật có nghĩa đen là ‘làm lại/nấu lại’.

[13] 'Apron of Love' là một chương trình nấu ăn dựa trên chương trình 'Iron Chef'. Trong suốt chương trình ấy, những người phụ nữ nổi tiếng sẽ thi thố cùng nhau để trở thành Top Apron. Họ được người khác gọi là 'Apron Girls' và những món mà họ nấu sẽ được đánh giá bởi những nam giới nổi tiếng và người dẫn chương trình, với kết quả sẽ được hiển thị trên Bảng Xếp Hạng. Câu khẩu hiệu của chương trình là "Nấu ăn là tình yêu, và nếu được nấu bằng tình yêu, Love is O.K!"

[14] Chuunibiyou.

[15] Chữ Naru trong Narugaya có nghĩa là 'bệnh yêu bản thân/tự mãn'

Chương 4 – Cho Dù Thế, Lớp Học Vẫn Đang Diễn Ra Tốt Đẹp

Tiếng chuông reo báo hiệu kết thúc tiết thứ tư, tỏa ra một làn sóng nhẹ nhõm khắp phòng học. Một vài người chạy đi mua bữa trưa, một vài người thì lại lục lọi bàn học của mình một cách ồn ào để tìm những hộp bento, và số còn lại thì lại đi đến những phòng học khác.

Giống như thường lệ, căn phòng học của lớp F khối 11 thì bị bao trùm bởi tiếng ồn ào của giờ ăn trưa.

Trời thì đang mưa nên tôi đây chẳng có nơi nào để đi. Bình thường tôi có một chỗ ngồi tuyệt hảo để ăn trưa, nhưng tôi lại chẳng có hứng thú gì với việc bị dính nước mưa khi mà ăn cả.

Và vì thế, chẳng còn lựa chọn nào khác, tôi ngồi lại trong phòng học và ăn ổ bánh mỳ mua ở cửa hành tiện lợi của mình trong sự im lặng.

Tôi muốn dành khoảng thời gian ngủ trưa trong ngay mưa như thế này đây để đọc một quyển tiểu thuyết hay manga hay gì đó, nhưng tôi là bỏ quên tất cả những quyển sách mà tôi đang đọc ở nhà. Có lẽ tôi nên quay về nhà để lấy chúng lúc giờ nghỉ mười phút.

Nhưng tàu thì đã rời ga. Toi đoán là cách để diễn tả sự kiện đó trong tiếng Nhật là “ato no matsuri.” Nói tiếng Anh thì sẽ là “sau lễ hội” … Không, không, câu đó là “matsuri no ato” mới đúng!

Đúng vậy, tôi quá buồn chán đến mức tôi tự mình đóng cả hai vai trong cuộc đối thoại hài hước luôn.

Nhưng cũng thật là… tôi đã luôn nghĩ về chuyện này, nhưng khi mà bạn dành rất nhiều thời gian ở một mình, bạn sẽ thấy rằng những chuyện như thế này sẽ xảy đến.

Nếu bạn ở nhà một mình, bạn sẽ bắt đầu nói chuyện với chính bản thân mình càng ngày càng nhiều hơn. Rồi bạn sẽ bắt đầu tự mình hát lên một cách lớn tiếng. Và rồi sẽ có rất nhiều lần khi mà cô em gái bạn trở về nhà và bạn lại rống lên, “MOTTO! MOTT—Aaa… Chào em.” [1] Nhưng tôi vẫn không có hát trong phòng học.

Và kết quả là tôi thường lại suy nghĩ về rất nhiều thứ.

Theo một nghĩa thì những kẻ cô độc là những bậc thầy suy tư. Người ta nói rằng con người là một loài động vật yếu đuối nhưng cũng là một loài động vật có suy tư, và trước khi bạn nhận ra điều đó, thì bạn sẽ thấy rằng mình đang suy nghĩ về điều gì đó. Và bởi vì những kẻ cô độc không phải dành bất kì những suy nghĩ nào cho những người khác, nên họ có thể suy nghĩ về mọi chuyện một cách thấu đáo hơn. Và vì thế, những kẻ cô độc như tôi đây thì có được hệ thống trong đầu mình, thứ mà cho phép chúng tôi nghĩ một cách khác biệt so với những người bình thường, và điều này thi thoảng cho chúng tôi khả năng nghĩ ra những ý tưởng vượt trên khả năng của những người bình thường.

Việc cố giải thích khối lượng thông tin khổng lồ trong vũ trụ này bằng lời lẽ không thôi thì rất là khó khăn. Giống như là một chiếc máy tính vậy. Việc đưa số lượng lớn dữ liệu lên máy chủ hay gửi những thông tin đó qua email thì rất mất thời gian. Đó là lý do tại sao những kẻ cô độc thì có xu hướng không thông thạo trong việc giao tiếp.

Nhưng tôi lại nghĩ rằng chuyện này không phải lúc nào là cũng tệ cả. Máy tính không tồn tại chỉ vì email không thôi—còn có mạng Internet và những thứ như Photoshow [2] nữa. Vì thế đừng có mà nghĩ rằng chỉ một quan điểm duy nhất thì là đã đủ để mà đánh giá một người rồi.

Chà, tôi đã lấy máy tính ra làm ví dụ ở đây, nhưng không phải là tôi hiểu biết nhiều khi mà liên quan đến máy tính đâu… Nếu bạn muốn những người biết nhiều điều về máy tính thì bạn muốn gặp những người túm tụm cùng nhay ở đầu lớp học đấy.

Những người đó thì cầm những chiếc PSP trong tay và đang thực hiện một cuộc đi săng trong chế độ Ad-Hoc không dây. Tên của họ là gì thế nhỉ? Oda… Hay Tahara… Hay thứ gì đó như thế?

“Ê mày, dùng búa hay gì đó đi chứ!”

“Không, đối với tao thì một cây gunlance là đủ để xài rồi ^^.”

Họ đúng là trông có vẻ như đang rất vui… Tôi cũng có chơi trò mà họ đang chơi, vì thế nếu mà tôi thành thực thì một phần trong tôi cũng muốn đi tham gia chung với họ.

Rất lâu trước đây những thứ như manga, anime và game là những lĩnh vực bị được thống trị bởi những kẻ cô độc. Nhưng gần đây chúng đã trở thành

một phương tiện để giao tiếp, và tham gia cùng với mọi người như lúc này thì đòi hỏi một mức độ nhất định về khả năng giao tiếp.

Và không may mắn thay, tôi có vẻ như là người mà luôn nửa vời với tất cả mọi chuyện, vì thế nếu như tôi tham gia cũng với họ thì họ sẽ gọi tôi là n00b hay là một tên giả mạo khi mà tôi không có ở đó nghe. Vì thế tôi phải nên làm quái gì bây giờ?

Khi mà tôi còn học trung học, tôi đã thấy vài người trò chuyện về anime vì thế tôi đã thử tham gia cùng, nhưng rõ ràng là họ im bặt khi mà họ thấy tôi. Chuyện đó đối với tôi thì rất là đau lòng… Đó là khi mà tôi thôi không cố tham gia vào đám đông nữa.

Và tôi chưa bao giờ là gã cố hòa đồng với mọi người, vì thế chuyện đó còn tồi tệ hơn nữa. Khi mà họ chơi đá banh hay là bóng chày chung một lớp, hai đứa con trai nổi tiếng nhất sẽ oẳn tù xì để quyết định xem ai được chọn đội trước. Bạn biết không, tôi luôn là người được chọn sau cùng. Khi mà tôi nhìn lại bản thân lúc mười tuổi của mình, khi mà tôi nhớ lại rằng mình đã lo lắng một cách đáng thương hại đến nhường nào khi mà họ đang chọi đội… Điều đó gần như là khiến tôi bật khóc, thật đấy.

Thể chất của tôi thì chẳng phù hợp gì, nhưng đó lại là lý do tại sao tôi lại bắt đầu trở nên chơi dở thể thao. Tôi thích bóng chày, nhưng tôi lại chẳng tìm được ai để chơi cùng… Vì thế khi mà tôi còn nhỏ, tôi đã luôn chơi chỉ với bức tường hay là tập sân một mình. Tôi đã hoàn toàn quen thuộc với việc chơi bóng chày một mình, tôi vờ như là có những người vô hình đang trong sân hay là chuẩn bị đánh bóng vậy.

Nhưng cũng có những người trong lớp học này giỏi trong việc giao tiếp như thế.

Ví dụ, những người ở cuối lớp ngay lúc này đây.

Có hai người từ câu lạc bộ đá bóng, ba đứa con trai trong đội bóng rổ, và ba đứa con gái. Chỉ cần nhìn vào bầu không khí sôi động quanh nhóm đó thì cũng đã đủ để thấy được rằng họ là những người đứng đầu trong cấp bậc xã hội trong lớp này. (Nhân tiện đây, Yuigahama cũng nằm trong nhóm đó.)

Và thậm chí ở trong nhóm đó, còn có hai người sáng chói hơn cả những người còn lại nữa:

Hayama Hayato.

Đó là tên của người ở trung tâm của nhóm đó. Hắn ta là cầu thủ chủ chốt của câu lạc bộ bóng đá, và là ứng cử viên cho chức đội trưởng trong học kì tới. Hắn ta không phải là người tôi thích nhìn trong một khoảng thời gian dài đâu.

Nói cách khác, hắn ta là một tên điển tra, giả vờ kiểu cách. Xuống địa ngục đi.

"Không được rồi, tớ không thể đi hôm nay được. Tớ có buổi tập rồi."

"Cậu không thể nghỉ một ngày được sao? Hộp kem hai viên ở Baskin Robbins thì đang giảm giá ngày hôm nay kìa~~. Mình muốn ăn kem sô-cô-la--cô-la cơ."

"Chẳng phải cả hai thứ đó đều chỉ là sô-cô-la thôi sao? (cười)"

"Hở? Không đâu, hai thứ đó thì khác nhau hoàn toàn đấy! Hơn nữa, mình cũng đang rất đói lúc này đây."

Và người đang lớn giọng chính là bạn của Hayama, Miura Yumiko.

Mái tóc vàng óng của cô ta thì được tạo kiểu thành những lọn tóc quăng, và nếu như bạn thấy cái cách mà cô ta mặc bộ đồng phục trường mình một cách hoàn toàn cẩu thả trễ đến tận vai mình thì bạn sẽ nghĩ rằng cô ta rất tự hào về việc đó đấy. Chẳng lẽ cô ta phải là một cô gái bán hoa hay gì sao? Và chiếc váy của cô ta thì lại quá ngắn đến mức gần như chẳng có ít lợi gì trong việc mặc nó đấy.

Cô ta có thân hình đẹp và một khuôn mặt xinh, nhưng cách cư xử ngu ngốc của cô và quần áo cầu kì thì có nghĩa là tôi chẳng thích cô ta nhiều lắm. Hay, đúng hơn là, tôi thực ra chỉ là sợ cô ta mà thôi. Bạn chẳng bao giờ biết được rằng cô ta sẽ nói gì với bạn cả.

Nhưng (ít nhất thì từ những gì tôi thấy) Hayama chẳng sợ Miura gì cả, và thật sự lại nghĩ cô ta là người rất vui để trò chuyện với. Đó là lý do tại sao tôi thực sự không hiểu được những vị vua và bà hoàng của cấp bậc xã hội suy nghĩ ra sao đấy.Cho dù bạn nhiều theo kiểu nào đi chăng nữa thì cô gái kia rõ ràng là chỉ là 'một con người vui tính' khi mà cô ta nói chuyện với Hayama mà thôi. Nếu tôi đi nói chuyện với cô ta thì cô ta sẽ giết tôi chỉ bằng một cú liếc thôi mất.

Chà, cho dù nói thế thì chúng tôi chưa bao giờ thực sự có một lý do để mà trò chuyện với nhau, vì thế chuyện đó thì không sao.

Trong khi đó, Hayama và Miura vẫn còn đang trêu trọc nhau.

“Xin lỗi, nhưng tớ không đi hôm nay đâu.”

Hayama nói thế, cậu ta có vẻ như đã bình tĩnh lại. Miura nhìn vào cậu một cách ngây ra. Và rồi Hayama tuyên bố với một nụ cười toét miệng trên khuôn mặt mình:

“Dù gì thì trong năm nay bọn tớ cũng đang nhắm đến Kokuritsu.”

Hả? Kokuritsu, không phải là Kunitachi sao? Vậy ra là hắn ta không phải đang nói về Kunitachi, một phần của Tokyo mà có thể đến được bằng tuyến Chuuou, mà lại là Kokuritsu sao? Như là trong, giải đấu toàn quốc sao?”

“Bwaha…”

Tôi có thể cảm thấy một tràn cười đang dâng lên trong người mình. Thấy cậu ta cư xử một cách đầy tự hào như thế, giả vờ như là mình mới vừa nói câu gì đó tuyệt vời lắm, thì thật là … thật là … tôi không thể chịu được nữa rồi. Thật là quá khủng khiếp.

“Nhưng mà này, Yumiko. Nếu cậu ăn quá nhiều thì cậu sẽ phải hối hận đấy.”

“Cậu biết đấy, mình chưa bao giờ tăng cân cho dù tôi có ăn nhiều bao nhiêu đi chăng nữa. Aaa, mình đoán là mình phải đi ăn nhiều vào hôm nay vậy. Đúng vậy không nào, Yui?”

“À, ừ, Yumiko đúng là rất có phong cách hay đấy … Nhưng giờ thì mình có việc bận rồi, vì thế mình phải—”

“Mình biết mà, đúng không? Hôm nay mình sẽ đi ăn rất rất nhiều đấy!”

Khi mà Miura nói điều đó, tiếng cười nổ vang quanh cô ta. Tiếng cười ấy nghe thật trống rỗng, như thể là tiếng cười mà được thêm vào trong các chương trình hài kịch mà bạn nghe được đấy. Những tiếng cười đó thì chỉ có được lớn tiếng mà thôi, tôi gần như là có thể thấy được dòng chú thích được đính ở cuối màn hình luôn đấy.

Tôi không phải là đang cố lắng nghe cuộc trò chuyện hay gì đâu, nhưng họ thì lại đang nói chuyện lớn đến mức giọng của họ lọt vào tai tôi một cách dễ dàng. Giờ thì bạn đã nhắc đến điều đó, otaku hay raijuu [3] khi mà đã tụ

họp lại với nhau thì luôn luôn trở nên ồn ào cả. Tôi thì vẫn còn đang ngồi giữa căn phòng không ai ở bên cạnh cả, nhưng mọi người lại rất là ồn ào… Như thể là tôi đang ở trong tâm bão vậy.

Hayama mỉm cười một cách rạng rỡ. Nụ cười đó đã chỉ rõ ra rằng cậu ta chính là trung tâm của sự chú ý, được mọi người yêu thích.

"Chỉ là cánh báo cậu thôi: đừng có ăn nhiều quá không thì sẽ vỡ bụng đấy."

"Như. Mình. Đã. Nói. Cho dù mình có ăn nhiều như thế nào đi chăng nữa, thì mình cũng không sao! Mình không có tăng cân. Đúng không hả, Yui?"

"Aaa, Yumiko đúng là rất có phong cách hay đấy. Và chân của cậu ấy cũng khá là đẹp. Nhưng thật đấy, mình phải…"

"Ơ, thật sao? Nhưng con nhỏ Yukinoshita thì cũng đó đôi chân khá khủng, đúng không nào?"

"À, đúng thật vậy. Chân của Yukinon thì cũng khá là đẹp…"

" … "

" … Aa, nhưng, ý mình là, Yumiko thì chắc chắn nổi bật hơn nhiều."

Khi mà Miura nhíu mày lại, Yuigahama nhanh chóng đỡ lời mình. Chuyện quái gì thế… Giống như là đang xem một bà hoàng và người hầu của mình vậy. Nhưng, chẳng có vẻ gì là câu đỡ lời của Yuigahama đủ để khôi phục lại tâm trạng của bà hoàng. Đôi mắt của Miura nheo lại—cô ta trông chẳng vui vẻ gì cả.

"Chà, thật ra, mình nghĩ thì cũng không sao… Nếu là sau buổi tập thì mình có thể đi với cậu đấy."

Hayama có lẽ cảm thấy được bầu không khí căn thẳng, bởi thì cậu ta khẽ chen vào.

Bà hoàng có vẻ như vui lên, mỉm cười. "Thế thì được thôi, cứ email mình khi mà cậu rãnh."

Yuigahama vuốt ngực mình trong khi lét lút thở phào

Chậc, trông đau khổ thật… Chẳng lẽ là chúng tôi quay ngược về thời Trung

Cổ hay gì sao thế? Nếu một cuộc sống xã hội tuyệt vời mà đòi hỏi bao nhiêu đó công sức thì tôi đây thích ở một mình ở bất kì ngày nào hơn, cám ơn rất nhiều.

Và rồi Yuigahama và tôi chạm mắt nhau. Cô ấy nhìn vào tôi, sau đó liền quyết tâm về chuyện gì đó. Cô ấy hít một hơi thật sâu.

"Umm, Mình … phải đi đến một nơi để dùng bữa trưa, vì thế…"

"Ồ, thật sao? Thế thì hãy chắc rằng cậu mua một chút thứ đó khi mà cậu trở về đấy—cậu biết đấy, món trà chanh đó? Mình quên bén việc mang theo thứ gì để uống hôm nay rồi. Và hơn nữa, mình đang ăn bánh mì nên nếu không có chút trà thì sẽ rất khô cổ đấy, đúng không nào?"

"À-à, n-nhưng mình chắc sẽ không quay trở lại cho đến tận tiết năm đâu, vì thế giờ nghĩ trưa chắc sẽ kết thúc, và, umm … cậu biết đấy…"

Khi mà Yuigahama nói điều đó khuông mặt của Miura đông cứng lại ngay tức khắc.

Miura trông có vẻ như cô ta vừa bị một trong số những thú nuôi của mình cắn vậy. Yuigahama chắc có lẽ chưa bao giờ trả lời ngược lại Miura trước đó, tuy nhiên, trong tất cả mọi người thì hôm nay cô ấy lại chẳng làm những gì Miura muốn cô ấy làm.

"Hả? Chờ, chờ đã, chuyện gì thế? Cậu biết đấy, Yui, chẳng phải cậu đã ở lại trường rất trễ sau giờ học gần đây sao? Là do tôi tưởng tượng hay là cậu đây chẳng đi chơi cùng với bọn này nhiều gần đây sao?"

"À, chà, cậu biết đấy, umm, có một vài chuyện mà mình phải giải quyết, và, umm, chỉ là một vài chuyện riêng tư mà thôi, và mình thật sự rất xin lỗi, nhưng, umm…"

Yuigahama hoàn toàn rối trí, nhưng cô ấy vẫn cố trả lời. Cái quái gì thế … Chẳng lẽ cô ấy là nhân viên văn phòng đang bị trách móc bởi cấp trên của mình hay sao?

Tuy nhiên, câu trả lời của Yuigahama có vẻ như là có tác dụng ngược. Miura bắt đầu gõ móng tay mình lên bàn, có vẻ như khó chịu.

Cơn giận đột ngột của bà hoàng khiến cả lớp im lặng. Thậm chí là cả Oda và Tahara (hay tên họ là gì cũng kệ) lại thật sự giảm âm lượng chiếc PSP của mình xuống. Hayama và những người chơi cùng trong nhóm tất cả đều

nhìn xuống sàn một cách đầy khó xử.

Âm thanh duy nhất vang vọng trong phòng học là tiếng móng tay của Miura đang gõ lên bàn của mình.

“Chà, thế thì tôi làm quái nào mà có thể biết được chuyện gì đang diễn ra cơ chứ? Nếu cậu muốn nói chuyện gì thì cứ nói thẳng đi. Chúng ta là bạn mà, đúng không? Giấu mọi chuyện với bạn, cậu biết đấy… Như thế là không tốt đâu, đúng chứ?”

Yuigahama nhanh chóng nhìn xuống sàn.

Ban đầu, những lời của Miura nghe có vẻ như rất là thích hợp và công bằng. Trong thực tế, những lời của cô ấy có vẻ như là chỉ để củng cố tình bạn của cô ta và Yuigahama mà thôi. Họ là bạn của nhau, những người đồng hành, vì thế họ có thể chia sẽ mọi thứ với nhau—đó là những gì Miura đang nói đến. Nhưng những lời của cô ấy lại còn mang thêm một nghĩa khác: “Và nếu như cậu không thể chiu sẻ với tôi thì chúng ta chẳng phải là bạn. Thật ra, chúng ta là kẻ thù đấy.” Giống y như Tòa Án Dị Giáo Tây Ban Nha của ngày xưa vậy.

“Mình xin lỗi…”

Yuigahama xin lỗi một cách rụt rè, cô ấy vẫn còn đang nhìn xuống sàn.

“Không không không, đó không phải là điều mà tôi muốn nghe. Có điều gì đó mà cậu muốn nói với tôi, đúng không?”

Chẳng có bất kì người nào trên thế giới có thể nói ra được điều gì khi mà phải đối mặt với điều đó cả. Miura chẳng phải đang cố thực hiện một cuộc trò chuyện và Miura cũng chẳng hỏi câu hỏi. Cô ta chỉ muốn Yuigahama xin lỗi để cho cô ta có thể tấn công cô ấy mà thôi.

Thật là quá ngu ngốc… Nếu như mấy người muốn giết nhau như thế, thì ít ra cũng kiếm chỗ kín đáo mà làm chứ.

Tôi quay mặt về phía trước một lần nữa. Rồi tôi bắt đầu ăn bánh mỳ của mình trong khi loay hoay với chiếc điện thoại. Tôi nhai trong một chốc và rồi uống một ngụm đồ uống của mình. Nhưng vì lý do nào đó … cảm giác có thứ gì đó mắc trong cổ họng tôi, và đó thì không phải là bánh mỳ.

… Chính xác thì, đó là gì cơ chứ?

Bữa ăn thì đáng lý ra là khoảng thời gian đầy vui vẻ. Giống như là gã trong Kodoku no Gourmet chứ. [4]

Đừng có hiểu nhầm tôi: tôi không muốn giúp con nhỏ đó chút nào cả. Chỉ là khi mà có một cô gái mà bạn biết gần như bật khóc ngay trước mặt bạn, chuyện đó khiến cho dạ dày bạn khó chịu; và sự ngon miệng của bạn cũng bay mất. Và tôi thực sự chỉ muốn thưởng thức bữa ăn của mình thôi…

Hơn nữa, bị tấn công như thế thì không phải là thứ tôi thích. Tôi sẽ không giao đặc điểm nhân vật của mình cho ai khác một cách quá dễ dàng đâu.

À, và còn một điều nữa:

… Tôi thật sự chỉ là không thích con đ* đó thôi.

Chiếc bàn của tôi kêu lên khi mà tôi đứng dậy một cách dũng cảm từ ghế của mình.

“Này, Thôi—”

“Ngậm họng lại ngay.”

Cái trò đó đi chứ. Đó là những gì tôi muốn nói, nhưng trước khi tôi có cơ hội của mình, Miura đã phóng một cú liếc ma quỷ về phía tôi rồi.

“ … T-Thôi mưa đi chứ? M-Mình đúng mà mong rằng mình có mang theo dù mà, hahaha…”

Trời đấy! Chẳng lẽ cô ta là anaconda hay gì sao?! Tôi thực sự chỉ muốn xin lỗi đây và đó thôi!

Tôi ngồi phịch xuống, chán nản, lên ghế của mình. Miura có vẻ như là đã quên mất sự hiện diện của tôi; cô ta chỉ nhìn dáng vẻ mất tinh thần của Yuigahama thôi.

“Cậu biết đấy, tôi chỉ nói điều này vì lợi ích của Yui mà thôi, nhưng… Cái thái độ mờ nhạt của cậu thì thật sự khiến tôi điên lên đấy.”

Cô ta bắt đầu câu nói rằng là vì lợi ích của Yuigahama, nhưng kết câu thì lại về việc Miura cả thấy như thế nào về chuyện đó. Cô ta tự mâu thuẫn với mình chỉ nội trong một câu không thôi. Nhưng Miura lại không nghĩ rằng đó là một câu đầy mâu thuẫn—cô ta là bà hoàng của nhóm, và trong cái xã hội Phong Kiến đó, người dẫn đầu có quyền lực tuyệt đối.

“ … Xin lỗi.”

“Nói lại xem?”

Tiếng hừ mang vẻ bề trên của Miura mang theo một sự kết hợp giữa cơn giận dữ và sự nhẫn nhịn. Chỉ nội câu đó thôi cũng khiến cho Yuigahama còn thu mình nhiều hơn nữa.

Thôi cái trò vớ vẫn đó đi chứ, hừ… Hãy cân nhắc đến những người xung quanh, người mà phải xem cái trò này khi nó diễn ra đi chứ. Tôi không thể chịu đựng được cái bầu không khí ngột ngạt này… Thôi kéo thêm khán giả vào cái màn kịch tính tuổi trẻ mà mấy người đang diễn đi chứ.

Tôi một lần nữa gom hết chút xíu can đảm mà mình có được. Ý tôi là, không phải là họ có thể ghét tôi nhiều hơn nữa… tôi có thể đâm đầu vào trận chiến này mà không có bất kì rủi ro nào cả, vì thế đây chẳng phải là một tình huống quá tệ cho tôi.

Ngay khi tôi đứng dậy để đối mặt với nhóm cuối lớp, Yuigahama nhìn tôi với đôi mắt ngấn nước. Và gần như thể cô ta đang đợi cho đến đúng khoảnh khắc đó, Miura nói bằng một giọng lạnh lùng:

“Này, Yui, cậu đang nhìn đi đâu thế? Cậu biết đấy, cậu cứ xin lỗi không thôi được một lúc rồi đấy…”

-

“Cô ta không phải là người mà cậu nên xin lỗi đâu, Yuigahama-san.”

-

Giọng nói vang vọng khắp căn phòng thì thậm chí còn lạnh lùng hơn, thậm chí còn tàn nhẫn hơn giọng nói của Miura từ nãy đến giờ nữa. Những người nghe thấy giọng nói đó đều co rúm người lại. Giọng nói đó bay đi như một cơn gió dữ dội từ nơi Cực Bắc tràn về vậy, nhưng chính giọng nói đó cũng xinh đẹp như một vầng cực quang nơi biển Bắc vậy.

Cô ấy đứng đó nơi góc phòng học, ở trước cánh cửa, thế nhưng cô ấy lại thu hút ánh mắt của mọi người ngay lập tức, như thể cô ấy chính là trung tâm của cả thế gian này vậy.

Trong tất cả mọi người trên Trái Đất này thì chỉ có mình Yukinoshita Yukino là nói nghe như thế thôi.

Tôi đột nhiên đờ người ra, và thấy mình hoàn toàn mắc ở tư thế nửa đứng-nửa ngồi của mình. So với điều đó thì cố gắng đe dọa của Miura vừa nãy thì có vẻ như là trò con nít vậy. Dù gì thì khi Yukinoshita là đối thủ của bạn thì bạn thậm chí còn chẳng có cơ hội để mà sợ hãi nữa là. Cảm giác đó là thứ gì đó mà còn vượt xa hơn cả nỗi sợ đến mức bạn chỉ còn lại ấn tượng về vẻ đẹp mà thôi.

Và vì thế mọi người trong lớp học trở nên mê hoặc với hình bóng cô gái đó. Ở một thời điểm nào đó, thậm chí là đến cả âm thanh của việc móng tay của Miura gõ trên mặt bàn cũng biến đi đâu mất, và cả căn phòng học bao trùm trong sự im lặng hoàn toàn. Nhưng giọng nói của Yukinoshita lại nhanh chóng phá tan sự im lặng đó.

“Yuigahama-san…Thật là quá đấy. Cậu bảo tôi đợi câu ở một nơi, thế nhưng cậu thậm chí lại chẳng thèm đến đúng giờ nữa. Chẳng phải việc ít ra thì cũng nhắn tin cho tôi nói rằng cậu sẽ đến trễ thì là một điều đúng đắn sao?”

Khi mà Yuigahama nghe thấy điều đó, cô ấy mỉm cười, có vẻ như nhẹ nhõm. Cô ấy bắt đầu hướng về phía Yukinoshita.

“ … X-Xin lỗi. Nhưng, umm, mình thật ra không có số điện thoại của Yukinon…”

“ … Vậy sao? Tôi đoán là điều đó cũng đúng… Thế thì, tôi sẽ chẳng nói rằng cậu phải chịu trách nhiệm trăm phần trăm. Tôi sẽ bỏ qua chuyện này vậy.”

Yukinoshita có vẻ như chẳng quan tâm đến những sự kiện quanh mình, cứ đơn giản là tiếp tục nói bất kì những gì mình muốn. Việc thấy cô ấy cứ đơn giản là tiếp tục ở tốc độ riêng của mình thì thật là dễ chịu đấy.

“C-Chờ chút đã! Bọn này vẫn đang nó chuyện ở đây mà!”

Có vẻ như Miura cuối cùng cũng thoát khỏi tình trạng tê liệt của mình, và cô ta lại nổi cáu với Yukinoshita và Yuigahama.

Cơn giận của Nữ Hoàng Rực Lửa gầm lên, và ngọn lửa của cô ấy càng lúc càng trở nên nóng hơn nữa.

“Chuyện gì nào? Tôi chẳng có nhiều thời gian để ở lại mà tán chuyện với cô đâu—Tôi đây vẫn còn chưa dùng bữa trưa của mình nữa đấy.”

“H-Hả? Cô đột ngột xuất hiện rồi lại còn nói thế sao? Tôi thì vẫn còn đang nói chuyện với Yui ở đây này!”

“Nói chuyện với cậu ấy! Chẳng là là cô chỉ đang hét toán lên thôi đó sao? Chẳng lẽ đó đáng lý ra là cuộc trò chuyện sao? Theo tôi thấy thì đó có vẻ như là cô đang cố khiến cho cậu ấy mất bình tĩnh và rồi nhồi ý kiến của mình từ một phía vào cô ấy đấy.

“Cái—?!?!”

“Tôi xin lỗi tôi chẳng nhận ra điều đó sớm hơn…Tôi thừa nhận rằng tôi không biết được cách sống của cô, vì thế tôi không thể nào không so sánh nó với trò chơi thống trị của loài khỉ được.”

Ngay cả Nữ Hoàng Rực Lửa cũng cứng cả người khi mà đối mặt với Nữ Hoàng Băng Giá.

“Oooo…”

Miura liếc nhìn Yukinoshita, cơn giận của cô ấy là hoàn toàn rõ ràng. Tuy nhiên, Yukinoshita cứ để cho cú liếc của Miura đi qua mà không chút nhướng mày.

“Cô có thể nổi điên như cô thích, và cô có thể cư xử như cô là vua của lâu đài này, nhưng xin hãy làm điều đó kín đáo một chút và trong thời gian của cô đấy. Không thì vở kịch nhỏ nhoi của cô sẽ đổ vỡ hết đấy, cứ như là lớp trang điểm của cô ngay lúc này vậy”

“ … Hả, cô đang nói gì chứ? Tôi đây chẳng hiểu gì cả.”

Miura, nói nghe có vẻ như là một tên thua cuộc một chút vậy, cuối cùng cũng có vẻ là ngồi phịch xuống ghế của mình. Mái tóc xoăn của cô lắc lư hết bên này đến bên khác khi mà cô ta bắt đầu loay hoay với chiếc điện thoại của mình một cách đầy giận dữ.

Sau chuyện đó, không có người nào cố nói chuyện với cô gái đó. Thậm chí là cả Hayama, người mà thường giỏi trong việc theo kịp những tình huống

như thế này, cũng chỉ có thể ngáp dài để cố xua đi sự khó xử mà thôi.

Và ngay sát bên cạnh mọi thứ là Yuigahama, vẫn đang đứng như trời trồng. Cô ấy đang nắm chặt lấy viền của chiếc váy mình, như thế cô ấy muốn nói điều gì đó. Yukinoshita chắc cũng đoán ra những gì Yuigahama muốn làm, bởi vì cô ấy bắt đầu bước ra khỏi phòng học.

“Tôi đi trước đây.”

“M-Mình cũng đi nữa…”

“ … Cứ làm những gì cậu muốn đi.”

“Được thôi.”

Khi Yuigahama nghe thấy điều đó, cô ấy nở một nụ cười, nhưng… Cô ấy lại là người duy nhất đang mỉm cười.

Này, này, chuyện quái quỷ gì với cái bầu không khí này thế… Tình hình này thì khó chịu một cách khủng khiếp, vì thế việc ở lại trong phòng học thì vô cùng khó khăn. Trước khi tôi kịp nhận ra thì hơn phân nửa số lượng bạn học của tôi đã bắt đầu rời khỏi phòng học, nói những điều như là họ khát nước hay là họ cần đi đến nhà vệ sinh. Những người duy nhất còn ở lại, ngoại trừ nhóm của Hayama và Miura, thì là những thành viên quá ư là tò mò của lớp.

Tôi cho là tôi cũng nên chộp lấy cơ hội này và đi theo cơn sóng lớn đó ra thẳng khỏi cửa! Nhưng thật là… Nếu bầu không khí trở nên tăm tối hơn nữa trong đấy thì tôi sẽ ngẹt thở mà chết mất.

Tôi bắt đầu bước đi, yên lặng nhất có thể, hướng về phía cửa, đi ngang qua Yuigahama trên đường đi. Và vào thời điểm ấy, tôi nghe một giọng khẽ thì thào.

“Cám ơn vì đã đứng lên lúc đấy.”

Khi tôi rời khỏi phòng học, tôi thấy Yukinoshita đứng đấy. Cô ấy đang tựa lưng vào bức tường sát cửa, đôi tay cô ấy bắt chéo lại, và đôi mắt cô ấy nhắm nghiền. Có lẽ là bởi vì bầu không khí cực kì lạnh lùng quanh cô ấy nên chẳng có ai ở quanh cả. Hoàn toàn yên tĩnh.

Bởi vì điều đó, tôi có thể nghe thấy cuộc trò chuyện đang diễn ra trong căn phòng học.

“ … Umm, mình xin lỗi. Cậu biết đấy, mình có hơi không yên khi mà mình không thể hòa hợp với ai đó… hay cậu có thể nói rằng mình đột nhiên lại trở nên tự ti … vì thế có lẽ mình đã khiến cậu bực bởi vì điều đó.”

“……”

“Uhhh mình phải nói sao nhỉ? Mình đã luôn như thế. Thậm chí khi mà mình chơi trò giả-Ojamajo với những người bạn của mình, mình muốn trở thành Doremi hay Onpu-chan, nhưng cô gái khác lại muốn trở thành những nhân vật đó vì thế cuối cùng mình lại là Hazuki…[5] có lẽ là bởi vì mình lớn lên trong một căn chung cư rộng lớn, nên luôn có mọi người xung quanh mình vì thế mình đã nghĩ cách cư xử như thế là tốt nhất…”

“Tôi đây chẳng hiểu cậu đang muốn nói gì cả.”

“Ừ-Ừ ha, mình đoán thế haha. Chà, mình cũng chẳng thật sự biết mình đang nói gì nữa … chỉ là, umm, khi mà mình thấy Hikki và Yukinon mình đã nhận ra một điều. Chẳng có ai ở bên cạnh họ cả, nhưng trông họ vẫn như là đang rất vui vẻ vậy … họ nói ra suy nghĩ của mình và mặc dù họ chẳng hòa thuận tốt với nhau, nhưng có vẻ như họ lại hòa thuận với nhau trong một nghĩa đầy kì hoặc…”

Thi thoảng, tôi có thể nghe thấy những gì như là những tiếng nức nở trong lớp học. Mỗi lần điều đó xảy ra, mình có thể thấy vai của Yukinoshita run lên. Cô ấy mở mắt mình ra chỉ một chút và cố nhìn vào trong lớp học chỉ với đôi mắt của mình không thôi. Đồ ngốc, cô sẽ chẳng thể thấy được gì từ đây đâu. Nếu như cô lo lắng đến thế thì đi thẳng vào căn phòng chết tiệt đó đi. Cô ta chẳng thành thật với bản thân mình vì cả, cô gái này…

“Sau khi mình thấy những chuyện đó, mình bắt đầu nghĩ rằng có lẽ việc mình luôn cố gắng một cách vô vọng để hòa hợp với mọi người là sai … Ý mình là, thành thật mà nói, Hikki thì đúng thật là Hikki. Trong giờ nghỉ thì cậu ta chỉ ở riêng một mình đọc sách và nhe răng cười khúc khích thôi … thật đáng tởm, nhưng trông cậu ấy cứ như là đang rất vui vậy.”

Tởm, cô ấy nói thế… và khi mà Yukinoshita nghe thấy điều đó, cô ấy khẽ khúc khích cười.

“Tôi cứ tưởng rằng cậu chỉ làm cái thói quen đó trong phòng câu lạc bộ thôi chứ, nhưng có vẻ là cậu cũng làm điều đó trong lớp học. Đó thật sự là một thói quen kinh tởm đấy, cậu nên dẹp nó đi.”

“Nếu cô đã phát hiện ra từ trước thì nói cho tôi biết khi mà cô nhận thấy chứ…”

“Tất nhiên là tôi chẳng muốn làm thế rồi … Ai mà lại muốn nói chuyện với cậu khi mà cậu đang làm chuyện gì đó tởm như là thế cơ chứ?

Tôi sẽ cố gắng cẩn thận một cách đầy nghiêm túc từ giờ trở đi mới được. Tôi sẽ không đọc những quyển light novel mà có các ác thần trong đó ở trường nữa đâu. [6]

“Vì thế mình đã nghĩ, có lẽ mình không nên quá cố gắng và nên thoái mái hơn một chút… hay những gì đại loại thế. Nhưng không phải là mình ghét Yumiko hay gì đâu. Chúng ta vẫn có thể hòa thuận … rất lâu … sau chuyện này, đúng không nào?”

“ … Hừm, tôi hiểu rồi. Chà, sao cũng được. Thế thì cũng ổn.”

Tôi nghe thấy âm thanh của việc Miura gập nắp điện thoại mình lại.

“ … Xin lỗi một lần nữa vậy. Cám ơn cậu.”

Và như thế, cuộc trò chuyện trong căn phòng chấm dứt, và tôi nghe thấy tiếng lẹp bẹp của đôi giày Yuigahama bước về phía bọn tôi. Coi âm thanh đó như là tính hiệu, Yukinoshita cũng thôi việc tựa lưng vào tường và đứng thẳng dậy.

“ … Chà biết gì nào. Cậu ấy cũng có thể tự mình đứng lên vì bản thân mình đấy chứ.”

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tôi sửng sốt bởi cái nhìn thoáng qua nụ cười trên khuôn mặt Yukinoshita.

Đó là một nụ cười thuần khiết và giản đơn, không có bất kì sự nhạo bán hay mỉa mai hay sầu muộn nào.

Tuy nhiên, nụ cười đó nhanh chóng biến mất, và nét mặt của Yukinoshita quay về trạng thái thường lệ của mình, băng giá. Trong khi tôi đang nhìn chằm chằm vào nụ cười của Yukinoshita, cô ấy đã nhanh chóng bước đi và biến mất ở cuối hành lang, chẳng hề để ý đến tôi hay gì cả. Cô ấy có thể là đang đi đến nơi gặp mặt mà cô ấy đã đồng ý trước vớii Yuigahama.

… Chà thế thì, tôi nên làm gì đây? Tôi bắt đầu bước đi, nhưng vào khoảnh khắc ấy, cánh cửa phòng học bật mở.

“Ơ? T-Tại sao Hikki lại đứng ngay đây cơ chứ?”

Cả cơ thể tôi đông cứng lại, nhưng tôi cũng xoay xở để giơ tay phải mình lên và chào cô ấy với hy vọng rằng tôi có thể thoát khỏi tình huống này. Trong khi tôi nhìn vào khuôn mặt của Yuigahama, tôi thấy nó càng lúc càng trở nên đỏ hơn nữa.

“Ông có nghe thấy không?”

“Ý-Ý cô là gì cơ chứ…?”

“Ông có nghe thấy, đúng không? Ông đang nghe lén đúng không?! Tởm quá! Tên bám đuôi! Biến thái! Um umm … thật quá tởm đi! Tôi đây không thể nào tin ông được! Ông thật sự là đáng tởm đấy. Ông thật là, vô cùng đáng tởm đấy.”

“Chờ đã chứ! Hãy kiềm chế chút đi chứ!”

Ý tôi là, ngay cả tôi cũng cảm thấy buồn nếu như quá nhiều lời phỉ báng được ném thẳng vào mặt tôi đấy. Và đừng có nói phần cuối với một khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc chứ, chết tiệt… Tôi nghĩ rằng giờ đây đã bị tổn thương rồi đấy.

“Hừm, đã quá trễ để tôi kiềm chế rồi. Và ông nghĩ đó là lỗi của ai cơ chứ? Đồ ngốc.”

Yuigahama lẽ chiếc lưỡi màu sakura của mình ra về phía tôi, và sau nỗ lực đáng yêu của cô ấy để chọc tức tôi, cô ấy chịu biến đi. Cô ấy là trẻ tiểu học hay sao chứ? Đừng có chạy trong hành lang, chết tiệt.

“Lỗi của ai … đó là lỗi của Yukinoshita, đúng không?”

Khi tôi nhìn vào đồng hồ, tôi thì rằng chỉ còn chút thời gian nữa cho giờ nghỉ của chúng tôi mà thôi. Giờ nghỉ trưa khiến cho người ta vô cùng khát nước đó cũng đã qua rồi. Có lẽ tôi nên đi mua một vài lon Sportop để làm dịu cơn khát này thôi, cả trong cổ họng lẫn trái tim tôi.

Khi tôi hướng về phía chiếc máy bán hàng tự động, tôi đột nhiên nghĩ lại một điều.

Otaku có cộng đồng otaku, vì thế họ chẳng hề cô độc.

Và để trở thành raijuu, bạn phải chú ý rất nhiều đến thứ bậc và cân bằng quyền lực, vì thế chuyện đó rất là khó nhằng.

Do đó, cuối cùng tôi là người cô độc duy nhất. Tôi không cần Hiratsuka-sensei cô lập mình, bởi vì tôi đã bị cô lập trong lớp sẵn rồi. Vì thế việc cố gắng cô lập tôi hơn nữa trong câu lạc bộ thì chẳng có nghĩa gì cả.

… Thật là một kết luận đáng buồn. Thực tế thì quá tàn nhẫn.

Điều duy nhất ngọt ngào về cuộc sống của tôi chính là hương vị của lon Sportop này đây.

[1] Có thể là đang nhắc đến bài hát mở màn cho Kannagi.

[2] Photoshop, anyone?

[3] Raijuu: đối lập với otaku, là một người mà có được mọi thứ trong cuộc sống, từ vẻ ngoài đến bạn gái, vv.

[4] Kodoku no Gourmet, một series manga

[5] Nhắc đến bộ Ojamajo Doremi.

[6] Không chắc, nhưng đây có thể là đang nhắc đến bộ Yamunaku Kakusei! Jashin Oonuma, cũng được xuất bản cùng một nhà xuất bản và Jashin cũng có nghĩ là Ác Thần.

Chương 5 – Nói Tóm Lại Thì, Zaimokuza Yoshiteru Có Hơi Khác Người Một Chút

Có lẽ có hơi trễ để nói điều này, nhưng câu lạc bộ dịch vụ này đây thì đang hoạt động trong việc lắng nghe những vấn đề của học sinh và rồi cố gắng giúp đỡ họ.

Nếu thi thoảng tôi không nói điều đó với bản thân mình thì tôi sẽ thực sự quên mất câu lạc bộ này là về việc gì đấy. Dù gì thì Yukinoshita và tôi thường cũng chỉ đọc sách mà thôi. Và Yuigahama cũng chỉ chơi với chiếc điện thoại của mình.

"Hừm. Aa, chính xác thì tại sao cô lại ở đây cơ chứ?"

Cô ấy hòa nhập hay đến mức chúng tôi chẳng bao giờ đặt câu hỏi về sự hiện diện của cô ấy cả, nhưng điều đó không có nghĩa là Yuigahama là thành viên của câu lạc bộ dịch vụ. Thật ra, tôi cũng không chắc rằng liệu mình có phải là thành viên của câu lạc bộ này không nữa đấy. Tôi có thực sự nằm trong câu lạc bộ này không thế? Tôi khá là muốn bỏ đi đấy…

"Hả? À, ý tôi là, tôi chỉ có rất nhiều thời gian rảnh ngày hôm nay, đằng ấy biết đấy?"

"Đằng ấy biết đấy? Cho dù cô có nói như thế thì tôi cũng chẳng biết gì. Và cái quái gì chứ, cô đến từ Hiroshima hay gì sao?"

"Hả? Hiroshima? Tôi từ Chiba đến."

Chà, trong thực tế, những người nói bằng giọng địa phương Hiroshita thì thêm vào 'đằng ấy biết đấy' ở cuối câu, nhưng khi mà tôi nói mọi người điều đó, rất nhiều người có vẻ khá ngạc nhiên đấy. Tôi có một hình ảnh khá là khủng khiếp trong đầu mình về việc lũ con trai ở Hiroshima nói chuyện ra sao, nhưng đám con gái nói chuyện bằng giọng Hiroshima đích thực thì rất là đáng yêu đấy. Thật ra, giọng miền đó là xếp hạng số một trong danh sách mười giọng đáng yêu nhất của tôi đấy.

"Hừm. Chỉ vì cô được sinh ra ở Chiba thì không có nghĩa rằng việc cô nói rằng cô 'đến từ Chiba' là được đâu."

"Này, Hikigaya-kun. Tôi thực chẳng hiểu cậu đang muốn nói gì lúc này

đấy…”

Yukinoshita nhìn tôi với ánh mắt vô cùng cáu kỉnh. Nhưng tôi phớt lờ cô ta.

“Hãy thử vậy, Yuigahama. Câu hỏi đầu tiên. Cô gọi cái thứ màu vàng với nhiều hạt nhỏ, luộc lên cạp ăn rất ngon là gì? [1]

“Là bắp!”

“Hừm … đó là một câu trả lời chính xác. Không ngờ cô lại hiểu rõ giọng địa phương của Chiba… được rồi, tiếp câu hỏi thứ hai nào. Nếu cô có thể chọn một món ăn phụ đi kèm với bữa trưa của mình, thì món đó sẽ là gì nào?”

“Miso đậu phộng!”

“Hừm…có lẽ cô thật sự đến từ Chiba…”

“Đó là điều tôi nói từ nãy đến giờ đấy, đằng ấy biết không?”

Yuigahama chống hông và nhìn tôi với đầu cô ấy nghiêng qua một bên, như thể đang nói rằng “tên này đang nói cái quái gì thế này?” Yukinoshita thì đang ngồi cạnh bên cô ấy với khuỷu tay mình đặt trên bàn và bàn tay thì lại trên trán mình. Cô ấy thở dài.

“ … Này tự nhiên làm chuyện gì thế? Cuộc trò chuyện đó có ích gì không thế?”

Tất nhiên là chẳng có ích gì rồi.

“Đó chỉ là Cuộc Thi Siêu Đố Vui Toàn Tỉnh Chiba [2] mà thôi. Cụ thể hơn thì, khi nói ‘Toàn’ thì ý tôi chỉ là đi từ Matsudo đến Choushi mà thôi.” [3]

“Nhiêu đó thì chẳng bao gồm nhiều gì cả!”

“Được rồi, được rồi, thế thì chúng ta có thể chỉnh là từ Sawata đến Tateyama.”

“Vậy là cậu đi từ trên xuống dưới luôn sao…”

… Hai người, hai người hiểu hết nhiêu đó chỉ từ tên của thành phố thôi sao? Hai người thực sự thích Chiba đến thế sao?

“Chà, thế thì câu hỏi thứ ba. Nếu như cô đi tuyến đường Sotobou thẳng về phía Toke thì cô gọi thứ động vật kì lạ đột ngột xuất hiện chẳng vì lý do gì cả là gì nào?”

“À, nhắc đến Matsudo, Yukinon, mình có nghe nói rằng có rất nhiều cửa hàng ramen ở đó đấy. Lúc nào đó thì hãy đi đến đấy nhé.”

“Ramen … Tôi không có ăn ramen nhiều lắm nên tôi thực không rõ…”

“Không sao không sao mà! Mình đây cũng chẳng có ăn nhiều ramen nữa!”

“ … Ơ? Thế thì làm sao mà chuyện đó lại không sao được chứ? Cậu có thể giải thích điều đó rõ hơn một chút được không?”

“Hừm, ngoài ra, còn có gì về Matsudo nữa nhỉ…? Phải rồi, có cửa hàng mang tên Nantoka này đây, mọi người nói rằng nơi đó rất ngon đấy…”

“Cậu có nghe những gì tôi nói không đấy?”

“Hửm? Có mà. À, nhưng cũng có những cửa hàng ngon ở quanh đây luôn đấy. Tất cả những thứ này đây đều gần nhà mình cả vì thế mình rất tinh tường về khu vực này đấy. Nhà mình thì chỉ khoảng năm phút đi từ đây thôi, cậu biết đấy. Cũng có cái cửa hày này đây mà mình luôn đi ngang qua khi mà mình dắt chó đi dạo đấy.”

…..Câu trả lời chính xác là ‘đà điểu’. Nếu như bạn đi trên chuyến tàu đó và bạn đột nhiên thấy một chú đà điểu bên ngoài của sổ của bạn, thì tôi đoán rằng thay vì bị kinh ngạc thì bạn sẽ chỉ thấy khá là ấn tượng mà thôi.

Hừ.

Tôi bỏ mặc hai cô gái với cuộc trò chuyện khá là lạc đề của họ về ramen và quay về đọc quyển sách của mình.

Có ba người nhưng tôi vẫn chỉ một mình. Chuyện đó là quái gì thế này?

Nhưng chà, tôi đoán là dành thời gian như thế này đúng là có khiến tôi cảm giác như mình là một học sinh trung học bình thường vậy. So với thời cấp hai thì những học sinh cấp ba có nhiều tự do hơn để làm mọi chuyện nên họ có thường có hứng thú với xu hướng và thức ăn. Vì thế cuộc trò chuyện về raman này đây đúng là cảm giác rất giống như là cuộc trò chuyện của học sinh cấp ba.

… Mặc dù thế, tôi cũng thừa nhận rằng học sinh cấp ba thường chẳng làm những việc như Cuộc Thi Siêu Đố Vui Toàn Tỉnh Chiba.

Ngày hôm sau, khi mà tôi đang đi đến căn phòng câu lạc bộ, tôi rất ngạc nhiên khi thấy cả Yukinoshita và Yuigahama đang đứng trước cửa phòng. Tôi tự hỏi bọn họ đang làm cái quái gì, khi mà tôi thấy rằng vì lý do nào đó, cánh cửa phòng lại được hé mở một chút và hai người bọn họ đang lén nhìn vào trong phòng.

“Hai người đang làm gì thế?”

“Hyahh!”

Tôi nghe thấy một tiếng hét đầy đáng yêu, và cùng lúc đó cả hai cô gái nhảy dựng lên.

“Hikigaya-kun … cậu khiến tôi hết hồn đấy…”

“Tôi mới là người ngạc nhiên đây này…”

Cái phản ứng đó là sao thế? Phản ứng như thế gợi cho tôi nhớ đến những gì xảy ra nếu như tôi đi ngang qua con mèo nuôi của gia đình trong phòng khách lúc nửa đêm.

“Cậu có thể thôi việc đột ngột gọi bọn này như thế được chứ?”

Cái cách Yukinoshita nhìn tôi với một ánh mắt đầy khó chịu khiến cho tôi nhớ đến con mèo trong nhà. Giờ thì thôi nghĩ lại chuyện đó, đúng là con mào đó khá là thân thiện với mọi người trong gia đình ngoại trừ tôi ra. Đó cũng là một cách khác mà Yukinoshita thực sự gợi nhắc tôi đến con vật đấy.

“Chà, tôi xin lỗi vậy. Thế thì, hai người đang làm gì thế?”

Yuigahama lại một lần nữa mở cách cửa phòng học ra một chút và lặng lẽ nhìn vào trong. Khi tôi hỏi câu hỏi của mình, cô ấy là người trả lời cho tôi biết.

“Có ai đó đáng ngờ trong phòng câu lạc bộ.”

“Hai người đây mới là những kẻ đáng ngờ đấy.”

“Im lặng. Thôi cái trò đó đi. Cậu có thể vui lòng mà đi vào và xem xem người đó là ai được chứ?”

Yukinoshita ra lệnh cho tôi với một vẻ cáu kỉnh trên mặt mình.

Tôi làm như được bảo, đứng trước hai cô gái và cẩn trọng mở cánh cửa ra. Tôi bước vào trong.

Thứ mà đang chờ đợi chúng tôi là một cơn gió thoảng.

Khoảnh khắc tôi mở cánh cửa ra, chúng tôi được đón chào bởi một làn gió mát. Đó là một làn gió đặc trưng của ngôi trường được xây gần biển này, và làn gió ấy xoáy quay phòng học khiến cho những tờ giấy bay tứ tung.

Cảnh tượng khiến cho tôi nhớ đến những kĩ xảo ma thuật khi mà rất nhiều chú chim bồ câu trắng bay ra khỏi chiếc mũ vải của nhà ảo thuật. Và ở giữa cái thế giới trắng toát ấy, một người đang đứng đó.

“Ku ku ku, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở một nơi như thế này, thật bất ngờ làm sao. Ta đây đã đợi cậu lâu rồi đấy, Hikigaya Hachiman.”

“C-Cậu nói gì cơ chứ!?”

Cậu ta đang đợi tôi sao thế mà cậu ta vẫn còn ngạc nhiên sao…? Chuyện đó là chuyện quái quỉ gì thế cơ chứ? Tôi mới là người ngạc nhiên ở đây mới đúng chứ.

Tôi bước qua khỏi những tờ giấy trắng đang xoay trong không khí để nhìn cho rõ đối thủ của mình.

Và cuối cùng, người mà xuất hiện chính là … hự, không quên đi, quên đi. Tôi chẳng có liên quan gì đến Zaimokuza Yoshiteru cả.

Chà, đúng thật là tôi chẳng có liên hệ gì đến hầu hết tất cả mọi người trong ngôi trường này. Nhưng cho dù là ngay trong số tất cả những người đó, tên này đây là người mà tôi chắc chắn chẳng muốn dính líu gì đến. Ý tôi là, nhìn hắn đi. Chẳng phải là hè nữa là thế nhưng hắn đang vã mồ hôi ra kìa, bởi vì hắn ta đang bận một chiếc áo khoác trời ánh và đeo chiếc bao tay không ngón.

Cho dù tôi có quen biết hắn, tôi cũng sẽ giả vờ rằng mình không.

“Hikigaya-kun, người ở đằng kia có vẻ như là biết cậu…”

Yukinoshita thì đang trốn đằng sau tôi, và nhìn một cách đầy nghi ngờ tới lui giữa tôi và "người ở đằng kia". Zaimokuza có vẻ như co rú lại trong giây lát dưới cái nhìn chằm chằm không chút lịch sự của cô ấy, nhưng ngay sau đó hắn ta lại quay ánh mắt về phía tôi, khoanh tay mình lại và bắt đầu cười một lần nữa với giọng nói trầm của mình.

Trong một động tác đầy phóng đại, hắn ta bắt đầu nhún vai mình và từ từ lắc đầu.

"Không ngờ cậu lại quên mất người đồng đội xưa kia của mình … thật là đáng hận làm sao, Hachiman."

"Hắn ta gọi cậu là đồng đội xưa kia của mình kìa…"

Yuigahama nhìn tôi một cách lạnh lùng. Đó là một cái nhìn mà nói rõ "đi chết đi đồ rác rưởi".

"Đúng vậy đấy, đồng đội cũ. Cậu vẫn còn nhớ ta chứ, phải không nào? Chúng ta vượt qua những thời khắc đen tối đó cùng nhau như thế nào…

"Bọn tôi đã bắt cặp trong giờ thể dục. Chỉ là…"

Tôi không thể chịu thêm được nữa và phản bác lại, khiến cho Zaimokuza nhăn mặt.

"Hừm. Những phong tục mà đầy xấu xa như thế thì chẳng là gì ngoại trừ địa ngục cả. Họ nói rằng bắt cặp với bất kì người nào mình thích sao? Ku ku ku, làm như là ta đây lại có mong muốn có được tình bạn bè với cơ thể đầy phù du này của ta! … Làm như là ta mong muốn trải nghiệm một cảm giác xa nhau mà sẽ khiến cho cả cơ thể này tan nát! Nếu như là tình yêu thì ta đây chẳng cần tình yêu!"

Hắn ta nhìn chằm chằm vào khoảng không ngoài cửa sổ. Đảm bảo là có hình ảnh của một bà công chúa cô đơn nào đó đang hiện lên trên bầu trời trống rỗng kia. Hay có lẽ mọi người đã ghiện Bắc Đẩu Thần Quyền quá nhiều rồi.

Chà, giờ thì chúng tôi đã nói nhiều đến thế này rồi thì chắc các bạn cũng có thể biết được tên này sắc sảo ra sao rồi. Bạn chắc có thể biết được hắn là một trong những người đó.

"Ông muốn gì nào, Zaimokura?"

“Hừ, vậy là cậu cũng đã nói ra cái tên được khắc ghi trong linh hồn ta rồi đấy. Đúng vậy, ta đây chính là thánh kiếm tướng quân, Zaimokuza Yoshiteru.”

Hắn ta phất chiếc áo khoác dầy diêm búa của mình, và thể hiện một nét mặt đầy hào hiệp trên khuôn mặt mũm mỉm của mình trong khi nhìn về phía chúng tôi. Hắn ta có lẽ là đã đắm chìm hoàn toàn vào việc hóa thân thành nhân vật thánh kiếm tướng quân mà hắn đã tạo ra này đây.

Chỉ nội việc nhìn vào hắn không thôi đã khiến đầu tôi nhói đau lên rồi.

Hay đúng hơn là tôi nên nói rằng cơn nhói đau là trong tim tôi. Quan trọng hơn là, những cái nhìn chằm chằm mà tôi có thể cảm nhận từ Yukinoshita và Yuigahama lại thậm chí còn đầy đau đớn hơn nữa.

“Này … chính xác thì đó phải là gì thế?”

Trông Yuigama có vẻ bị chọc tức một cách rõ ràng … hay tôi phải nói là không vui nhỉ … và cô ấy đang nhìn chằm chằm vào tôi. Nhưng thật đấy, vì cớ gì cô lại nhìn chằm chằm vào tôi cơ chứ?

“Tên này đây là Zaimokuza Yoshiteru … bọn tôi từng là bạn tập thể dục cùng nhau.”

Thành thật mà nói, chỉ có nhiêu đó thôi. Mối quan hệ giữa tôi và Zaimokuza chẳng tiến xa hơn thế đâu … mặc dù việc nói rằng chúng tôi có mối quan hệ là những người đồng chí đã liên kết với nhau để có thể sống sót một cách thanh bình qua những thời khắc đầy khổ sở thì cũng không hẳn là sai hoàn toàn.

Thật đấy, việc bắt cặp với người mình thích thì thật là khổ sở đấy.

Zaimokuza cũng đã trải qua nỗi đau tương tự và vì thế hắn ta hiểu được những thời khắc như thế thì khủng khiếp đến nhường nào.

Kể từ buổi tập thể dục đầu tiên khi mà Zaimokuza và tôi bắt cặp với nhau bởi vì chúng tôi là những người duy nhất còn lại không có bạn tập cùng, chúng tôi đã luôn phải bắt cặp cùng nhau. Thành thật mà nói tôi muốn đổi cái tên bị chuunibyou hạng nặng như tên này cho nhóm khác, nhưng tôi không thể nào khiến cho chuyện đó xảy ra được nên tôi đành bỏ cuộc. Tôi cũng cân nhắc việc tuyên bố bản thân mình là một nhân viên tự do, nhưng không may mắn thay khi mà đạt đến trình độ của tôi thì việc thuê tôi là quá

đắt đỏ, vì thế cũng không có hiệu quả. Được rồi, tôi đã nói xạo chỉ vì Zaimokuza và tôi là những người duy nhất mà chẳng có bạn.

Khi Yukinoshita lắng nghe lời giải thích của tôi, cô ấy nhìn tới lui giữa Zaimokuza và tôi hết làn này đến lần khác. Sau đó, cô ấy có vẻ như là đã thoả mãn và kết luận.

"Quả đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã."

Và tất nhiên là cô ta đã đi đến kết luận tồi tệ nhất có thể.

"Đồ ngốc, đừng có mà so sánh tôi với hắn ta. Tôi không có hết đường cứu chữa đến thế đâu. Trước hết, bọn này thậm chí lại chẳng phải là bạn nữa là, chết tiêt."

“Hừm, ta phải đồng ý với điều đó. Đúng thật vậy, ta đây chẳng có bất kì người bạn nào…Ta đây cô độc một cách đầy nghiêm túc đấy, hic.”

Zaimokuza nói bằng một giọng đầy buồn bã và tự chế giễu mình. Này coi kìa, hắn ta đã quay trở lại hiện thực rồi.

“Chà, chuyện đó cũng không quan trọng nữa. Bạn của cậu có vẻ như muốn gì từ cậu kìa, đúng không?”

Nghe lời nói đó từ Yukinoshita gần như là khiến tôi bật khóc vậy. Việc nghe từ “bạn” được nói ra đã không làm tôi buồn đến mức này kể từ hồi cấp hai đấy…

Tôi đã chẳng buồn bã đến mức này kể từ tôi nghe từ đó từ miệng Kaori-chan thời cấp hai…”Mình thích Hikigaya-kun và cậu thật sự rất tốt bụng, nhưng việc hẹn hò với cậu thì có hơi … chúng ta không thể là bạn thôi được sao?” Tôi thực sự không cần những người bạn như thế…

“Mwahaha, ta đã hoàn toàn quên mất chuyện đó rồi. Nhân tiện đây, Hachiman. Đây là câu lạc bộ dịch vụ, phải không?”

Zaimokuza đã quay trở lại vai nhân vật của mình, cười lên một cách đầy kì cục và nhìn vào tôi.

Nụ cười đó là gì cơ chứ? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy thứ gì như thế đấy.

“Đúng vậy, đây là câu lạc bộ dịch vụ.”

Yukinoshita trả lời thay tôi. Khi cô ấy nói điều đó, Zaimokuza nhìn về phía Yukinoshita trong một chốc trước khi ngay lập tức đảo mắt mình về phía tôi lại. Tại quái gì mà hắn lại phải nhìn tôi cơ chứ?

“ … V-Vậy sao? Vậy nếu như lời khuyên mà Hiratsuka-sensei cho ta là đúng đắn, Hachiman, cậu có nhiệm vụ phải thực hiện nguyện vọng của ta, đúng không nào? Không ngờ sau ngấn ấy thế kỉ cậu vẫn trở lại một lần nữa làm kẻ tôi tớ của ta … đây chắc chắn là ý muốn của Bát Phiên Đại Bồ Tát Hachiman [4] rồi.”

“Không phải là câu lạc bộ dịch vụ này đây có nghĩa vụ phải thực hiện nguyện vọng của ông đâu…bọn này chỉ giúp ông một chút mà thôi.”

“ … H-Hừm. Thế thì, Hachiman, hãy giúp ta nào. Fu fu fu, giờ thì ta nghĩ rằng chúng ta là đồng đẳng rồi, đúng không nào? Những con người đồng đẳng cứ như khoảng thời gian trong xa xưa kia sẽ cố gắng thu phục tất cả những gì bên dưới gầm trời này.”

“Có chuyện gì đã xảy ra tới cái khía cạnh “kẻ tôi tớ” kia rồi? Ngoài ra, vì quái gì mà ông chỉ nhìn mỗi tôi thôi thế?”

“Gollum gollum! Những chuyện nhỏ nhặt như thế thì không quan trọng giữa những người như chúng ta đâu! Trong trường hợp này thì ta sẽ cho một trường hợp ngoại lệ đặc biệt vậy.”

Zaimokuza hắn giọng một cách đầy nực cười, có lẽ đang cố che đậy sự vụng về của mình. Và rồi, tất nhiên là hắn ta lại nhìn thẳng vào tôi.

“Ta xin lỗi. Chỉ là con tim của người đàn ông đã trở nên đồi bại trong thời điểm hiện tại khi mà sánh với những ngày xưa huy hoàng. Ôi chao, ta đây nhớ những khoảnh thời gian trong Thời Kỳ Muromachi [5] làm sao… cậu không cảm thấy sao, Hachiman?”

“Hoàn toàn không. Và thật đấy, đi chết đi.”

“Ku ku ku. Làm như là cái chết có thể hù ta vậy. Cái chết sẽ chỉ dâng đến cho ta một thế giới hoàn toàn mới để ta chinh phục mà thôi!”

Zaimokuza giơ tay mình lên cao, chiếc áo khoác của hắn tung bay trong gió.

Hắn thật sự có một khả năng chịu đừng rất lớn cho việc mọi người bảo hắn ta đi chết đi đấy…

Tôi cũng vậy… Tôi đoán là tôi đã quá quen với những lời nhục mạ và ngược đãi được ném về phía tôi rồi, bạn phải giỏi trong việc đáp trả lại hoặc là phải im lặng mà chịu thôi. Có một kĩ năng như thế thì rất là đáng buồn đấy … chuyện đó thật sự khiến tôi muốn khóc đấy.

“Uwahh…”

Có vẻ như Yuigahama bị kình hãi thật sự đấy. Tôi thấy cả khuôn mặt cô ấy có vẻ hơi nhợt nhạt đấy.

“Hikigaya-kun, tôi có thể nói chuyện với cậu một chút được chứ…?”

Sau khi nói điều đó, Yukinoshita kéo tay áo tôi và thì thầm vài tai tôi.

“Có chuyện gì đang diễn ra thế? Cái người thánh kiếm tướng quân gì đó này bị gì thế?”

Khuôn mặt đáng yêu của Yukinoshita thì vô cùng gần với khuôn mặt tôi và cô ấy đang tỏa ra một hương thơm đầy dễ chịu, thế nhưng giọng nói của Yukinoshita thì chẳng có một chút gì là quyến rũ trong đó cả.

Đối mặt với chuyện đó, tôi cảm thấy việc trả lời câu hỏi này chỉ bằng một câu thôi thì cũng là quá đủ rồi.

“Là chuunibyou đấy. Chỉ là chuunibyou thôi.”

“Choo-nee-byou?”

Yukinoshita nhìn tôi với đầu của mình nghiêng sang một bên. Tôi chỉ vừa mới để ý thôi nhưng khi mà những cô gái phát âm chứ “choo,” [6] thì đôi môi của họ rất là đáng yêu đấy. Thật là một phát hiện đầy kì lạ.

Yuigahama cũng cố lắng nghe cuộc trò chuyện của chúng tôi, và cô ấy cũng tham gia vào.

“Đó là một căn bệnh nào đó sao?”

“Đó không hẳn là một căn bệnh thật sự. Chỉ cần nghĩ đến nó như là một thứ tiếng lóng thôi.”

Nói ngắn gọn thì chuunibyou là đề cập đến một chuỗi những hành động đầy

đau đớn một cách đáng xấu hổ mà thường được quan sát trong giới những học sinh cấp hai.

Và thậm chí trong cả những người đó thì Zaimokuza lại là một trường hợp đặc biệt bị chuunibyou hạng nặng, được xứng với danh hiệu "jakigan." [7]

Đó là những người mong muốn có được những khả năng và sức mạnh kì là giống với những gì họ thấy trong manga, anime, và các trò chơi, và cư xử như họ có những khả năng đó vậy. Tất nhiên là bởi vì họ có những khả năng đó, nên họ cũng dựng nên lên những câu chuyện để khiến cho những khả năng đó có vẻ hợp lý, đó là lý do tại sao họ lại thường giả vờ là hóa thân của một chiến binh huyền thoại nào đó, hay là con người nào đó được chọn lựa bởi thần thánh, hay là một đặc vụ. Và rồi họ cư xử phù hợp với câu chuyện đằng sau đó.

Tại sao họ lại làm những chuyện như thế cơ chứ?

Bởi vì như thế là rất ngầu.

Chà, đúng vậy, tôi nghĩ rằng bất kì ai đã trải qua những năm trung học cũng đã có nghĩ về những chuyện như thế ít nhất là một lần trong đời mình. Tôi cảm thấy rằng mọi người ở một thời điểm nào đó cũng đã đứng trước kính và nói câu gì đó như "Chào buổi tối những khán giả đang theo dõi chương trình Countdown TV [8]. Umm, lần này chúng ta có một bài hát về tình yêu đích thực, và tôi đã viết lời bài hát…"

Cơ bản thì chuunibyou là những ví dụ cùng cực cho việc đó.

Cứ như thế, tôi giải thích ngắn gọn chuunibyou là gì, và Yukinoshita có vẻ như thỏa mãn với lới giải thích của tôi. Tôi cứ luôn suy nghĩ về chuyện này, nhưng tôi luôn thực sự ngưỡng mộ việc trí óc của một cô gái có thể biến chuyển nhanh đến nhường nào đấy. Gần như là tôi có thể nói chỉ một điều và cô ấy đã đi trước tôi mười bước rồi, nhưng cô ấy thậm chí chẳng bao giờ cần đến giải thích nhiều lời trước khi cô ấy hiểu rõ được bản chất của tình hình.

"Mình đây chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra cả…"

Hoàn toàn đối lập với Yukinoshita,Yuigahama trông chẳng có vẻ gì là rất vui và đang lầm bầm một cách vô thần. Công bằng mà nói thì tôi không nghĩ rằng tôi cũng sẽ hiểu mô tê gì nếu nhu tôi chỉ nghe lời giải thích của tôi không thôi. Thành thật mà nói, Yukinoshita mới là người kì hoặc khi mà hiểu được mọi chuyện sau lời giải thích đấy.

“Hừm, vậy thì giống như là sử dụng một câu chuyện phía sau của nhân vật mà cậu đã mơ đến và thực hiện một vở kịch dựa trên câu chuyện đó, đúng không?”

“Đúng rồi đấy. Trong trường hợp của hắn ta thì có vẻ là hắn đã dùng Ashikaga Yoshiteru, shogun đời thứ mười ba của Mạc Phủ Muromachi, để là cơ sở cho mình. Có lẽ làm như thế thì dễ dàng hơn vì hai người đó có cũng họ.”

“Thế thì tại sao cậu ta lại coi cậu là bạn đồng hành của mình chứ?”

“Hắn ta cõ lẽ lấy chữ Hachiman và biến nó thành Bát Phiên Đại Bồ Tát Hachiman, đúng không? Bảy Thiên Hoàng Gia Tộc Genji [9] cũng đã thờ thần ấy một cách đầy nhiệt thành là vị thần chiến tranh. Cô đã nghe đến Đền Thờ Tsurugaoka Hachiman [10] rồi, phải không?”

Sau khi tôi trả lời, Yukinoshita đột ngột chìm vào im lặng. Có chuyện gì thế Tôi nhìn cô ấy một cách hòi han, và tôi thấy cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi với đôi mắt mình mở to.

“Tôi ngạc nhiên đấy. Cậu cũng khá là hiểu biết đấy.”

“ … Chà, tôi đoán vậy.”

Những kỉ niệm không mấy dễ chịu gì chực trào lên, vì thế tôi đột ngột quay đầu mình đi. Và tôi lợi dụng cơ hội này để đổi chủ đề.

“Việc lắng nghe Zaimokuza nhắc lại từng chút những sự kiện lịch sử thì rất là khó chịu đấy, nhưng ít ra thì hắn ta cũng dựa nhân vật mình trên một lịch sữ có thật.”

Nghe thấy điều đó, Yukinoshita liếc nhanh sang Zaimokuza và hỏi tôi với một vẻ hoàn toàn khó chịu trên mặt mình.

“ … Cậu đang nói rằng có những thứ còn tệ hơn chuyện đó nữa sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì, chỉ vì để tham khả cho bản thân mình thôi, những người đó là gì thế?”

“Khởi nguyên thì có bảy vị thần trong thế giới này. Có ba vị thần sáng tạo:

Hoàng Đế Uyên Bác Garin, Nữ Thần Chiến Binh Mythica và Heartia, Người Bảo Vệ Các Linh Hồn. Có ba vị thần hủy diệt: Vua Của Những Kẻ Ngốc Ortho, Thất Lạc Thần Miếu Rogue, và Đấng Toàn Năng Của Sự Hoài Nghi Lailai. Và rồi cũng có Không Danh - Vĩnh Viễn Thất Lạc Thần. Từ thuở thời gian bắt đầu trôi, bảy vị thần đó đã liên tục đem sự thịnh vượng và hủy diệt đến thế giới. Hiện tại thì thế giới đã trả qua vòng lặp đó sáu lần, và lần này chính phủ Nhật Bản đang cố ngăn việc hủy diệt thế giới bằng việc tìm kiếm những hiện thân của những vị thần đó. Trong số bảy vị thần đó, thì người quan trọng nhất là Không Danh - Vĩnh Viễn Thất Lạc Thần, người có sức mạnh mà người người đời vẫn chưa thể hiểu hết, và tôi, Hikig— … ui, cô thật đúng là rất giỏi trong việc đặt ra những câu hỏi dắt mũi đấy, phải không?! Hahaha, tôi thật sự bị lung lay rồi đấy, cô gần như là đã khiến tôi phun ra hết mọi chuyện rồi!”

“Nhưng tôi chẳng có cố dắt mũi cậu theo bất kì cách nào cả…”

“Tởm thật…”

“Yuigahama, cẩn thận những gì cô nói đấy. Cô sẽ thấy rằng mình lại vô tình tự tử một ngày nào đó đấy.”

Yukinoshita bực dọc mà thở dài, và rồi nhìn hết tôi đến Zaimokuza trước khi lên tiếng lần nữa.

“Nói cách khác, Hikigaya-kun thì cũng cùng đẳng cấp với tên đằng kia. Đó là lý do tại sao cậu ta lại rất hiểu biết khi mà chuyện có liên quan đến tên thánh kiếm tướng quân hay gì đó.”

“Không không không, cô đang nói gì thế, Yukinoshita-san? Tất nhiên là điều đó là không đúng rồi, Yukinoshita-san. Tất nhiên là phải có lý do cho việc tôi hiểu biết chứ…đó là bởi vì tôi chọn lấy lớp môn Lịch Sử Nhật Bản, cô biết đấy? Đó là bởi vì tôi đã chơi Tham Vọng Của Nobunaga, cô biết đấy?”

“Ờ ừ…”

Yukinoshita nhìn tôi với một ánh mắt ngờ vực. Rõ ràng là tôi có tội cho đến khi chứng minh ngược lại.

Nhưng tôi không chịu chùn chân đâu. Bởi vì tôi không giống như Zaimokuza, Tôi có thể nhìn thẳng vào mắt của Yukinoshita với sự tự tin. Bởi vì những gì cô ấy nói thì không hẳn là đúng hoàn toàn.

Quả thật vậy, tôi không giống như Zaimokuza … nữa.

Cái tên “Hachiman” thì khá là hiếm. Vì thế có lúc trong tuổi thơ của mình, tôi đã tự hỏi rằng liệu tôi có phải là một sự tồn tại đầy đặc biệt hay không. Dựa vào việc tôi cũng thích anime và manga khi là trẻ con thì việc rơi vào những ảo tưởng như thế thì cũng khá là tự nhiên thôi.

Nằm trong futon của mình, tôi sẽ lại tưởng tượng ra có một nguồn năng lượng đáng kinh ngạc nào đó ẩn giấu bên trong tôi, và rằng một ngày nào đó, những năng lượng đó sẽ đột nhiên tỉnh giấc và tôi sẽ bị ném vào một cuộc chiến cho số phần cả thế giới. Để chuẩn bị cho ngày đó, tôi thậm chí còn lưu giữ một quyển nhật ký thế giới thần tiên và cứ ba tháng một lần, tôi lại viết báo cáo để gửi cho chính phủ. Mọi người đều có làm chuyện như thế, đúng không nào? … Không ai làm sao…?

“ … Chà, tôi phải nói sao nhỉ…? Trong quá khứ thì có lẽ bọn này giống nhau, nhưng giờ thì khác rồi.”

“Hừm, tôi tự hỏi…”

Yukinoshita nhìn tôi với một cười châm chọc và bước đi khỏi tôi, hướng đến Zaimokuza.

Khi tôi đứng nhìn tấm lưng ngày một xa của cô ấy, một suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu tôi.

Tôi có thực sự là khác so với Zaimokuza lúc này hay không?

Câu trả lời là có.

Tôi chẳng còn có những cơn mơ mộng đầy ngu ngốc nữa, và tôi cũng chẳng viết nhật kí thế giới thần tiên hay báo cáo chính phủ nữa. Thứ duy nhất mà tôi vẫn còn viết vào bộ nhớ gần đây là một “Danh Sách Những Người Mà Tôi Sẽ Chẳng Bao Giờ Tha Thứ.” Tất nhiên, người đầu tiên trong danh sách đó chính là Yukinoshita.

Tôi cũng đã không chơi đùa với những mô hình Gundam trong khi làm những âm thanh hiệu ứng nền với miệng của mình nữa rồi, và tôi cũng chẳng còn nghịch những chiếc kẹp quần áo để cố tạo nên con robo mạnh nhất nữa rồi [11]. Tôi cũng đã quá lớn để dùng những sợi thun và giấy nhôm để tạo vũ khí tự vệ rồi. Tôi cũng đã thôi thử cosplay với chiếc áo khoác của ba tôi và chiếc áo lông thú giả của mẹ tôi rồi.

Tôi khác với Zaimokuza.

Đến lúc mà tôi xoay xở để vượt qua được sự thiếu quyết đoán của mình và đi đến kết luận đó, Yukinoshita đã đứng ngay trước mặt Zaimokuza rồi. Yuigahama thì đang lớn tiếng tiếng thì thào "Yukinon, chạy đi!" Hự, tội nghiệp hắn thật…

"Tôi nghĩ là tôi đã hiểu. Cậu ở đây là để cho bọn này giúp cậu chữa căn bệnh này, tôi nói có đúng không?"

" … Hachiman. Ta đã đến đây cùng cậu để xem liệu cậu có tuân theo thỏa thuận của chúng ta để mà đặt được mục đích của chúng ta hay không. Đây là một một mong muốn duy nhất và cao cả mà thôi."

Zaimokuza đưa mắt khỏi Yukinoshita và nhìn về phía tôi. Hắn ta đã hoàn toàn đổi từ ngôi thứ nhất thành "chúng ta" cao cả trong câu đó đấy … tên này đã bị rối trí đến mức nào rồi cơ chứ?

Chà, không phải là tôi không thông cảm cho hắn. Trước khi biết được con người thật sự của Yukinoshita là gì, thì tôi cũng bị bối rối mỗi lần cô ấy nói chuyện với tôi và thậm chí còn chẳng thể nhìn vào mắt cô ấy một cách đàng hoàng nữa là.

Nhưng Yukinoshita thì lại chẳng có sự nhạy cảm mà người bình thường có, và không phải là loại người cân nhắc đến những kiểu lo âu đầy nam tính đó.

"Tôi mới là người đang nói chuyện ở đây này. Khi mà ai đó nói chuyện với cậu, thì cậu nên cố gắng đối mặt trực tiếp với họ."

Nói điều đó bằng một giọng lạnh lùng, Yukinoshita nắm lấy cổ áo Zaimokuza và buộc hắn phải nhìn thẳng vào mặt cô ấy.

Quả thật vậy, mặc dù Yukinoshita chẳng có bất kì lễ độ nào cả nhưng cô ấy lại thật là phiền phức khi mà nói đến lễ độ của người khác đấy. Chuyện đó tệ đến mức mà tôi thậm chí phải đảm bảo rằng mình chào cô ấy đàng hoàng mỗi khi mà tôi đi đến phòng câu lạc bộ đấy.

"… M-Mwahahaha…Jove ơi…"

"Và thôi nói năng như thế đi."

" … "

Khi mà hắn ta nhanh chóng bị bắn rụng bởi Yukinoshita, Zaimokuza chìm

vào im lặng và nhìn xuống sàn.

“Tại sao cậu lại mặc một chiếc áo khoác vào mùa này cơ chứ?”

“ … Hừm. Chiếc áo choàng này bảo vệ ta đây khỏi những nguồn năng lượng ma quỷ trong thế này, và đây là một trong mười hai thần khí của ta. Nhưng khi mà ta đầu thai vào thế giối này, chiếc áo choàng này đây cũng cho phép ta biến đổi cơ thể mình thành hình dạng thích hợp. Fuwahahaha!”

“Thôi nói chuyện kiểu đó đi.”

“À, được thôi…”

“Vậy tại sao câu lại đeo chiếc bao tay không có ngón đấy? Làm như thế thì có nghĩa gì sao? Cậu chẳng thể nào bảo vệ ngón tay của mình nếu như thế.”

“ … À, phải rồi. Umm…đây là thứ mà tao được thừa hưởng từ kiếp trước của ta, là một mười hai thần khí của ta, là một bộ giáp đặc biệt mà bắn ra những viên đạn kim cương, vì thế để cho đối phó với mấy trận đấu dễ dàng hơn, ta đây đã để hở ngón tay mình ra như thế … đúng thật vậy!”

“Lại nói năng như thế rồi.”

“Hahaha! Hahaha… ha…”

Zaimokuza bắt đầu cười ngặc nghẽo, nhưng nhanh chóng trở thành một tiếng thở dài có chút nước mắt. Và rồi hắn ta lại chìm vào im lặng.

“Thế nào cũng được, việc bọn này nói rằng cậu muốn chữa chứng bệnh này là được chứ?”

“ … À, không phải là về căn bệnh đâu…”

Zaimokuza vẫn không nhìn thẳng vào mặt Yukinoshita và nói bằng một giọng rất nhỏ. Hắn ta chỉ thi thoảng liếc nhìn tôi với một vẻ lúng ta lúng túng trên mặt mình.

Hắn ta đã hoàn toàn trở về với con người thật của mình rồi.

Có vẻ như là Zaimokuza chẳng sở hữu khả năng duy trì trạng thái nhân vật trong khi bị tấn công trực tiếp bởi cái nhìn lấp lánh của Yukinoshita.

Hự! Tôi thực sự không thể xem chuyện này thêm được nữa! Zaimokuza thật là quá đáng thương. Chuyện này bằng cách nào đó khiến cho tôi muốn quẳng cho hắn một chiếc phao cứu sinh đấy.

Tạm thời thì tôi quyết định rằng việc tách Zaimokuza khỏi Yukinoshita là tốt nhất, và tôi bước về phía họ với ý định đó. Nhưng tôi cảm thấy mình giẫm lên thứ gì đó.

Tôi đã giẫm lên một trong số những tờ giấy đã bị thổi bay lên thành bão khắp phòng trước đó.

Khi tôi nhặt tờ giấy lên, tôi đấy một đống kí tự kanji khó một cách khủng khiếp được xếp thẳng hàng, và tôi thấy sự chú ý của mình hoàn toàn bị thu hút bởi mảnh giấy này đây.

"Đây là…"

Tôi ngẩng mặt lên từ tờ giấy và nhìn vào giữa căn phòng. Những tờ giấy đó, được sắp xếp với bốn mươi hai chữ một dòng và ba mươi tư dòng mỗi tờ, thì lại rải rác khắp căn phòng. Tôi nhặt từng tờ một lên để xắp xếp lại theo tuần tự.

"Hừm, đúng như dự đoán, ta đây chẳng cần phải nói một lời để cho cậu nhận ra. Ta tin rằng đây là bằng chứng cho việc chúng ta đã không cùng nhau vượt qua những khoảng thời gian khủng khiếp một cách vô ích đấy."

Zaimokuza lên tiếng với khá nhiều cảm xúc trong lời nói của hắn, nhưng tôi phớt lờ hắn. Yuigahama nhìn vào những tờ giấy tôi cầm trong tay mình.

"Đó là gì thế?"

Tôi đưa xấp giấy cho cô ấy và cô ấy bắt đầu đọc lướt qua chúng, kiểm tra nội dung của chúng. Tôi gần như là có thể thấy được dấu chấm hỏi đang nổi lềnh bềnh trên đầu cô ấy khi cô ấy đang cố đọc những tờ giấy, nhưng cô ấy cuối cùng cũng lên tiếng thở dài và đưa lại xấp giấy cho tôi.

"Cái gì đây?"

"Một bản thảo tiểu thuyết … tôi nghĩ thế."

Phản ứng với lời nói của tôi, Zaimokuza hắn giọng mình như thế cô gắng khởi động lại cuộc hội thoại.

“Ta đây khá là biết ơn sự vô cùng sáng suốt của cậu đấy. Quả thật vậy, đó là bản thảo cho một cuốn tiểu thuyết. Ta đang định tham gia một cuộc thi viết tiểu thuyết dành cho những tác giả mới nọ đấy, nhưng ta lại chẳng có người bạn nào vì thế ta chẳng thể có được những ý kiến thứ hai nào. Xin hãy đọc đi.”

“Vì lý do nào đó, tôi cảm thấy rằng ở giữa câu cậu ta có nói thứ gì đó rất là buồn đấy…”

Bạn có thể nói rằng việc muốn trở thành tác giả light novel là hệ quả tự nhiên cho những người mắc phải hội chứng chuunibyou. Việc họ muốn đem một vài thứ mà họ tưởng tượng ra vào đời thật thì cũng khá là dễ hiểu. Bên cạnh đó, việc những tên chuunibyou nghĩ rằng họ sẽ trở thành một nhà văn khá hay bởi vì những tưởng tượng quá mức của mình thì cũng chẳng kì lạ gì. Và tất nhiên nhiên là việc có thể kiếm sống được với thứ gì đó mà bạn thích làm thì là một chuyện rất vui rồi.

Vì thế tôi chẳng thấy kì lạ gì khi thấy Zaimokuza muốn trở thành một tác giả light novel cả.

“Có những trang web mà cậu có thể đăng những thứ như thế này lên và yêu cầu thông tin phản hồi mà, thế thì tại sao cậu lại không thử những trang đó chứ?”

“Không hiệu quả đâu. Những người đó chẳng có nhân nhượng gì cả. Quá nhiều chỉ trích và ta có lẽ sẽ chết mất.”

….Thật là một tên yếu đuối.

Nhưng chắc chắn là trên mạng Internet thì những người khác sẽ chẳng thể hiện bất kì sự kiềm chế nào cả và nói bất kì những gì họ muốn, trong khi bạn bè thì lại cần nhắc đến cảm xúc của bạn hơn và nói những điều khiến bạn cảm thấy tốt hơn về bản thân mình.

Nói chung, cân nhắc mối quan hệ của chúng tôi với Zaimokuza việc quá khắt khe với hắn ta thì cũng sẽ rất là khó khăn cho chúng tôi. Khi mà nhìn thẳng mặt người kia thì việc đưa ra một lời chỉ trích gay gắt thì nhất định là rất khó khăn. Thay vào đó thì chúng tôi cõ lẽ sẽ phải nói bằng một cách rất ư là vòng vo. Nhưng chỉ là nói chung thôi…

“Nhưng thế thì…”

Tôi liếc nhìn sang bên cạnh mình và thở dài nửa chừng. Tôi đụng phải ánh

mắt của Yukinoshita và thấy vẻ trống rỗng trên mặt cô ấy.

“Yukinoshita thì có lẽ còn nhẫn tâm hơn những người trên mạng nữa đấy, ông có biết không hả?”

Yukinoshita, Yuigahama, và tôi mỗi người lấy một bản sao của bản thảo mà Zaimokuza đưa cho chúng tôi về nhà và quyết định dành một đêm để đọc nó.

Nếu như tôi gán thể loại vào quyển light novel của Zaimokuza, thì tôi sẽ nói đó là một quyển tiểu thuyết hành động siêu năng lực với bối cảnh trong một ngôi trường.

Câu chuyện diễn ra ở một thị trấn nhỏ nọ ở Nhật, và ở một nơi mà được bao che bởi một tổ chức đen tối và những người có siêu năng lực với trí nhớ từ kiếp trước của họ chiến đấu với nhau. Giữa hoàn cảnh đó, một chàng trai trẻ tuổi hoàn toàn bình thường đã đánh thức sức mạnh tiềm ẩn bên trong cậu và bắt đầu thanh trừng đối thủ của mình từng người một trong một khung cảnh hùng vĩ.

Đến lúc mà tôi đọc xong quyển tiểu thuyết thì mặt trời đã ló dạng.

Kết quả là tôi gần như là ngủ gục hết tất cả giờ học của mình. Nhưng mặc dù thế, sau tiết thứ sáu đầy mệt mỏi và một buổi sinh hoạt chủ nhiệm ngắn ngủi, tôi quyết định đi đến phòng câu lạc bộ.

“Này! Chờ chờ đã!”

Khoảng gần lúc tôi vào trong dãy nhà đặc biệt, tôi nghe một giọng nói gọi tôi từ phía sau. Khi tôi nhìn lại, tôi thấy Yuigahama với một chiếc cặp đi học trông khá là mỏng manh được choàng qua vai cô ấy, đang đuổi theo tôi.

“Hikki, trông ông chả khỏe gì cả. Có chuyện gì sao?”

“À, chà, ý tôi là, khi mà cô đã bỏ quá nhiều thời gian đọc thứ đó thì tất nhiên là cô phải thấy mệt rồi…tôi vô cùng buồn ngủ đây này. Thật ra thì tại sao trông cô lại hoàn toàn tươi tỉnh sau khi đọc thứ đó thế?”

“Hở?”

Yuigahama chớp mắt vài lần.

“ … À … ô-ông nói đúng. Lúc này thì tôi cũng quá buồn ngủ đây này…”

“Cô chắc hẳn là chẳng có đọc nó rồi, đúng không…?”

Yuigahama chẳng trả lời câu hỏi của tôi, mà là chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ và ngân nga. Cô ta đang giả vờ ngây thơ đây, nhưng thôi có thể thấy được mồ hôi lạnh đang nhỏ giọt trên má và cổ của cô ta … tôi tự hỏi liệu như thế có làm cho quần áo cô ấy nhìn xuyên qua được hay không…

Khi tôi mở cánh cửa phòng học, tôi được chào đón bởi một cảnh tượng hiếm hoi của việc Yukinoshita gật gù.

“Tối qua làm tốt lắm.”

Tôi gọi cô ấy nhưng Yukinoshita vẫn chỉ tiếp tục ngủ một cách nhẹ nhàng, hơi thở đều đặn. Khuôn mặt gần như mỉm cười của cô ấy thì khác xa so với thái độ cứng nhắc, sắc sảo thường ngày, và tôi cảm thấy mạch mình đập nhanh hơn ngay khi thấy được sự khác biệt đó.

Tôi gần như cảm thấy rằng mình có thể ở đây mà ngắm nhìn cô ấy ngủ mãi mãi vậy. Nhìn vào mái tóc đen khẽ lung lay của cô ấy, nhìn vào làn da mịn màng gần như trắng ngần của cô ấy, nhìn vào đôi mắt to ngấn nước của cô ấy, nhìn vào đôi môi hồng hào đầy đặn của cô ấy…

Đôi môi cô ấy khẽ cử động.

“ … Tôi ngạc nhiên đấy. Chỉ nhìn khuôn mặt cậu một lần thôi là tôi tỉnh hẳn luôn rồi.”

Uwah…Tôi nghĩ tôi cũng nên tỉnh ngay lại thôi. Tôi gần như là mất kiểm soát sau khi bị đánh lừa bởi vẻ ngoài xinh đẹp của cô ấy rồi. Thật là, viếc khiến cô gái này này ngủ luôn vĩnh viễn thì tôi sẽ rất thích đấy.

Yukinoshita phát ra một tiếng ngáp như chú mèo con, và vươn người với cả hai tay giơ thẳng qua đầu.

“Trông như thế thì có vẻ như là cô cũng vật lộn kha khá vào tối qua, đúng không?”

“Đúng vậy, cũng đã khá lâu rồi kể từ khi tôi phải làm việc suốt đêm. Dù gì thì tôi chưa bao giờ đọc bất kì thứ gì như cái này cả … tôi không nghĩ rằng mình có thể ép bản thân mình thích thứ như thế này nhiều đâu.”

“Ừ. Đối với mình thì cũng khá là tệ hại đấy.”

“Cô chẳng có đọc chút nào cả đấy. Giờ thì lo đi đọc nó đi, thật là.”

Với những lời của tôi, Yuigahama phát ra một tiếng rên rỉ đầy gắt gỏng và lôi bản thảo đang được nhắc đến trong căp mình ra. Chẳng có bất kì nếp nhăn nào trong bản sao của cô ấy cả, bản sao đó nằm trong tình trạng hoàn hảo. Yuigahama bắt đầu đọc qua bản thảo với tốc độ khủng hoảng.

Trông cô ta có vẻ thực sự chán hết sức mình khi mà đọc thứ đó … tôi ngắm Yuigahama khi cô ấy đọc và bắt đầu nói.

“Không phải là tất cả light novel đều giống như quyển mà Zaimokuza viết. Chắc chắn là có một số lượng kha khá những quyển hay.”

Tôi nói điều đó trong khi hoàn toàn biết rằng việc đó chẳng giúp ích gì được cho Zaimokuza cả. Yukinoshita nghiêng đầu mình sang bên vào nói với tôi.

“Như là cuốn mà cậu vẫn đọc trong phòng câu lạc bộ gần đây?”

“Đúng vậy, cuốn đó thì rất hay đấy. Tôi khuyến khích cô đọc thử Gaga-”

“Có lẽ nếu như tôi có thời giờ.”

TÔi có thể cảm thấy cái luật “những người mà nói thế thì sẽ chẳng bao giờ đọc” đang có hiệu lực ở đây đây. Nhưng vào khoảnh khắc đó, tôi lại nghe thấy tiếng gõ cửa một cách cộc lốc trên cánh cửa phòng câu lạc bộ.

“Xin hãy thứ lỗi cho tại hạ…”

Zaimokuza lại một lần nữa nói theo cách cổ xưa và bước vào phòng học.

“Chà thế thì hãy nghe lời ấn tượng của mấy cậu nào.”

Zaimokuza ngồi vào chiếc ghế vào khoanh tay mình một cách đầy nghạo nghễ. Có một cảm giác hơn người đến từ có-chúa-mới-biết-từ-đâu-ra trên mặt hắn. Đó là một vẻ mặt tràn đầy sự tự tin.

Tuy nhiên, ngồi đối diện với hắn thì Yukinoshita lại có một vẻ có lỗi đầy bất thường trên mặt.

“Tôi xin lỗi. Tôi thật không hiểu rõ những thứ như thế này lắm, nhưng … ”

Yukinoshita bắt đầu với câu đó, nhưng Zaimokuza lại hoàn toàn bình thản.

“Ta không bận tâm đâu. Thậm chí là những người như ta đây cũng muốn lắng nghe ý kiến của thường dân đấy. Hãy cứ nói ra ý của mình đi.”

“Tôi hiểu rồi.” Yukinoshita trả lời một cách gọn và hít sâu, sẵn sàng quyết tâm của mình.

“Câu chuyện thì thật nhàm chán. Thật ra, việc đọc không thôi thì cũng gần như là đau khổ rồi. Còn hơn cả tôi tưởng tượng nữa.”

“Oofgh!”

Zaimokuza bị hạ gục chỉ với một cú chém…

Ghế của hắn kên lên lạch cạch khi mà hắn dựa ra sau vào chiếc ghế, nhưng Zaimokuza đã xoay sở để tìm lại được thăng bằng của mình và ngồi thẳng lại lần nữa.

“H-Hừm … chà thế thì, chỉ để tham khảo thôi, cô có thể vui lòng cho ta biết phần nào trong tác phẩm thì lại nhàm chán không?”

“Trước tiên, ngữ pháp là một mớ lòng bong. Tại sao cậu lại đảo vị trí của từ trong câu nhiều thế? Cậu không biết dùng tiền tố, hậu tố sao? Chẳng phải cậu đã được dạy điều đó trong trường tiểu học rồi sao?”

“Nghhh … Ta nghĩ rằng phòng cách đó sẽ tốt hơn trong việc mang người đọc gần hơn đến tác phẩm…”

“Chẳng phải cậu chỉ nên nghĩ về những điều như thế sau khi mà cậu xoay sở để viết được hơn tiêu chuẩn tối thiểu của Tiếng Nhật thường dùng sao? Ngoài ra, cậu cũng lạm dụng furigana quá nhiều. Ở đây cậu viết ‘nouryoku’ nhưng lại dùng furigana là ‘chikara’ [12] phía trên chữ đó … chẳng ai mà lại đi phát âm chữ đó như thế đâu. Và ngoài ra, cậu viết ‘Genkou Hasen’ ở đây, dịch sát thì có nghĩa là ‘Phantom Crimson Slash’, nhưng cậu lại viết trên nó là ‘Bloody Nightmare Slasher.’ Chính xác thì từ ‘nightmare’ ở đâu ra thế?”

“Ufghh! O-Ooo…Cô hiểu sai rồi! Tất cả những tiểu thuyết về cuộc chiến siêu nhiên gần đây đều dùng rất nhiều furigana…”

“Cậu chỉ làm thế để khiến mình cảm thấy dễ chịu hơn thôi. Thế này sẽ chẳng đến được với người đọc đâu. Cậu có thật sự muốn mọi người đọc thứ này chứ? Thành thật mà nói, nếu cậu muốn mọi người đọc thứ này thì

cậu cũng phải làm cho nó khó đoán được hơn đi. Tôi có thể biết được câu chuyện sẽ diễn biến ra sao ngay từ đầu và chẳng có bất kì dấu hiệu gì cho thấy câu chuyện sẽ trở nên thú vị hơn. Ngoài ra, tại sao nữ chính lại thoát y ở đây cơ chứ? Hoàn toàn chẳng có gợi ý gì cho việc đó cả."

"Hnghhh! N-Nhưng tiểu thuyết mà không có những chuyện như thế thì không bán được … vì thế phải … đó là…"

"Ngoài ra, dẫn nhập thì quá dài dòng, có quá nhiều chữ kanji phức tạp, vì thế việc đọc rất chi là khó khăn. Ngoài ra, xin hãy cố gắng kiềm chế việc bắt người khác đọc câu chuyện chưa kết thúc. Trước khi chúng ta nói về văn phong thì có lẽ cậu nên đi học lại thường thức đi đã."

"Pnnghyahhh!!"

Zaimokuza duỗi thẳng chân tay và hét lên. Vai hắn ta co giật và hắn nhìn lên trần nhà với con mắt không hồn. Phản ứng hơi quá của thì thì có hơi khó chịu một chút nên hắn thật nên thôi cái trò đó nhanh đi…

"Tạm thời thì hãy dừng tại đó đã. Có lẽ sẽ rất tệ nếu như cậu nói hế mọi thứ chỉ trong một lần gặp mặt thôi."

"Nhưng tôi vẫn còn rất nhiều điều để nói … chà, được thôi. Tôi cho là đến lượt Yuigahama-san."

"Hở? M-Mình sao?"

Yuigahama có vẻ như khá bất ngờ, và Zaimokuza quay về phía cô ấy với vẻ van xin. Đôi mắt hắn ta đã ngấn nước rồi. Yuigahama có vẻ là thấy điều đó và tội nghiệp tên đáng thương đó, vì thế cô ấy có vẻ như cố nghĩ đến một lời khen nào đó mà cô ấy có thể tặng hắn. Cô ấy chìm vào suy nghĩ trong khi nhìn vào không khí và gom góp một chút lời động viên.

"U-Umm … c-cậu đúng là biết rất nhiều những từ khó…"

"Uwaaagghhhh!!"

"Cô kết liễu hắn mất rồi…"

Đối với một nhà văn đầy tham vọng, lời nhận xét đó là tuyệt đối không được. Dù gì thì nghĩ về việc đó đi … đó là điều tốt duy nhất mà Yuigahama có thể nói về cuốn tiểu thuyết của Zaimokuza. Đó là cụm từ thường dùng khi mà một người nào đó viết light novel và nhờ một người không quen đọc

light novel cho ý kiến của họ. Và như thế hoàn toàn tương tự với việc bị nói rằng tác phẩm của bạn là chẳng hề thú vị gì cả.

“C-Chà thế thì … Hikki, tiếp đi.”

Có vẻ như Yuigahama gần như đang trốn chạy khi mà cô ấy dứng dậy và nhường chỗ mình cho tôi. Tôi ngồi ngay trước mặt Zaimokuza và Yuigahama ngồi xuống chiếc ghế khác chéo góc phía sau tôi.

Có vẻ như là cô ấy chẳng còn có thể chịu được việc nhìn thẳng vào mắt của Zaimokuza khi mà hắn ta đang trong tình trạng hoàn toàn mệt mỏi, nhợt nhạt này.

“G-Gnnghh…H-Hachiman. Cậu hiểu ta mà, đúng không? Thế giới mà ta đã tạo nên, quang cảnh rộng lớn của một cuốn light novel vĩ đại này….cậu hiểu mà, đúng không? Cậu hiểu được câu chuyện đầy sâu sắc ta đã dệt nên mà tất cả những kẻ ngốc khác chẳng thể nào trông mong mà đánh giá cao được … đúng không?”

Đúng vậy … tôi hiểu hắn quá rõ.

Tôi gật đầu trấn an. Zaimokuza nhìn tôi với đôi mắt hoàn toàn tin tưởng.

Tôi đoán rằng là người đàn ông, thì tôi phải trả lời một cách thành thực ở đây. Tôi hít thở sâu và rồi nói một cách tử tế.

“Thế thì, chính xác thì ông đã chôm chỉa ở đâu để viết thứ đó vậy?”

“Hnghh?! B-Bbnggh… khục khục … ”

Zaimokuza quằn quại trên sàn, nhưng dừng lại sau khi hắn ta đâm sầm vào tường. Rồi hắn chỉ nằm đó, không động đậy gì cả. Đôi mắt vô hồn của hắn cứ nhìn thẳng lên trần, và một giọt nước mắt chảy dài xuống má hắn. Đó là dáng vẻ của người mà chuẩn bị lìa đời.

“ … Cậu mới là người tàn nhẫn đấy. Như thế thì nhất định là còn tàn nhẫn hơn tôi rất nhiều.”

Yukinoshita hoàn toàn sửng sốt.

“ … Này ông…”

Yuigahama khều tôi bằng khủy tay của mình. Có vẻ như cô ấy muốn tôi nói tiếp gì đó. Nhưng chính xác thì tôi nên nói gì đây…? Khi mà tôi nghĩ thông suốt thì tôi nhận ra rằng tôi đã quên đi việc nhắc đến điều cơ bản nhất khi nói đến light novel.

"Chà, hình vẽ minh họa mới làm quan trọng. Vì thế đừng có lo lắng quá nhiều về phần nội dung."

Gần như thể hắn ta đang ở trong lớp dạy Lamaze vậy, Zaimokuza thực hiện một vài bài tập hít thở để làm bản thân bình tĩnh lại, và rồi đứng dậy bằng đôi chân run rẩy như là một chú nai con vừa mới sinh vậy.

Sau đó, hắn phủi sạch bụi trên người bằng tay mình và nhìn thẳng vào tôi.

" … Cậu có thể … đọc lại tác phẩm của ta một lần nữa được không?"

Tôi không thể tin vào tai mình nữa. Tôi chìm vào im lặng, không thể hiểu hiểu nổi hắn ta đang nói gì, nhưng hắn lại lặp lại một lần nữa. Lần này với một giọng rõ ràng mạch lạc hơn.

"Cậu có thể đọc lại tác phẩm của ta một lần nữa được không?"

Hắn nhìn vào tôi vào Yukinoshita với đôi mắt rực lửa.

"Ông…"

"Có phải cậu hoàn toàn là một tên khổ dâm không thế!?"

Yuigahama đang trốn đằng sau bóng tôi và nhìn Zaimokuza với một vẻ khinh miệt. Đôi mắt cô ấy có vẻ như đang nói rằng, "Đồ biến thái, đi chết đi." Không, Yuigahama, không phải như thế đâu.

"Ông thực sự muốn trải qua chuyện đó một lần nữa sau tất cả mọi chuyện mà ông đã trải nghiệm sao?"

"Tất nhiên rồi. Tất nhiên là những lời đó thì đều là những lời chỉ trích khá là gay gắt. Tất nhiên là chúng khiến ta nghĩ rằng ta muốn đi chết, rằng ta không nổi tiếng và chẳng có người bạn nào. Hay đúng hơn là, chúng khiến ta muốn mọi người khác đều phải đi chết hết."

"Ừ, tôi có thể hiểu được chuyện đó. Nếu có ai đó nói quá đáng như thế về tôi thì tôi cũng muốn chết."

Nhưng Zaimokuza lại tiếp nhận những lời ấy một cách trực diện, và vẫn còn ở đây để nói chuyện với chúng tôi.

“Tuy nhiên. Tuy nhiên, những lời đó vẫn khá ta khá vui. Có được việc thứ mà ta viết chỉ để cho vui nhưng lại được đọc bởi khác và được chỉ trích bởi người khác…điều đó chắn chắn không phải là một điều xấu. Ta cũng chẳng rõ cái thứ mà ta đang cảm thấy bây giờ được gọi là gì … nhưng tác phẩm của mình được đọc đến thì nhất định là khiến ta rất vui.”

Nói điều đó, Zaimokuza mỉm cười.

Đó không phải nụ cười của thánh kiếm tướng quân, mà là nụ cười của Zaimokuza Yoshiteru.

Aaa … tôi hiểu rồi.

Tên này đây không chỉ bị chuunibyou. Hắn ta còn bị một trường hợp nặng của căn bệnh Cơn Sốt Nhà Văn.

Hắn muốn viết là vì hắn có điều gì đó muốn kể cho mọi người nghe. Và rồi, nếu như hắn có thể tác động đến ai đó bằng thứ đó, hắn sẽ rất vui. Vì thế hắn cứ viết và viết, hết lần này đến lần khác. Cho dù chẳng có ai công nhận những gì hắn viết, hắn vẫn cứ viết. Đó là thứ mà tôi gọi là căn bệnh Cơn Sốt Nhà Văn.

Và vì thế, chỉ có một cách mà tôi có thể đáp trả mà thôi.

“Chắc rồi, tôi sẽ đọc.”

Chẳng đời nào tôi lại không thể đọc cả. Dù gì thì đây là trạng thái tinh thần cuối cùng của Zaimokuza sau khi hắn đã hoàn toàn chấp nhận chứng chuunibyou của mình. Cho dù những người khác có nói rằng hắn bị bệnh, cho dù những người khắc cau mày khi nhìn hắn, cho dù những người khác có phớt lờ hay chế giễu hắn, hắn cũng sẽ chẳng lay chuyển ý chí của mình, hắn sẽ chẳng bao giờ bỏ cuộc, và rồi hắn sẽ vẫn tiếp tục cố gắng một cách vô vọng để đem ảo tưởng của mình vào đời thật.

“Khi mà ta hoàn tất quyển tiểu thuyết mới ta sẽ mang nó đến.”

Bước đi với những lời đó, Zaimokuza quay lưng lại với chúng tôi và sải bước nhanh ra khỏi căn phòng.

Cảnh tượng chiếc cửa đóng rằng đằng sau hắn thì rực rỡ một cách khó chịu

đấy.

Cho dù hắn có lệch lạc, có con nít, hay sai trái đi nữa, nếu hắn có thể đưa được những ý tưởng của mình ra thì đó chính xác là những gì hắn nên thực hiện. Nếu như hắn sẵn sàng thay đổi chỉ vì ai đó bác bỏ ý kiến của hắn thì giấc mơ của hắn chắn đáng là gì cả, và hắn không thành thật với bản thân mình Vì thế, Zaimokuza như thế này cũng là ổn rồi.

Chà, ngoại trừ những phần đáng tởm trong tính cách của hắn, ý tôi là thế đấy.

Sau đó một vài ngày đã trôi qua.

Giờ là tiết thứ sáu. Tiết học cuối cùng tôi có ngày hôm nay là thể dục.

Như mọi khi, tôi bắt cặp với Zaimokuza. Chẳng có gì khác cả.

“Hachima. Cậu nghĩ ai là họa sĩ vẽ minh họa nổi tiếng, tuyệt vời nhất hiện giờ?”

“Đừng có mà cầm đèn chạy trước ô tô chứ. Thắng giải trước đã rồi hãy nghĩ đến chuyện đó.”

“Hừm, cùng được thôi. Vấn đề quan trọng hơn lúc này là ta nên ra tắc phẩm đầu tay từ đâu đây…”

“Thật là, tại sao ông cứ cho rằng mình sẽ thắng cuộc chứ?”

“ … Nếu tác phẩm bán chạy thì có lẽ họ có thể biến nó thành anime và ta có thể cưới một seiyuu rồi…”

“Đủ rồi đấy. Thôi đi. Cứ viết cái bản thảo trời đánh đó trước đi đã, được chứ?”

Trong giờ thể dục, Zaimokuza và tôi bắt đầu trò chuyện mà diễn ra ít nhiều gì thì là như thế đấy. Đó là thứ duy nhất mà đã thay đổi.

Chà, nhưng nội dung của những cuộc trò chuyện đó thì khá là vô bổ. Không phải là chúng tôi đang nói về những thứ đặc biệt vui vẻ, nên chúng tôi chưa bao giờ cười phá lên như những cặp đang nói chuyện khác.

Những thứ chúng tôi nói về thì chẳng hề tuyệt hay là hợp thời cả, chỉ đầy

những thứ thảm hại mà thôi.

Tôi thật sự nghĩ rằng chúng là những tên ngốc khi làm những điều này đấy. Tôi thực sự cảm thấy rằng làm như thế này thì hoàn toàn chẳng có ích lợi gì cả.

Tuy nhiên … ít nhất thì giờ thể dục cũng chẳng còn là khoảng thời gian không mấy dễ chịu nữa.

Nhưng chỉ thế thôi.

[1] Chà, ở đây bản gốc tiếng Nhật thì bàn về nhiều cách khác nhau để gọi ‘vết thâm tím’ của nhiều miền khác nhau. Nhưng dịch ra thì vô phương, bên bản tiếng Anh cũng thế, nên mình chọn đổi thành câu hỏi này vậy.

[2] Nhại Cuộc Thi Siêu Đố Vui Toàn Nước Mỹ, một chương trình gameshow của Nhật.

[3] Trên thực tế thì đây chỉ gồm một khu vực nhỏ trong toàn tỉnh Chiba mà thôi, còn khoảng 80% ở dưới của tỉnh này nữa.

[4] Hachiman Great Bodhisattva: http: //vi.wikipedia.org/wiki/Hachiman

[5] Thời Kỳ Muromachi: một thời kỳ vào những năm 1400 - 1600 trong lịch sử Nhật Bản. Liên quan khá nhiều đến thời Chiến Quốc sau đó, có thể tìm hiểu thêm tại đây: http: //vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%B … B %B3_Muromachi

[6] Trong tiếng Nhật chứ “chuu” (phát âm giống “choo”) thì có nghĩ là hôn.

[7] “Jakigan”, “tà nhãn”, cũng là một từ khác áp dụng cho bệnh chuunibyou. Đó là một từ khinh miệt ám chỉ đến “con mắt thứ ba” mà các nhân vật sở hữu, thứ mà ban cho họ sức mạnh.

[8] Countdown TV, một chương trình âm nhạc về khuya của Nhật.

[9] Một trong những dòng dõi trị vì nổi tiếng nhất của gia tộc Minamoto. Tokugawa Ieyasu cũng thuộc dòng dõi ấy, ông là vị shogun đã thống nhất Nhật Bản sau thời Chiến Quốc và khởi mào cho những gì được coi là Nhật Bản hiện đại.

[10] Một ngôi đền nổi tiếng thuộc thành phố Kamakura, và tất nhiên là thờ thần Hachiman.

[11] http: //otenomae.web.fc2.com/sinka1.html

[12] Nouryoku nghĩa là ‘khả năng’ còn chikara nghĩa là ‘sức mạnh’.

Chương 6 – Tuy Nhiên, Totsuka Saika Lại Đến Cùng

Đứa em gái Komachi của tôi thì cầm mẩu bánh mì nướng trong tay và hoàn toàn bị cuốn vào cuốn tạp chí thời trang mà nhỏ đang đọc. Tôi ngắm em ấy từ phía bên khi tôi nhâm nhi tách cà phê đen buổi sáng của mình.

Những cụm đầy bực mình như "làm cách nào để có được một người đàn ông" và "cực kì hợp thời trang" thì lại xuất hiện nữa và nói chung thì tờ báo chắc hoàn toàn chỉ là một đống ngu ngốc mà thôi. Tôi đột nhiên thấy miệng mình mở ngây ra và một đường ca phê chảy ra từ khóe miệng mình.

Thật sự thì Nhật Bản sẽ không sao nếu như thế này chứ? Bài báo này thì là những thứ ngu ngốc nhất có thể đấy, thế nhưng em gái tôi lại gật gù khi đọc nó. Con đó nó đồng ý chỗ quái nào với bài báo này thế?

Tờ tạp chí "Heaventeen" hay gì đó này đây thì có vẻ như là tờ tạp chí thời trang đình đám nhất dành cho những đứa con gái học trung học cơ sở. Đến mức mà mọi người không phải chỉ đọc nó không thôi … đến mức mà nếu như không đọc nó, thì bạn sẽ bị bắt nạt ở trường đấy.

"Ồ…" Komachi nghe có vẻ như là bị ấn tượng bởi điều gì đó, và một vài mẩu vụn bánh mình rơi xuống tờ tạp chí … Chẳng lẽ nhỏ định một mình diễn vở Hansel và Gretel hay gì sao?"

Giờ đã là bảy giờ bốn mươi lăm phút sáng.

"Này, đồng hồ."

Em gái tôi vẫn chăm chú vào tờ tạp chí của mình, vì thế tôi chọt nhỏ với khủy tay của mình và cố nói với nhỏ rằng đã đến giờ cho nhỏ phải đến trường rồi. Khi mà tôi làm điều đó, Komachi đột nhiên ngẩng đầu mình lên và kiểm tra đồng hồ.

"Uwahh ôi không!"

Ngay sau khi hét lên như thế, Komachi đóng sập tờ tạp chí của mình vào đứng ngay dậy.

"Chờ chờ chờ chờ đã, nhóc mày, nhìn miệng mày kìa. Nhóc mày vẫn còn

dính gì ở đó kìa.”

“Ơ, thật sao? Miệng của em bị kẹt rồi sao?”

“Miệng của mày đáng lẽ phải bị kẹt đạn như là súng trường tự động hay sao hả? Như thế chắc chắn không phải là cách đúng để dùng từ ‘kẹt’ đâu.”

“Ôi không, ôi không.” Đứa em gái của tôi tiếp tục phóng đi và lau miệng mình với tay áo pajama của mình. Bạn biết đấy, đứa em gái của tôi thì thỉnh thoảng cũng có thể khá là nam tính đấy…

“Nhân tiện đây, oniichan, thỉnh thoảng anh cũng chẳng biết anh đang nói gì cả, phải không nào?”

“Nhóc mày mới là đứa không biết đấy! Nhóc mày đấy!”

Nhưng đứa em gái của tôi thì chẳng có vẻ gì là nghe tôi đang nói gì cả, và trong cơn hoảng loạn của mình nhỏ bắt đầu thay đồng phục. Nhỏ cởi bỏ bộ pajama của mình, làm lộ ra làn da tráng mịn màng, chiếc áo ngực thể thao và chiếc quần lót trắng của nhỏ.

Đừng có mà cởi quần áo ở đây chứ, thật là.

Những đứa em gái thì là những thực thể kì lạ. Cho dù chúng có đáng yêu đến bao nhiêu đi chăng nữa thì bạn cũng sẽ chẳng cảm thấy bất kì điều gì cả. Đối với tôi, đồ lót của nhỏ thì chẳng là gì hơn là một miếng vải. Nhỏ chắc chắn là rất đáng yêu, nhưng cuối cùng thì tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến thì là sự thật rằng nhỏ khá giống tôi … nhưng đứa em gái thực sự là như thế đấy.

Giờ thì đã chỉnh tề trong bộ đồng phục lỗi thời của mình, Komachi cho tôi thấy quần lót của nhỏ qua chiếc váy cao đến đầu gối khi mà nhỏ mang vớ vào chân mình. Tôi ngắm nhỏ từ phía bên khi mà tôi với tay lấy sữa và đường.

Gần như là nhỏ đang cố có bộ ngực lớn hơn hay là gì đó, gần đây Komachi uống rất nhiều sữa. Sao cũng được. Tôi chả quan tâm.

Tuy nhiên, khi mà tôi đặt câu “sữa mà em gái tôi đã uống” và dấu ngoặc kép như thế, đúng là nghe có hơi trái luân lý và hơi kích thích một chút. Sao cũng được. Tôi chả quan tâm.

Không phải là tôi lấy đường và sữa vì đây là “sữa mà em gái tôi đã uống”

đâu. Tôi chỉ muốn thêm chúng vào cà phê của mình mà thôi.

Đối với một người được sinh ra ở tỉnh Chiba, người mà đi tắm lần đầu tiên trong MAX Coffee và thay vì được nuôi bằng sữa, thì lại được nuôi lớn bằng MAX Coffee [1], tôi phải thêm đường khi mà tôi uống cà phê đấy. Sữa đặc thì thậm chí còn tuyệt hơn đấy.

Mặc dù tôi cũng có thể uống cà phê đen nếu như tôi phải uống.

"Cuộc sống thì quá đắng cay, vì thế ít ra thì cà phê cũng phải ngọt ngào…"

Khi tôi lẩm bẩm câu gì đó mà thật ra có thể dùng trong một quảng cáo MAX Coffee, tôi đã uống xong ly cà phê được làm ngọt của mình.

Tuyệt đấy … câu đó. Họ thật sự là nên dùng câu đó đi đấy.

"Oniichan! Em xong rồi!"

"Nhưng oniichan của em đây vẫn còn uống cà phê của mình…"

Tôi đáp lại với một ấn tượng xấu về một thứ mà tôi đã thấy trong lần chiếu lại "Kita no Kuni kara" [2], nhưng Komachi lại chẳng có vẻ gì là để ý đến và bắt đầu hát một cách đầy hạnh phúc. "Sẽ trễ mất thôôôi~~. Sẽ trễ mất thôôôi~~." Nhóc nó thật sự muốn bị trễ hay là nó đang nói rằng chúng tôi không nên đi trễ đây…? Tôi thật không thể biết được.

Chỉ một vài tháng trước thôi, nhưng có một lần đứa em ngu ngốc này của tôi hoàn toàn ngủ quên mất và ngay khi em ấy có vẻ là chắc chắn sẽ bị trễ, tôi để nhỏ lên ghế sau của chiếc xe đạp mình và chở nhỏ đến trường.

Kể từ dạo ấy, từng chút một, tầng suất của viêc tôi chở nó lên trường đã tăng một cách đều đặn.

Chẳng có gì không đáng tin hơn là nước mắt của lũ con gái cả. Điều đó đặc biệt đúng với Komachi, người mà dường như được trang bị tận răng với những kĩ năng mà những con thứ trong nhà thường có được, và có thể thao túng anh trai mình một cách đầy siêu việt. Thật là một đứa con gái hư hỏng. Bởi vì nhỏ mà cái ý tưởng tất cả lũ con gái đều giống như Komachi và đi dùng những tên con trai vì lợi ích riêng của mình đã cắm sâu vào trong đầu tôi.

"Nếu anh đây thôi không còn tin phụ nữ nữa thì đó là lỗi của nhóc mày đấy, biết không hả? Anh đây sẽ làm gì nếu như anh già đi mà không có kết hôn

cơ chứ?”

“Nếu chuyện đó xảy ra thì Komachi sẽ làm điều gì đó về chuyện đó.”

Komachi nở một nụ cười với tôi. Tôi nghĩ rằng em gái của tôi sẽ mãi cứ là một đứa con nít, nhưng thấy cái vẻ trưởng thành đầy kì lạ trên mặt nhỏ khiến mạch tôi đập nhanh hơn một chút.

“Em sẽ cố gắng làm việc và tiết kiệm tiền và cho anh vào trong viện dưỡng lão.”

Có lẽ nhỏ đã trưởng thành … hay có lẽ là nhỏ chỉ đang cố ra vẻ như là một người trưởng thành.

“ … Anh đoán là nhóc mày đúng thật là em gái của anh, đúng không nào…?”

Tôi không thể nào ngăn bản thân mình thở dài.

Tôi uống nốt chút cà phê cuối cùng và đứng dậy. Khi tôi làm thế, Komachi bắt đầu đẩy tôi từ phía sau.

“Oniichan thật là chậm chạp nên đến giờ rồi đấy! Komachi sẽ bị trễ mấấấất~~!”

“Con nhỏ chết tiệt này…”

Nếu nhỏ không phải là em gái của tôi thì tôi chắc đã đá nó bay đi mất rồi. Bình thường thì lại là ngược lại, nhưng trong nhà Hikigaya thì điều đó lại đúng. Ba tôi thì lại cưng chiều một cách đầy bất thường khi mà nói đến em gái tôi, và ông ấy cũng đã được mọi người biết đến khi ông nói rằng sẽ giết bất kì thằng con trai nào mà mon men đến gần em gái tôi. Nghe thấy ông ấy nói điều đó khiên tôi thực sự muốn nôn ra đấy. Nhưng cuối cùng thì nếu tôi đá đứa em gái mình bay đi thì có lẽ tôi sẽ bị đá ra khỏi nhà mất.

Vì thế, nói ngắn gọn thì tôi không chỉ là người thấp nhất trong thứ bậc xã hội ở trường, mà tôi cũng là người thấp như trong thức bậc đó ở nhà mình nữa.

Chúng tôi rời khỏi nhà và tôi leo lên chiếc xe đạp của mình. Komachi ngồi đằng sau tôi. Nhóc đấy vòng tay quanh eo và ôm chặt lấy tôi.

“Đi thôi!”

“Chẳng có ai dạy nhóc mày cách nói ‘cám ơn’ sao?”

Chở người trên một chiếc xe đạp như thế này thì bị cấm trong bộ luật Đường Bộ, nhưng Komachi lại có trí óc của một đứa trẻ nên xin hãy rộng lượng với bọn thôi.

Tôi khẽ đạp tới, khi mà Komachi nói với tôi.

“Đừng có đụng xe hôm nay đấy, được không? Komachi đang ngồi chung xe với anh lần này đấy.”

“Thế thì nếu anh mày đi một mình thì có đụng cũng không có gì sao…?”

“Không không không. Oniichan, thỉnh thoảng anh lại có cái vẻ cá chết không hồn trong mắt mình và em rất lo cho anh đấy. Đây là điều mà người ta gọi là tình cảm của đứa em gái, anh biết không?”

Nói điều đó, Komachi dịu mặt mình vào lưng tôi. Nếu nhỏ bỏ đi cái câu đầu tiên thì tôi chắc sẽ muốn gọi nhỏ là đáng yêu mất, nhưng giờ thì tôi chỉ cảm thấy nhỏ là một con nhóc tinh quái mà thôi.

Nhưng thành thật mà nói … tôi cũng không muốn khiến cho người nhà mình mắc phải những cơn lo lắng không đâu đâu.

“ … Ừ, anh sẽ cẩn thận.”

“Hãy đảm bảo rằng anh sẽ cẩn thận đặc biệt là khi Komachi đang trên xe đấy. Thật là.”

“Nhóc mày đang van xin anh chọn con người nhiều lỗ gà nhất để đến trường có phải không?”

Nhưng tất nhiên là tôi chẳng muốn lặp lại cái trải nghiệm trước đó khi mà tất cả những lời mà tôi nhận được là “Ui, đau đấy!” “Trúng mông em rồi này!” “Giờ thì em sẽ chẳng thể kết hôn được nữa rồi!” trên suốt cả đường đi, vì thế tôi chọn con đường bằng phẳng. Bởi vì cơn bùng phát của nhỏ mà lần duy nhất đó thôi đã khiến tôi có được danh tiếng xấu ở cả vùng lân cận rồi, bạn biết đấy…

Dù thế nào đi chăng nữa thì lái an toàn là quan trọng nhất.

Ngày đầu tiên trong quãng đời trung học của mình, tôi đã mắc phải một tai nạn giao thông. Tôi đã rất lo lắng về việc bắt đầu một cuộc đời mới ở ngôi

trường mới của mình, và tôi đã an bài định mệnh của mình khi mà tôi quyết định đi đến lễ khai giảng sơm hơn một giờ đồng hồ.

Tôi nghĩ lúc đó là vào khoảng bảy giờ sáng. Một cô gái dắt chó cưng của mình đi dạo gần trường học bị tuột tay sợi xích, và không may mắn thay vào khoảnh khắc đó một chiếc limousine trông đất tiền đang chạy trên đến. Trước khi tôi nhận ra thì tôi đã lao về phía chúng nhanh nhất có thể.

Kết quả là họ phải gọi cứu thương để đưa tôi đến bệnh viện. Đó là khoảnh khắc mà đã định đoạt việc tôi sẽ ở một mình suốt cả trung học.

Bởi vì tai nạn đó chiếc xe đạp mới cáu của tôi phải hư hại nặng nề. Và tôi bị nứt xương ở bàn chân trái vàng của mình.

Nếu tôi là cầu thử đá banh thì một bóng đen lớn chắc sẽ bao phủ cả giới bóng đá Nhật Bản ngày hôm đó. Ơn trời là tôi không phải cầu thủ.

Nhưng chuyện mà không phải là một sự giải tỏa là sự thật về việc những người duy nhất đến thăm tôi trong bệnh viện lại là gia đình của tôi.

Gia đình tôi đến thăm cứ mỗi ba ngày một lần. Chết tiệt, ít ra thì cũng hãy đi thăm mỗi ngày chứ…

Sau tai nạn của tôi, em gái tôi và ba mẹ tôi bắt đầu dùng bữa ở ngoài rất nhiều. Mỗi lần em gái tôi về nhà là liền nói việc họ đã đi hăn sushi hay đồ nướng Hàn Quốc như thế, tôi đây chỉ muốn với tay ra và bẻ gãy chiếc ngón út của nhỏ mà thôi.

“Nhưng cái cách mà anh nhanh chóng bình phục thì cũng tuyệt đấy. Cái phần bột bó đó chắc hẳn rất có ích rồi, em chắc đấy. Dù gì thì thạch cao cũng là cách tốt nhất để chữa thâm tím đấy!”

“Đồ ngốc, nhóc mày nhầm thạch cao với thuốc mỡ [3] rồi, có phải không? Ngoài ra anh mày đây thì bị nứt xương đấy, chứ chẳng phải là một vết bầm thôi đâu.”

“Oniichan thì lại điên lên và nói những điều kì hoặc nữa rồi.”

“Hự! Nhóc mày mới là người không hiểu chuyện đấy!”

Nhưng Komachi chẳng có vẻ gì là đang nghe tôi nói cả, và đổi đề tài như thể đó là việc tự nhiên nhất trên đời.

“À nầy, oniichan…”

“Hửm? ‘À nầy’? Có phải đó là nhắc đến Issei Fuu** Sepia [4] hay không? Nhóc mày thật quá lỗi thời rồi đấy.”

“À này, oniichan … chắc chắn là có gì không ổn với tai anh rồi đấy.”

“Nhóc mày mới là người không thể nói chuyện một cách đàng hoàng đấy…”

“Anh biết không, sau cái tai nạn đó, người chủ của chú chó đã đến cảm ơn chúng ta đấy.”

“Anh mày chưa bao giờ nghe về việc này cả…”

“Lúc đó thì oniichan còn đang ngủ. Và chị ấy còn tặng một chút kẹo nữa kìa. Chúng khá là ngon đấy.”

“Này, anh đây chắc chắn là chẳng có nhớ việc ăn mấy viên kẹo đó. Tại sao nhóc mày lại ăn hết và không nói cho anh mày biết hả?”

Tôi nói điều đó và nhìn ra sau lưng mình, và thấy rằng Komachi đang nở một nụ cười ngượng ngùng kiểu “tehehe”. Con nhóc này đúng thật là rất phiền phức đây…

“Nhưng anh biết đấy, chị ấy cũng học cùng trường, vì thế chẳng phải anh đã gặp chị ấy rồi sao? Chị ấy nói rằng chị ấy sẽ cám ơn anh trong trường.”

Không nhận ra điều đó, tôi đã bóp mạnh tay thắng. “Auu!” Tôi nghe thấy một tiếng hét từ đằng sau mình, và rồi khuôn mặt của Komachi úp thẳng vào lưng tôi.

“Có chuyện gì thế tự nhiên à?”

“ … Nhóc mày, tại sao lại không nói cho anh sớm hơn chứ? Chẳng phải nhóc mày đây đã hỏi tên của cô ấy hay gì sao?”

“Hở? … Chị ấy là ‘người kẹo’ mà, đúng không nhỉ…?”

“Chẳng lẽ là Lễ Hội Bon hay gì sao? Đừng có nói như là ‘người thịt heo’ [5] chứ. Thế thì cô ta tên gì?”

“Hừm, em quên mất rồi. À, chúng ta đã đến trường rồi. Komachi đi trước đây!”

Ngay khi nói điều đó, Komachi nhảy xuống khỏi chiếc xe đẹp và phóng thẳng về phía cổng trường.

“Con nhóc đó…”

Tôi liếc nhìn tấm lưng đang dần xa của đứa em gái mình, nhưng ngay trước khi nhỏ đó biến mất vào trong ngôi trường thì Komachi quay lại và cúi chào tôi một cách nhanh chóng.

“Em đi dây, oniichan! Cám ơn vì đã cho em đi nhờ!”

Nghe thấy điều đó và thấy nhỏ vẫy tay chào tôi với một nụ cười, đến cả tôi còn cảm thấy rằng em gái mình khá là đáng yêu đấy. Tôi vẫy tay lại, và nghe thấy đứa em mình thêm vào, “ và hãy chắc rằng anh có coi chừng xe hơi đấy!”

Tôi thở dài cam chịu và quay chiếc xe đạp mình lại, chuẩn bị hướng đến ngôi trường cấp ba của mình.

Không phải là tôi có một kế hoạch tinh vi về những việc phải làm sau khi gặp cô tay hay gì đâu. Tôi chỉ là có hơi tò mò mà thôi.

Tuy nhiên, sự thật rằng chúng tôi vẫn chưa gặp nhau cả năm sau tai nạn cũng khiến tôi nghĩ rằng cô ta chẳng thật sự bận tâm về việc gặp tôi đâu … chà, như thế thì cũng tự nhiên thôi. Tất cả những gì tôi đã làm là làm gãy xuông mình để cứu con chó của cô ta. Việc cô ấy gửi quà cám ơn đến nhà tôi thôi thì cũng đã hoàn toàn đủ rồi.

Tầm nhìn của tôi đột nhiên hướng xuống chiếc giỏ được đính vào trước xe đạp của tôi, và tôi thấy một chiếc cặp học sinh màu đen chẳng phải của mình.

“ … Con ngốc đó.”

Và khoảnh khắc mà tôi quay chiếc xe đạp mình lại và bắt đầu lao về phía ngược lại, thì tôi thấy Komachi đang chạy theo tôi với nước mắt giàn dụa.

Những tháng khác nhau có nghĩa là những hoạt động trong lớp thể dục khác nhau.

Ở trường tôi, lớp thể dục thì được tổ chức cùng với ba lớp khác nhau, và sáu mươi tên con trai trong nhóm đó sẽ được chia thành hai hoạt động.

Chúng tôi đã chọn giữa bóng chuyền và chạy việt dã cho đến tận tháng này. Giờ thì chúng tôi sẽ học tennis hoặc là đá banh.

Bình thường thì cả Zaimokuza và tôi đều là những cầu thủ đá bóng xuất sắc [6], nhưng chúng tôi đều chú trọng hơn về những kĩ năng cá nhân. Vì thế chúng tôi kết luận rằng nếu chúng tôi tham gia đội bóng đá thì sẽ thật ra lại là phản tác dụng, vì thế thay vào đó chúng tôi lại chọn đội tennis. Và theo lẽ thường … thì tôi là người đã bỏ câu lậc bộ đá bóng mãi mãi bởi vì chấn thương năm xưa ở bàn chân trái của tôi. Không phải tôi đã từ chơi bóng đá từ trước rồi…

Tuy nhiên, có vẻ như là có quá nhiều người muốn chơi tennis trong năm nay. Và vì thế, sau một vòng oẳn tù tì đầy oai hùng, tôi thấy mình sống sót trong nhóm tennis trong khi Zaimokuza thì bị ném ngược về nhóm đá bóng.

“Hừm, Hachima…thật sự rất đáng tiếc rằng ta đây sẽ không thể đem quả bóng cong ma thuật của mình ra biểu diễn ở đây. Khi không có cậu… Người quái nào ta nên bắt cặp với trong việc tập chuyền banh đây…?”

Câu đó khiến cho tôi ấn tượng khá là sâu sắc đấy: Zaimokuza đã đi từ thái độ tự tin thường ngày sang nỗi tuyệt vọng đầy nước mắt.

Người quái nào sẽ là bạn tập của ông sao? Điều đó cũng đúng với tôi đây này.

Và thế là lớp học tennis bắt đầu.

Tôi thực hiện một vài động tác duỗi người nửa vời và rồi lắng nghe bài giảng tennis từ giáo viên thể dục của chúng tôi, Atsugi.

“Được rồi, mọi người thử tập đánh xem. Bắt cặp đi mỗi người ở một bên lưới.”

Khi mà Atsugi nói điều đó, mọi người đều chia thành những nhóm nhỏ và đi về phía đối diện nhau trên sân.

Làm quái nào mà họ lại bắt cặp nhanh thế? Họ thậm chí chẳng còn nhìn quanh nữa là! Chẳng lẽ là họ là những người chuyên nghiệp trong việc chuyền mà không cần nhìn hay sao thế?

Ra-da siêu nhạy của kẻ đơn độc của tôi bắt đầu lên tiếng, phát hiện ra một tỉ lệ khá cao của việc ở một mình.

Không cần phải hoảng sợ đâu: tôi đã phát triển một mánh đặc biệt cho những lúc như thế này rồi.

“Umm, lúc này thì em cảm thấy không được khỏe, vì thế em có thể chơi một mình với tường không? Em không muốn làm gánh nặng cho bất kì ai.”

Tôi thông báo điều đó, và không đợi câu trả lời của Atsugi, tôi nhanh chóng bước đến bức tường và bắt đầu đánh bóng vào đó. Atsugi có lẽ là thấy rằng thầy ấy đã bỏ lở khoảnh khắc tốt nhất để trả lời tôi nên thấy ấy chẳng tranh cãi gì với tôi chút nào cả.

Thật là quá ư là hoàn hảo…

Câu “cảm thấy không được khỏe” và “làm gánh nặng cho mọi người” có một hiệu quả đồng cảm rất lớn, và dùng chúng thì cũng cho phép tôi hành động một cách hững hờ như thể tôi đây thực sự có động lực để mà cố gắng vậy.

Là như thế đấy: biện pháp đối phó chủ chốt mà tôi đã phát hiện ra sau rất nhiều buổi học thể dục khi mà tôi được bảo rằng “bắt cặp với bất kì người nào em thích.” Có lẽ tôi nên chỉ cho Zaimokuza một ngày nào đó … tôi chắc là hắn ta sẽ bật khóc trong niềm vui sướng đấy.

Tôi đuổi theo trái bóng và đánh bật nó lại vào tường, lặp lại động tác đó hết lần này đến lần khác. Thời gian dần trôi khi tôi tiếp tục với cái hoạt động nhàm chán đó.

Tôi nghe thấy những tiếng la hét đầy náo nhiệu từ xung quanh mình khi những tên con trai tham gia vào cuộc tập hợp chơi tennis đầy hào nhoáng của mình.

“Uryahhh! Ồ!? Đó là một cú đánh tuyệt, đúng không nào!? Thật tuyệt đấy, phải không!?”

“Tuyệt thật! Không đời nào lại có bất kì ai khác có thể đánh như thế! Tuyệt vời!”

Những tiếng hét của họ cho thấy rằng họ chắc chắn là đáng rất vui trong bưởi tập tự do của mình.

“Ngậm họng lại và chết đi…” Tôi nghĩ khi tôi quay người lại và khi tôi thấy Hayama.

Cặp của Hayama—hay đúng hơn là hắn ta lại ở trong nhóm bốn người—bao gồm cả bản thân hắn, một nhỏ tóc vàng mà tôi đã thấy đi cùng với hắn rất nhiều trong lớp, và hai tên khác mà tôi thật chẳng nhận ra. Chúng có lẽ là từ lớp C hay lớp I hay gì đó… Dù gì thì, chúng cũng cơ bản là đang tỏa ra một luồn thanh nhã hào nhoáng khi chơi.

“Woah!” Con tóc vàng đánh trượt quả đánh bóng trả mà Hayama đã đánh và hét lên. Mọi người đều quay lại phía chúng, tự hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

“Hayama-kun, đó thật sự là thứ gì đó khắc hẳn đấy! Đó là một đường bóng cong phải không? Nó đã uốn cong, phải không?”

“À, mình đoán là mình đã vô tính chặt trái bóng… Xin lỗi, đó là lỗi của mình.”

Hayama giơ tay lên xin lỗi, những những lời của hắn lại chìm nghỉm dưới phản ứng quá độ của nhỏ tóc vàng.

“Thật sao!? Cậu có thể đánh một đường bóng cong và những thứ như thế sao?! Hayama thật là giỏi đấy! Rất giỏi đấy!”

“Haha, thật sao?”

Hayama quyết định tham gia, mỉm cười một cách vui vẻ. Vào thời điểm đó, cặp đôi đánh bên cạnh Hayama và đồng bọn cũng lên tiếng.

“Hayama-kun cũng giỏi tennis luôn, đúng không? Cú chặt bóng mà cậu vừa thực hiện khi nãy … Cậu có thể chỉ mình cách để làm như thế luôn được không?”

Cái tên vừa nói điều đó và bắt đầu bước về phía Hayama là một đứa con trai với cái đầu nhuộm nâu, người mà đáng lý ra thì trông khá là hiền lành. Chúng tôi có lẽ là học cùng lớp. Tôi không biết tên hắn, vì thế có lẽ hắn chẳng phải là người quan trọng gì lắm.

Trong nháy mắt, nhóm bốn người của Hayama đã trở thành nhóm sáu người (sextet). Chúng giờ đây là nhóm thống trị lớn nhất trong giờ thể dục đấy … Nhân tiện, “sextet” thì nghe khá là giống “sexaroid”, đúng không nào? Đúng, đúng, khá là tinh nghịch đây…

Dù thế nào đi chăng nữa, đó là cách mà lớp học tennis đã trở thành Vương Quốc Hayama. Cảm giác gần như là bạn không nên ở trong cái lớp này nếu như bạn không thuộc nhóm của chúng vậy. Theo lẽ thường, mọi người ở bên ngoài nhóm của Hayama đều im lặng cả. Vĩnh biệt, tự do ngôn luận…

Tiếng ồn ào của nhóm Hayama đã để lại một ấn tượng đầy mạnh mẽ, nhưng bản thân Hayama thì lại chẳng ồn ào gì lắm—những người xung quanh hắn ta thì ồn hơn nhiều. Cụ thể hơn là tên tóc nhuộm vàng đó, tên mà đã tình nguyện trở thành Tham Mưu Trưởng của Vương Quốc Hayama, thì lại là người ồn ào nhất.

"Chặt!"

Thấy chứ? Hắn ồn ào khủng khiếp.

Đường bóng tên tóc vàng đánh thì chẳng phải là chặt bóng gì cả, và thay vào đó nó hoàn toàn bay chệch hướng từ Hayama thẳng vào một góc ẩm ướt tối tăm của phần sân. Nói cách khác, nó bay thẳng về phía tôi.

"Aa, xin lỗi, lỗi mình! U-Umm … … Hi? Hikitani-kun? Hikitani-kun, cậu có thể nhặt trái banh đó được chứ?"

Hikitani là thằng quái nào chứ?

Nhưng tôi lại chẳng có hứng chỉnh hắn gì cả, vì thế tôi chỉ chộp lấy trái banh đang lăn về phía mình và ném ngược trở về.

"Cám ơn!"

Hayama nở một nụ cười đầy vui vẻ và vẫy tay với tôi.

Đáp lại, tôi cũng khẽ gật đầu chào hắn.

… Vì lẽ quái gì mà tôi lại gật đầu lại với hắn cơ chứ?

Có vẻ như là tôi đã theo bản năng nghĩ rằng Hayama ở thứ bậc cao hơn tôi … Ngay cả với tiêu chuẩn của tôi thì như thế cũng khá là phục tùng đấy. Thật quá phục tùng đến mức khiến tôi nghĩ rằng ngay cả trong việc phục tùng thì tôi cũng có lẽ thua cả người khác đấy…

Tôi gom lấy những cảm xúc ảm đạm đó và nện chúng vào tường.

Những bức tường thì là những người bạn đồng hành cần thiết trong tuổi trẻ đấy.

… Lưu ý là tôi tự hỏi tại sao chữ “tường thạch cao” lại là tiếng lóng cho “ngực nhỏ” cơ chứ?

Theo một giả thuyết thì những bức tường thạch cao thì chỉ là những linh hồn takuki thôi, và bản thân bức tường lại chính là linh hồn tanuki đang kéo căng bộ phần sinh dục của mình. Bức tường đó phải là cái thứ quái quỉ gì cơ chứ? Nghe có vẻ thực rất là mềm mại đấy … Và vì thế, nói cách khác, khá là nghịch lý. khi mà bạn chế giễu một cô gái với bộ ngực nhỉ bằng việc gọi cô ta là tường thạch cao, thì chẳng phải là bạn đang nói rằng ngực cô ta thì khá là mềm mại sao? Điều phải chứng minh, kết thúc chứng minh. Lũ ngốc.

Tuy nhiên, tôi khá chắc là Hayama sẽ chẳng bao giờ nghĩ ra cái kết luận đó. Giả thuyết kì diệu đó thì chỉ có thể được tạo nên bởi sự bực bội bất thường của tôi mà thôi.

Được rồi, hôm nay thế là đủ rồi … Đúng thế, nghe chuẩn đấy.

Giờ là lúc nghỉ trưa.

Tôi thì đang ăn bữa trưa của mình ở chỗ thường lệ. Căn cứ của tôi nằm ở lầu một của dãy phòng đặc biệt, bên cạnh văn phòng y tế và nằm chéo góc so với căn-tin trường. Để cho bạn hình dung dễ hơi, đó là vị trí mà từ chỗ đó tôi có thể nhìn thẳng ra ngoài sân tennis.

Tôi thư thả ăn hotdog, onigiri cá ngừ và bánh bông lan Neapolitan mà tôi đã mua từ căn-tin.

Và tôi đang trong trạng thái an bình.

Trong khi đó, một tiếng trống nhịp nhàng đưa tôi vào giấc ngủ.

Những cô gái chơi tennis có buổi tự tập vào giấc trưa, vì thế họ đang ở ngoài đứng gần bức tường, họ đánh bóng và thực hiện những nỗ lực cao cả để đuổi theo trái bóng khi nó bật trở lại, và rồi họ đánh trái bóng thêm lần nữa.

Tôi nhìn theo chuyển động của họ với đôi mắt mình trong khi dùng bữa trưa. Khi giờ nghỉ trưa gần kết thúc, tôi hút một chút trà chanh khỏi bịch bằng chiếc ống hút và cảm nhận cơn gió thôi.

Hướng gió đã thay đổi.

Hướng gió thay đổi theo thời tiết từng ngày, nhưng bởi vì ngôi trường này gần biển nên gió thường đởi hướng vào khoảng giữa trữa. Gần như thể ngọn gió biển ban sớm đang trở về lại nó nó bắt đầu vậy.

Dành một chút thời gian ở một mình, chỉ cảm nhận làn gió trên da mình, thì cũng chẳng phải là chuyện tệ đâu.

“Hả? Có phải Hikki đó không?”

Cũng chính cơn gió đó mang theo một giọng nói quen thuộc đến tai tôi. Khi tôi quay người lại, tôi thấy Yuigahama đang đứng đó, nắm chặt viếc váy ngắn của mình để bảo vệ nó khỏi bất kì cơn gió giật nào khác nữa.

“Ông đang làm gì ở đây thế?”

“Tôi thường ăn ở đây.”

“Hửm, thật sao? Tại sao chứ? Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu cứ ăn ở trong phòng học sao?”

“ … ”

Có vẻ như Yuigahama thực sự bối rối, nhưng tôi chỉ đáp lại câu hỏi của cô ấy bằng sự im lặng mà thôi. Thật tình, nếu như tôi có thể làm được điều đó thì cô thật sự nghĩ rằng tôi sẽ chiu ra đây để ăn sao…? Hãy chú ý đi chứ, thật là.

Hãy đổi đề tài vậy.

“Quan trọng hơn là, tại sao cô lại ở đây?”

“Ồ phải rồi! Thật ra, tôi đã thua trong trò oẳn tù xì với Yukinon, vì thế … tôi đoán đây là hình phạt của tôi?”

“Nói chuyện với tôi là hình phạt sao…?”

Thật đáng buồn làm sao … Khiến tôi muốn đi chết đi vậy.

“K-Không, không đâu! Người thua phải đi mua nước! Chỉ vậy thôi!”

Yuigahama nhanh chóng vẫy tay mình, bác bỏ lời cáo buộc của tôi. Thật nhẹ nhõm làm sao, dù sao thì tôi đã sẵn sàng tự kết liễu mình rồi đấy…

Yuigahama vuốt ngực mình thở phào nhẹ nhõm, rồi cô ấy ngồi phịch xuống bên cạnh tôi.

“Ban đầu thì Yukinon chẳng thích chơi. ‘Tôi có thể tự cung cấp thức ăn cho mình. Tôi được lợi gì, ngoài việc chiến thắng một cuộc thi tầm thường cơ chứ?’ Đó là những gì cậu ấy nói.”

Vì lý do nào đó, Yuigahama lại đang cố bắt chước Yukinoshita. Cô ấy hoàn toàn thất bại trong việc đó.

“Chà, cô ta thì đúng là như thế thật.”

“Đúng vậy, nhưng rồi tôi nói, ‘Vậy là cậu không nghĩ rằng cậu có thể thắng sao?’ Thế rồi cậu ấy đồng ý chơi.”

“ … Chà, cô ta thì đúng là như thế thật.”

Cô gái đó thường là hình ảnh đại diện cho sự lạnh lùng, nhưng khi mà liên quan đến thi thố thì cô ấy thực sự rất ghét bị thua cuộc. Cô ấy đã ngay lập tức chấp nhận trước đó ngay sau khi Hiratsuka-sensei thách thức cô ấy.

“Và rồi, khi mà Yukinon thắng, cậu ấy giơ tay tôi lên một chút … Như thế thì rất là đáng yêu đấy, ông biết không…”

Yuigahama thở dài một cách đầy vui vẻ.

“Tôi nghĩ rằng đây là lân đầu tiên tôi nghĩ trò chơi trùng phạt này vui đấy.”

“Cô đã chơi trò này trước đây rồi sao?”

Khi tôi hỏi câu hỏi đó, Yuigahama gật đầu mình.

“Ừ, một vài lần trước đây…”

Nghe thấy điều đó cho phép tôi đột nhiên nhớ lại. Gần cuối giờ nghỉ trưa thì luôn có một tiếng ồn ào đầy ngu ngốc ở góc phòng học la ó về oẳn tù xì…

“Chậc, cô có một cái câu lạc bộ độc quyền nho nhỏ tuyệt đấy chứ.”

“Cái phản ứng tồi tệ đó là sao thế hả? Ông chẳng thích những thứ như thế sao?”

“Tất nhiên là không rồi. Tôi ghét những bữa tiệc cá nhân và những câu nói đùa chỉ bên trong mới hiểu… À, nhưng tôi thích những cuộc xung đột nội bộ đấy. Vì tôi không có ở trong đó!”

“Đó không chỉ là một cái lý do đáng buồn không thôi, nhưng ông nghe còn hoàn toàn đáng thương đấy.”

Im đi. Để mặc tôi đi…

Yugahama mỉm cười khi cô ấy giữ tóc mình, giữ cho nó khỏi bị gió thổi bay đi. Nét mặt đó thì khác so với nét mặt mà tôi thường thấy khi cô ấy đi cùng với Miura và đồng bọn trong lớp…

À, tôi hiểu rồi. Nếu tôi phải đoán thì tôi nói rằng cô ấy thì không có đang dùng nhiều lớp trang điểm như trước. Khuôn mặt của cô ấy đã trở nên tự nhiên hơn. Cô ấy có lẽ đã thay đổi như thế được một khoảng thời gian rồi, nhưng, ý tôi là, không phải là tôi lại có thói quen nhìn chằm chằm vào mặt con gái… Hự, sao cũng được.

Nhưng đó là bằng chứng mà cô ấy đã thay đổi, cho dù chỉ một chút.

Chắc có lẽ là bởi vì cô ấy dùng ít lớp trang điểm hơn, nhưng…Khi Yuigahama mỉm cười, đôi mắt cô ấy trở nên thư thả hơn và khuôn mặt trẻ trung của cô ấy thậm chí còn trẻ trung hơn nữa.

“Nhưng thật là, tôi nghĩ Hikki thì cũng luôn có những ‘bữa tiệc cá nhân’ luôn đấy chứ. Khi mà chúng ta trong phòng học, ông luôn có những cuộc trò chuyện trông rất ư là vui với Yukinon. T-Tôi luôn cảm thấy rằng tôi không thể tham gia vào bất kì cuộc trò chuyện nào trong số chúng…”

Khi Yuigahama nói điều đó, cô ấy ôm lấy đầu gối mình vào vùi mặt vào đấy. Cô ấy đang liếc nhìn sang tôi từ bên cạnh.

“Ông biết đấy, bởi vì có lẽ tôi cũng muốn tham gia vào những cuộc trò chuyện đó … K-Không phải là tôi nói điều đó theo một cách kì là đâu, được chứ!? K-Khi mà tôi nói điều đó ý tôi là cũng có Yukinon nữa, được chứ?! Hiểu rồi chứ?”

“Đừng có lo … Không phải là tôi đây có từng hiểu nhậm khi mà nói đến cô

đâu.”

“Nói thế là ý gì cơ chứ?!”

Yuigahama ngẩng đầu lên, trông khá là tức giận. “Á, chờ đã, chờ đã, bình tĩnh đã chứ!” Tôi giữ cô ấy lại bằng tay mình và rồi lên tiếng.

“Chà, Yukinoshita thì lại là một câu chuyện khác. Cô ta chỉ là một force majeure [7] mà thôi.”

“Ý ông là gì chứ?”

“Hửm? À, ‘force majeure’ là nói đến một thực thể hay là tình hình mà không thể nào không tuân theo nếu chỉ với sức mạnh của con người không thôi được. Xin lỗi vì đã dùng từ hoa mỹ quá.”

“Không! Tôi biết chữ đó nghĩ là gì, ugh! Ông biết đấy, ông xúc phạm tôi quá nhiều rồi đấy! Tôi cũng đã làm bài thì tuyển và vào được Trung Học Soubu như ông thôi đấy, được chưa hả?!”

Yuigahama thực hiện một cú chặt nhanh về phía cổ họng tôi. Đó là một cú đánh trực diện, ngay thẳng vào cục cổ tôi, khiến cho tôi ho sặc sụa. Rồi Yuigahama nhìn vào khoảng xa và hỏi tôi một câu hỏi, nghe khá là nghiêm túc.

“ … Này, nhắc đến kì thi tuyển… Ông có nhớ ngày đầu tiên đến trường không?”

“Khục khục khục! … Hả? À, ý tôi là, cũng không hẳn—Tôi bị tai nạn giao thông ngày hôm đó.”

“Tai nạn…”

“Đúng vậy. Vào ngày đầu tiên đi học, tôi đang đạp xe thì có con chó của đứa ngốc nào đó bị tuột dây. Con chó đó gần như là bị xe cán qua, vì thế tôi bảo vệ nó bằng cơ thể của mình… Đương nhiên đó cú lao người tuyệt vời và là một hành động đầy quả cảm.”

Tôi nghĩ rằng mình có hơi thêm thắt một chút vào câu chuyện đó, nhưng không phải là có bất kì ai khác biết về câu chuyện đó… Và nếu không có ai khác biết về câu chuyện đó, thì chẳng có ai nói gì cả. Vì thế trong những tình huống như thế này, việc khiến cho bản thân mình trông tuyệt vời hơn là tốt nhất cho tôi đấy.

Nhưng khi Yuigahama nghe thấy điều đó, mặt của cô ấy đông cứng lại.

“Đ-Đứa ngốc sao… Vậy thì, Hikki chẳng nhớ được người đó ra sao ư?”

“Ý tôi là, tôi thực chẳng thể nhớ được, vì tôi đang đau đớn rất nhiều. Chà, rõ ràng là tôi cũng không đủ ấn tượng để nhớ, vì thế tôi đoán là người đó thì trông khá là đơn điệu.”

“(Thì thậm) Trông đơn điều… C-Chà, mình đoán là lúc đó mình chẳng có xài trang điểm … và tóc mình thì vẫn chưa có nhuộm, và mình thì lại đang mặc một bộ pajama ngâu nhiên hay gì đó … À và bộ pajama lại có mấy chú gấu nhỏ nhỏ trên đó nữa, nên có lẽ mình đúng là trông như một đứa ngốc vậy…”

Giọng của Yuigahama thật quá nhỏ đến mức tôi chẳng thể nghe thấy cô ấy gì cả—tôi chỉ thấy môi của cô ấy chuyển động khi cô ấy lầm bầm điều gì đó và nhìn chằm chằm xuống sàn. Cô ấy bị đau bụng hay sao thế?

“Có chuyện gì thế?”

“Không … không gì đâu… Dù gì thì! Hikki chẳng nhớ ra được cô gái đó gì cả sao?!”

“Ừ, như tôi đã nói, tôi không có nhớ… Chờ đã, hả? Tôi có nhắc đến việc những người đó là nữ sao?”

“Hả?! Ừ-Ừ, ông chắc chắn là có nhắc rồi! Ông chắc chắn là có nhắc đến đấy, tất cả những gì ông nói lại là, ‘con nhỏ này, con nhỏ kia, con nhỏ nọ’ đấy!!”

“Tôi thực sự là một con người đáng tởm đến thế sao…?”

Khi tôi nói điều đó Yuigahama chỉ phá lên cười một cách rộn rã và với nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt cô ấy, quay về nhìn phía sân tennis. Để đáp lại, tôi cũng quay đi và làm y như thế.

Tôi đoán là đến lúc cho những cô gái chơi tennis kết thúc buổi tập của mình rồi, họ thì đang lau chùi mồ hôi và đi về.

“Này! Sai-chaan~~!”

Yuigahama vẫy tay mình và gọi lớn lên. Có vẻ như là cô ấy đã thấy được ai

đó mà cô ấy quen.

Cô gái đó nhận thấy Yuigahama và chạy đến bên chúng tôi với từng bước nhỏ.

“Này. Có buổi tập sao?”

“Ừ. Đội của mình thì rất là yếu vào lúc này, vì thế bọn mình phải tập cả buổi trưa … Bọn mình đã phải hỏi họ hết lần này đến lần khác cho viêc xin phép được sử dụng sân tập trong giờ nghĩ trưa đấy, và cuối cùng họ cùng đồng ý. Yuigahama-san và Hikigaya-kun đang làm gì ở đây thế?”

“À, không gì đâu…”

Yuigahama nói điều đó và quay về phía tôi, như thể yêu cầu xác nhận vậy. Chà, tôi thật ra thì đang ngồi ăn trưa và còn cô thì đang đi hoàn tất việc của mình, đúng không? Cô ta đúng là có khả năng tập trung của một con chim hay gì đó mà…

“Mình hiểu rồi.” Cô gái đó, Sai-chan hay gì đó, nở một nụ cười với chúng tôi.

“Sai-chan, cậu chơi tennis trong giờ học rồi và thậm chí còn tập trong giờ nghĩ trưa nữa … Chắc hẳn là rất cực đây.”

“Ừ, nhưng đây là điều mà mình muốn làm, nên cũng không sao… À, ngoài ra, Hikigaya-kun này, cậu cũng khá là giỏi tennis đấy.”

Ngạc nhiên thay, cô ấy lại chuyển cuộc trò chuyện về phía tôi, nên dĩ nhiên là tôi chìm vào im lặng. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy điều đó đấy. Ngoài ra, người này là người quái nào thế? Tại sao cô ấy lại biết tên tôi?

“Ồ…?” Tôi muốn hỏi cô ấy một vài điều, nhưng trương khi tôi có thể thì Yuigahama đã chen vào, nghe có vẻ đầy ấn tượng.

“Thật sao?”

“Ừ, dáng người cậu ấy rất là chuẩn khi chơi đấy.”

“À, thật là ngượng quá đi, ha ha ha… (thì thầm) Thế thì, đằng ấy là ai thế?”

Tôi nói phần chót với một giọng hơi nhỏ đủ để chắc rằng chỉ có thể Yuigahama có thể nghe thấy tôi, nhưng rồi Yuigahama lại đập tan nỗ lực của tôi thành từng mảnh nhỏ.

“Hảảảả!? Ông học cùng lớp đấy! Ông thậm chí còn học thể dục chung nữa đấy! Tại sao ông lại không biết chứ?! Tôi không thể tin được!”

“Đồ ngốc, tất nhiên là tôi biết rồi! Chỉ là vô tình tôi quên mất thôi! … Và con trai và con gái thì không có học thể dục cùng nhau!”

Tôi thì đang cố tỏ ra lịch sự, và cô ta lại phá hỏng nỗ lực của tôi một cách hoàn toàn…Giờ thì mọi người trên thế giới này sẽ biết rằng tôi không biết tên của cô gái này. Và giờ thì chắc cô ấy đang trong tâm trang không vui…

Khi tôi nghĩ về điều đó, tôi liếc nhìn về hướng Sai-chan và thấy rằng đôi mắt cô ấy thì đang ngấn nước… Chết chưa, tệ thật. Nói theo loài chó, thì cô ấy trông như là một chú Chihuahua vậy, và theo loài mèo, thì cô ấy trong như là con Munchkin vậy… Cô ấy trông đáng yêu và buồn đến thế đấy.

“A-Ahaha. Vậy mình đoán là cậu thật chẳng nhớ tên mình… Mình là Totsuka Saika. Chúng ta học cùng lớp đấy.”

“A-aa, xin lỗi về chuyện đó. Chúng ta có đổi lớp gần đây nên có hơi khó cho tôi một chút… Haha.”

“Chúng ta cũng học cùng lớp hồi năm nhất nữa… Ehehe, có lẽ là mình chẳng có nổi bật gì lắm…”

“Không, không phải đâu… Ồ tôi hiểu rồi! Chỉ là tôi không có chơi cùng các cô gái trong lớp chúng ta nhiều lắm! Cậu biết đấy, tôi vẫn còn chưa biết được tên thật của nhỏ này ở đây nữa là!”

“Thôi đi và ghi nhớ đi!”

Yuigahama đập đầu tôi, nhưng thậm chí là đến điều đó cũng khiến cho Totsuka lầm bàm với một vẻ ảm đạm trên mặt mình.

“Cậu đúng là bạn tốt với Yuigahama-san…”

“H-Hở!? B-Bọn này chắc chắn là không đâu! Nếu có thì thì tất cả những gì tôi muốn là giết tên này đấy! Giết Hikki và rồi tôi cũng sẽ chết theo … Đại loại như thế đấy!”

“Đúng, là thế đấy! … Mà này, chuyện đó thì thật đáng sợ đấy! Đồ đáng sợ kia! Tự tử cùng người yêu sao?! Tôi đây chẳng muốn điều đó chút nào đâu!”

“Hả? Ô-Ông là một tên ngốc hoàn toàn sao!? Tôi chẳng có có nói thế gì cả!”

“Hai cậu thì đúng là khá thân đấy…”

Totsuka nói điều đó bằng một giọng buồn rầu, và lần này đối mặt với tôi.

“Nhân tiện đây, mình là con trai đấy…mình trông thật sự yếu đuối như thế với cậu sao?”

“Hở?”

Suy nghĩ và hành động của tôi hoàn toàn dừng lại vào lúc ấy. Tôi nhanh chóng nhìn sang Yuigahama. Đó là nói xạo, phải không? Tôi hỏi bằng ánh mắt mình. Nhưng Yuigahama, có vẻ như vẫn còn giận dữ, đôi má của cô ấy vẫn còn đỏ bừng, chỉ trả lời tôi bằng cú gật mạnh.

Chờ đã….Thật đấy hả? Không thể nào là đúng được. Phải là trò đùa rồi.

Totsuka thấy cái nhìn đầy ngờ hoặc của tôi và trở nên ngượng chín người. Cô ấy cúi thấp đầu mình, và cô ấy nhìn tôi với đôi mắt hướng lên trên.

Tay của Totsuka dần dần đưa đến chiếc quần sọt của cô/cậu ta. Cử chỉ nhỏ như thế thôi cũng đũ để khiến tôi mê hoặc rồi.

“ … Mình có thể cho cậu coi bằng chứng, nếu cậu muốn.”

Tôi cảm thấy thứ gì đó trong tim mình co giật.

Một Hachiman ác quỷ nhỏ xíu xuất hiện trên vai phải của tôi. “Ồ, tuyệt đấy, cậu đây nên cứ làm theo và nhìn đi—cậu có thể sẽ rất là may mắn đấy, cậu biết chứ?” Chà, đúng là thế thật… Dù gì thì đây cũng là một cơ hội hiếm có. “Chờ một chút đã!” Aa, và giờ thì Hachiman thiên thần đã đến rồi. “Trong khi cậu nhìn thì thử yêu cầu cô ấy cởi luôn phần trên ra thì sao?” Cái quái quỉ gì thế này… Thiên thần kiểu vớ vẩn gì thế này?

Cuối cùng, tôi quyết định nghe theo ý thức thông thướng của mình.

Đúng vậy, với những nhân vân nửa nam nửa nữ như thế này thì toàn bộ sự

quyến rũ của họ đều nằm trong cái sự thật rằng giới tính của họ quá ư là mơ hồ! Và vì thế, bằng việc đi đến kết luận đầy hợp lý này đây tôi đã có thể bình tĩnh lại và tiếp tục với sự bình tĩnh.

"Dù gì thì… Tôi xin lỗi. Tôi thật chẳng biết nữa, nhưng tôi xin lỗi nếu như thế đã khiến cậu khó chịu gì."

Khi mà Totsuka nghe thấy tôi nói thế, cậu ta lắc đầu khiến những giọt nước mắt mà đã ngấn trong mắt mình đi và rồi mỉm cười với tôi.

"Hì, không gì đâu."

"Nhưng, Totsuka này… Tôi khá là bất ngờ khi cậu biết tên tôi đấy."

"Ơ, à… Chà, Hikigaya-kun thì khá là nổi bật trong lớp mà."

Sau khi Totsuka nói thế, Yuigahama nhìn chằm chằm vào tôi.

"Thật saaaaaaaaao? Nhưng trông cậu ta thì khá là tẻ nhật mà…việc để ý một người như hắn thì cậu khá nhiều công sức đấy."

"Đồ ngốc, tất nhiên là tôi đây nổi bật rồi! Tôi nổi bật như là những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm vậy!" [8]

"Chính xác thì sao được như thế chứ?"

Ui cha, cô ta nói điều thẳng điều đó với tôi mà chẳng nháy mắt lấy một lần nữa.

" … C-Chà, khi mà ai đó ngồi trong góc phòng học và nói chuyện với bản thân mình thì chẳng phải điều đó khiến cậu ấy nổi bật rất nhiều sao…?"

"À, ra là nổi bật như— … À, um… Tôi xin chia buồn vậy."

Yuigahama quay mắt đi khỏi tôi. Đó chính xác là cái thái độ mà khiến tôi trở nên ảm đạm đấy…

Bầu không khí lại trở nên nặng nề một lần nữa, vì thế Totsuka quyết định thử cứu vãn nó.

"Nhưng thật đấy, Hikigaya-kun thì rất giỏi tennis đấy. Cậu đã chơi trước đây chưa?"

“Ý tôi là, tôi có chơi một chút Mario Tennis lúc còn học tiểu học, nhưng tôi đây vẫn chưa bao giờ chơi tennis thật sự cả.”

“Ồ, đó là trò mà mọi người chơi cùng nhau đấy. Tôi đây cũng có chơi trò đó đấy, ông biết không. Chơi hai người thì rấấấấất là vui đấy, đúng không nào~~?”

“ … Tôi chỉ có chơi một mình mà thôi.”

“Hở? … Aa. Umm, xin lỗi.”

“Cái quái gì thế này, cô là người dò bom tâm lý hay gì sao? Có phải nhiệm vụ của cô là xới lên từng chút chấn thương tâm lý mà tôi đã trải qua sao?”

“Hikki mới là người có quá nhiều bom đấy chứ!

Totsuka, đứng ngay bên cạnh, trông có vẻ như là đang rất thích thú với việc ngắm cuộc trò chuyện giữa tôi và Yuigahama.

Và rồi, tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ nghỉ trưa vang lên.

“Quay về thôi.”

Totsuka nói thế, và Yuigahama theo sau cậu ấy.

Tôi ngắm họ từng đằng sau và đột nhiên cảm thấy kì lạ một chút.

Tôi hiểu rồi … Họ học cùng một lớp, vì thế việc họ đi cùng nhau là điều tự nhiên thôi… Vì lý do nào đó tôi lại cảm thấy cảm động vì điều đó.

“Hikki? Ông đang làm gì thế?”

Yuigahama quay về phía tôi, có vẻ hơi khó hiểu. Totsuka cũng dừng bước và quay mặt về phía tôi.

Tôi có thể đi với họ sao? Tôi chuẩn bị hỏi nhưng rồi dừng lại.

Thay vào đó tôi lại nói điều sau.

“Chuyện gì với lon nước ép mà cô đáng lý ra phải mua rồi?”

“Hả? … Áááá!!”

Một vài ngày sau đó, tôi thì đang có giờ thể dục một lần nữa.

Bởi vì những buổi tập với bức tường hết lần này đến lần khác của mình, tôi đã trở thành một bậc thầy của môn đánh tennis bật tường. Vào thời điểm này đây, tôi có thể thực hiện một màn đánh bóng qua lại nhanh với bức tường mà chẳng cần bước lấy một bước theo bất kì hướng nào đấy.

Sau giờ học ngày mai, chúng tôi sẽ bắt đầu những trận đấu tennis một chút. Nói cách khác, hôm nay là ngày cuối cùng tôi có thể chỉ tập đánh bóng qua lại nhanh thôi.

Đây là buổi tập đánh bóng qua lại nhanh cuối cùng của tôi, vì thế tôi nghĩ rằng mình có thể tận dụng đến mức tối đa, nhưng rồi tôi lại cảm thấy có ai đó đang khều tôi ở trên vai phải mình.

Và vị tiên cổ tích đằng sau lưng tôi là ai đây? Chẳng có ai lại muốn nói chuyện với tôi cả, vì thể đây chắc phải là một hiện tượng siêu nhiên nào đó, phải không?

Tôi quay người lại để rồi cảm thấy một ngón tay đưa thẳng vào má phải của mình.

“Ahaha, bắt được cậu rồi~”

Đó là Totsuka Saika, đang nở một nụ cười đầy đáng yêu với tôi.

Ui, cái cảm giác tôi đang có được là gì thế này…? Trái tim tôi thật sự đang đập thịch thịch đây này. Nếu cậu ấy không phải là một thằng con trai thì tôi chắc hẳn đã tỏ tình với cậu ấy và rồi bị từ chối ngay lập tức rồi. Chà, vậy là tôi đoán rằng mình sẽ bị từ chối ngay tại đây sao?

Ý tôi là, khoảnh khắc mà bạn thấy Totsuka mặc đồng phục của mình thì việc cậu ta là một thằng con trai là chuyện rõ như ban ngày rồi, nhưng khi mà cậu ấy mặc bộ đồng phục thể dục của mình, bộ đồ mà cả nam lẫn nữ đều như nhau, thì giới tính của cậu ấy thật sự sẽ chẳng còn rõ ràng nữa … Nếu vớ của cậu ấy là màu đen và lên cao hơn đầu gối của cậu ấy thì bạn chắc chắn sẽ chẳng phân biệt được đâu.

Tay, chân và eo của cậu ấy thì đều mảnh mai cả, và làn da của cậu ấy thì trắng một cách nhợt nhạt.

Chà, đúng thật là cậu ấy chẳng có bộ ngực khá lớn gì cả, nhưng không phải là Yukinoshita cũng có những thứ như thế.

Vì lý do nào đó, tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh đầy kinh khủng chạy dọc sống lưng mình.

Vì thế sau khi đã bình tĩnh lại, tôi lên tiếng nói với Totsuka, người mà đang đứng đó mìm cười với tôi.

"Cậu muốn gì nào?"

"À. Cậu biết đấy hôm nay người mà mình thường bắt cặp với thì chẳng có đến trường. Vì thế..umm, nếu như cậu muốn, cậu muốn làm bạn tập của mình chứ?"

Thôi nhìn tôi với cái ánh mắt nhìn từ dưới lên như thế đi, thật là. Trông cậu thật quá đáng yêu như thế đấy. Thôi đỏ mặt đi chứ, hự.

"À, cũng không sao. Tôi đây lúc này thì cũng chỉ có một mình."

Xin lỗi nhé bức tường. Hôm nay tao không thể chơi chung với mày rồi…

Sau khi tôi xin lỗi bức tường và trả lời Totsuka, trông cậu ta có vẻ như trở nên nhẹ nhõm.

"Phù, thật nhẹ nhõm làm sao!" Tôi nghe cậu ta lầm bầm.

Chết tiệt, nghe thấy điều đó khiến tôi trở nên lo lắng. Cậu ta thực sự quá là đáng yêu đấy.

Theo lời Yuigahama nói thì bởi vì việc Totsuka đáng yêu như thế nào, một vài cô gái trong trường này bắt đầu gọi cậu ta là "Hoàng Tử." Tôi hiểu rồi, xem xét việc Totsuka thì là một chàng trai khá là xinh đẹp, người mà có vẻ đáng yêu đầy nữ tính, cái tên đó thì hợp với cậu ấy một cách hoàn toàn đấy. Hơn nữa, cái tên "Hoàng Tử" đó cũng khiến bạn muốn bảo vệ cậu ấy.

Với việc đó, buổi tập tự do của tôi với Totsuka bắt đầu.

Totsuka thì nằm trong đội tennis, vì thế việc cậu ấy chơi khá thì chẳng ngạc nhiên gì cả.

Cậu ấy đỡ được cú giao bóng thần sầu mà tôi đã thuần thục trong những

buổi tập đánh bóng vào tường của mình, và rồi đánh trả ngay về phía tôi.

Sau khi chúng tôi lặp lại những động tác đó hết lần này đến lần khác, Totsuka thậm chí còn bắt đầu khơi mào một cuộc trò chuyện nữa, gần như là cậu ấy đang trở nên chán vậy.

“Đúng như mình nghĩ, Hikigaya-kun thì khá giỏi đấy.”

Bởi vì chúng tôi khá là xa cách nhau, nên Totosuka thì đang nói chuyện một cách khá là từ tốn.

“Tôi thì rất tuyệt trong việc đánh bóng vào tường vì thế điều đó khiến tôi là một tay vợt cừ khôi.”

“Đó là môn bóng quần, không phải là tennis…”

Khi những câu nói đầy từ tốn, kéo dài của chúng tôi trao đổi qua lại thì Totsuka và tôi tiếp tục đánh bóng về phía nhau. Những người khác xung quanh chúng tôi thì giao bóng hụt và đánh hỏng những cú trả bóng về, nhưng chúng tôi thì cứ tiếp tục màn đánh bóng qua lại nhanh đầy dài lâu của mình.

Và rồi, màn đánh bóng qua lại ngưng đi. Totsuka bắt lấy trái bóng bằng tay mình khi nó tưng về phía cậu ấy,

“Hãy nghĩ một chút đã.”

“Được thôi.”

Chúng tôi ngồi xuống cạnh nhau. Vì lẽ quái gì mà sao cậu ta lại ngồi cạnh bên tôi cơ chứ? Chẳng phải có hơi kì lạ một chút sao? Khi mà hai đứa con trai ngồi cạnh nhau, chẳng phải việc ngồi đối diện nhau hay là ngồi xéo góc nhau thì bình thường hơn sao? Chẳng phải cậu ấy quá là gần sao? Chẳng phải cậu ấy thật quá gần sao?

“Này, tớ muốn hỏi Hikigaya-kun một chút lời khuyên đấy…”

Totsuka nói với vẻ nghiêm túc trên mặt mình.

Tôi hiểu rồi. Nếu như cậu ấy muốn hỏi lời khuyên của tôi trong bí mật thì tôi đoán rằng chúng tôi phải ngồi cạnh nhau như thế này đây. Đây là lý do tại sao cậu ấy lại ngồi quá gần như thế này đây, đúng không nhỉ?

“Lời khuyên sao … ?”

“Đúng vậy. Thật ra là về đội tennis của mình … bọn mình thì thật chẳng rất giỏi, cậu biết đấy? Bọn mình cũng chẳng có nhiều thành viên nữa. Và nếu như các anh chị năm ba tốt nghiệp sau mùa giải tới thì bọn này còn tồi tệ hơn nữa. Có rất nhiều học sinh mới muốn tham gia nhưng ai mà lại chơi tennis trước khi vào cấp ba cơ chứ, vì thế họ chưa có quen với môn này… và bởi vì bọn mình quá yếu nên bọn mình cũng chẳng có được động lực nữa. Ý mình là, không phải mọi người cần phải cạnh trí vị trí để mà chơi, vì thế…”

“Tôi hiểu rồi.”

Như thế thì hoàn toàn hợp lý thôi. Thật ra, điều đó có vẻ như là một vấn đề thường thấy với những đội thể thao nhỏ và yếu hơn.

Bởi vì đội của bạn chẳng khá giỏi nên mọi người chẳng tham gia. Và bởi vì chẳng có nhiều người nên chẳng ai phải cạnh tranh cho vị trí trong đội hình ra quân cả.

Cho dù có nghỉ hay là trốn tập đi chăng nữa thì bạn vẫn cho thể chơi trong giải đấu và miễn là bạn vẫn còn thi đấu những trận đó thì bạn vẫn cảm thấy rằng mình có tham gia đủ. Chắc chắn là có rất nhiều người có thể hoàn toàn thỏa mãn chỉ với việc đó cho dù là họ chẳng có thắng trận đấu nào đi chăng nữa.

Những vận động viên đó thì sẽ chẳng bao giờ trên nên giỏi hơn cả. Và rồi, bởi vì họ chẳng giỏi hơn, nên cả đội chẳng có hy vọng gì trong việc thu hút được những thành viên mới. Và vì thế tiếp tục cái vòng luẩn quẩn đấy.

“Vậy thì,, nếu Hikigaya-kun đồng ý với việc này, cậu sẽ cân nhắc việc tham gia đội tennis chứ?”

“ … Hả?”

Từ đâu ra chuyện đó thế…?

Totsuka nhìn thấy vẻ bối rối trong mắt tôi, và cậu ta có vẻ như là thu nhỏ người mình lại khi cậu ấy ngồi đấy ôm chặt đầu gối mình. Cậu ấy thi thoảng liếc nhìn mình với con mắt đầy khẩn khoảng.

“Hikigaya-kun thì rất giỏi tennis, và mình nghĩ rằng cậu có thể càng ngày càng giỏi hơn nữa. Mình nghĩ rằng cậu ấy cũng có thể động viên những

người khác nữa. Và … nếu như đó la Hikigaya-kun thì mình cũng rằng mình cũng có thể cố gắng hơn nữa đấy. U-Umm … mình chẳng có nói điều đó theo một ý gì kì lạ hay gì đâu! C-Chỉ là mình muốn trở nên mạnh hơn trong môn tennis mà thôi!"

"Việc cậu yếu đuối thì cũng không sao đâu … tôi sẽ bảo vệ cậu."

" … Gì chứ?"

"À, xin lỗi. Lỗi tôi."

Thấy dáng vẻ ngây thơ đáng yêu của Totsuka khiến tôi nói rằng điều hoàn toàn sai lầm ở đây, trong khi tôi phải cố ra vẻ nghiêm túc ở đây. Nhưng coi nào, cậu ta thì thật quá là đáng yêu. Cậu ta thật quá là đáng yêu đến mức tôi gần như đồng ý tham gia câu lạc bộ của cậu ấy ngay lập tức đấy. Tôi gần như là giơ thẳng tay mình lên với sự hăng hái của người mà lao thẳng vào trận chiến chỉ để giành lấy miếng bánh cuối cùng trong căn-tin đấy.

Nhưng cho dù Totsuka có đáng yêu bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng có một vài yêu cầu mà tôi không thể đáp ứng được.

" … Xin lỗi nhưng tôi không nghĩ rằng mình có thể làm được điều đó…"

Tôi biết quá rõ tính cách riêng của mình mà.

Tôi chẳng thấy việc đi đến câu lạc bộ mỗi ngày thì có ích lợi gì cả, và tôi cũng chẳng tin vào hoạt động thể chất vào buổi sáng. Người duy nhất mà làm điều đó là những người già tập dưỡng sinh trong công viên thôi, đúng không? Và dù gì thì, "Tôi thực sự không thể tiếp tục với chuyện này~~~ … " thì gần như là khẩu hiệu ưa thích của tôi đấy. Có thể nghe giống như là tôi bắt chước Korosuke [9], nhân vật trong Kiteretsu, nhưng ý chính là tôi chắc chắn rồi sẽ bỏ đội mà đi. Ngay cả với công việc bán thời gian đầu tiên của mình, tôi cuối cùng rồi cũng chỉ chơi trò bỏ trốn chỉ sau ba ngày.

Nếu ai đó như tôi mà tham gia câu lạc bộ tennis thì tôi đoan chắc rằng tất cả những thứ mà tôi làm sẽ chỉ khiến Totsuka trở nên chán nản mà thôi.

" … Mình hiểu rồi…"

Trông Totsuka có vẻ thất vọng. Trong khi đó tôi cố tìm điều gì đó để nói trong tình huống này.

"Chà umm … đừng lo. Tôi sẽ nghĩ ra điều gì đó."

Mặc dù tôi không thể làm gì cả.

“Cám ơn. Mình nghĩ rằng mình cảm thấy khá hơn sau khi nói chuyện với Hikigaya-kun đấy.”

Totsuka mỉm cười với tôi, nhưng tôi biết rằng sự bình tâm của cậu ấy chỉ là tạm thời mà thôi. Cùng lúc đó, một phần trong tôi cũng nghĩ rằng cho dù chỉ là tạm thời nếu như Totsuka cảm thấy bình tâm thì nhiêu đó thôi cũng rất xứng đáng rồi.

“Không thể.”

Đó là điều đầu tiên mà Yukinoshita nói với tôi.

“Cô nói, không thể sao … nhưng uhh-”

“Những điều không thể làm thì là không thể.”

Và một lần nữa, tôi lại bị từ chối một cách lạnh lùng.

Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu khi mà tôi nghe theo những gì Totsuka bảo tôi và đi đến Yukinoshita xin ý kiến.

Kế hoạch của tôi là để hướng cuộc trò chuyện về hướng mà tôi có thể thôi đi đến câu lạc bộ dịch vụ, và rồi công khai thông báo ý định tham gia câu lạc bộ tennis của mình. Sau đó, từng chút một, tôi rồi cũng sẽ tan biến khỏi cái câu lạc bộ đó. Nhưng giờ đây cái kế hoạch đó đã bị ngăn lại một cách rõ ràng rồi.

“Ý tôi là, tôi có thể hiểu được lý do tại sao Totsuka lại nói thế khi mà cậu ta yêu cầu tôi tham gia câu lạc bộ tennis. Nói ngắn gọn, tôi phải hù dọa họ để trở nên năng nổ hơn nữa. Cuối cùng thì nếu có một người mới tham gia vào câu lạc bộ, chẳng phải là mọi thứ sẽ thay đổi sao?”

“Cậu thật sự nghĩ rằng cậu có thể sống sót trong một nhóm được bố trí như thế sao? Cậu nghĩ rằng họ sẽ sẵn sàng chấp nhận một sinh vật như cậu sao?”

“Uguu…”

Đúng thật vậy. Bỏ câu lạc bộ thì cũng chẳng chính xác là tuyệt gì, nhưng nếu tôi thấy tất cả những người đó chỉ lười biếng trong câu lạc bộ và tận

hưởng thì tôi chắc sẽ bắt đầu đi đánh từng người một với chiếc vớt của mình quá.

Yukinoshita phát ra một tiếng cười ngắn gần như là nghe giống một tiếng thở dài vậy.

“Cậu thật sự chẳng hiểu ý nghĩa của việc nằm trong một nhóm là gì, đúng không nào? Cậu là bậc thầy trong việc ở một mình.”

“Cô là người cuối cùng tôi muốn nghe điều đó từ đấy.”

Yukinoshita hoàn toàn phớt lời câu trả lời của tôi và tiếp tục nói.

“Tôi thừa nhận rằng việc họ sẽ liên kết lại với nhau một khi một kẻ thù chung như cậu xuất hiện thì chắc có thể xảy ra. Nhưng rồi họ sẽ chỉ thực hiện những nỗ lực cần thiết để ném cậu ra ngoài, điều đó chẳng là gì khi nói đến sự hoàn thiện bản thân của chính họ. Vì thế đó không phải là một giải pháp gì cả. Tôi đây là minh chứng cho điều đó.”

“Tôi hiểu rồi… chờ đã, cô là bằng chứng sao?”

“Đúng vậy. Lúc đó là vào khoảng thời gian học trung học khi mà tôi trở về đây từ nước ngoài. Vì thế theo lẽ thường tôi phải chuyển trường, nhưng tất cả lũ con gái trong lớp tôi … hay đúng hơn là, tất cả lũ con gái trong trường đều muốn đuổi tôi đi một cách đầy tuyệt vọng. Nhưng chẳng có một ai lại cố gắng hoàn thiện bản thân mình đến mức họ có thể đánh bại tôi cả … những tên ngu ngốc đó…”

Tôi thề là tôi có thể thấy ngọn lửa đen đang hừng hực sau lưng Yukinoshita đấy.

Chết thật, tôi nghĩ rằng mình vừa mới vừa đạp lên bãi mìn đây này…

“C-Chà, ừ tôi đoán là như thế cũng có lý. Ý tôi là, khi liên quan đến những cô gái đáng yêu như cô đây thì những chuyện như thế lại có thể xảy ra thì cũng không có gì lạ…”

“ … C-Chà, điều đó thì đúng. So sánh với những đứa con gái khác, việc nói rằng vẻ ngoài của tôi là đẹp hơn hẳn thì cũng không phải là nói quá, và không phải là những đứa con gái khác thì quá yếu kém về mặt tâm lý đến mức chỉ ngã xuống và bỏ cuộc như thế, vì thế cậu có thể nói rằng đây là một kết quả tự nhiên mà thôi. Mặc dù vậy, Yamashita-san và Shimamura-san thì cũng khá là đáng yêu. Họ cũng khá được yêu thích bởi đám con trai.

Nhưng điều đó chỉ áp dụng với ngoại hình của họ mà thôi. Khi mà liên quan đến học lực, thể thao, khả năng sáng tạo nghệ thuật, và thậm chí là phép xã giao và tinh thần, họ thậm chí là chẳng thể hy vọng để mà với được đến mắt cá chân của tôi nữa là. Và nếu như họ không thể đánh bại tôi cho dù họ có lộn ngược cả thế giới này đi thì việc họ dồn hết tất cả nỗ lực của mình vào việc nắm lấy chân tôi và kéo tôi xuống thì cũng là lẽ tự nhiên thôi…"

Yukinoshita có vẻ như không nói được nên lời trong phút chốc, nhưng cô ấy nhanh chóng quay lại nhịp độ giống như cũ của mình và bắt đầu tuôn ra một tràn những lời đầy hoa mỹ tự phóng đại mình ra hết câu này đến câu khác. Bạn có thể nói rằng bài nói chuyện của cô ta thì mượt mà như là một dòng sông, nhưng giống như là tôi đang tận mắt chứng kiến những dòng thác đổ của Thác Niagara hơn. Tôi thì vô cùng ấn tượng bởi việc cô ấy có thể nói tất cả những lời đó mà không lỡ mất một nhịp nào cả.

Chẳng lẽ đó là cách để che đi sự xấu hổ của Yukinoshita? Vì thì có lẽ cô ấy cũng có mặt đáng yêu đấy…

Yukinoshita thì ngừng lại để thở trong một chút, có lẽ là bởi vì cô ấy đả nói quá lâu rồi. Khuôn mặt cô ấy thì cũng có hơi đỏ một chút.

" … Cậu có thể cố đừng nói điều gì đó kì quặc được chứ? Tôi thì đang run lên vì sợ đây này."

"À, thật là nhẹ nhõm làm sao. Đúng như tôi nghĩ, cô đây chẳng đáng yêu gì cả."

Thật ra, thành thật mà nói, Totsuka thì đáng yêu hơn bất kì cô gái nào mà tôi biết rất nhiều … thật là.

Ồ phải rồi. Chúng tôi đáng lẽ ra là phải nói về Totsuka ở đây chứ.

"Nhưng sẽ tốt hơn cho Totsuka nếu như có điều gì đó có thể làm để khiến cho đội tennis tốt hơn…"

Theo lời nói của tôi, Yukinoshita mở to mắt mình và nhìn chằm chằm vào tôi.

"Thật hiếm thấy làm sao … từ khi nào mà cậu lại là mẫu người mà lo lắng về những người khác cơ chứ?"

"Này, coi nào. Đây là lần đầu tiên có ai đó yêu cầu tôi tư vấn đấy, vì thế cô biết đấy…"

Cuối cùng thì việc được yêu cầu giúp đỡ thì cũng khiến cho tôi phần nào hạnh phúc. Ngoài ra, Totsuka thì cũng khá là đáng yêu … không nhận ra điều đó, môi của tôi bắt đầu nới lỏng ra thành một nụ cười. Yukinoshita chen vào, gần như thể cô ấy muốn ngăn nụ cười đó vậy.

“Tôi đây đã được hỏi rất nhiều lời tư vấn tình yêu trong quá khứ này.”

Cô ấy nói điều đó với bộ ngực mình ưỡng ra một cách đầy tự hào, nhưng vẻ mặt cô ấy lại dần tối sầm lại.

“ … Mặc dù thế, khi mà nói đến những đứa con gái và tư vấn tình cảm thì thường chỉ là một biện pháp đề phòng mà thôi.”

“Hả? Ý cô là gì cơ chứ?”

“Nếu có ai đó thông báo tên người mà mình thích thì những người xung quanh họ sẽ bắt đầu cẩn thận hơn, đúng không? Giống như là đánh dấu lãnh thổ của mình vậy. Một khi cậu nghe thấy điều đó, nếu như cậu muốn động tay vào lãnh thổ đó thì cậu sẽ bị coi như là một tên trộm và bị ném ra khỏi nhóm. Cho dù đứa con trai là người tỏ tình nhưng cậu vẫn bị quẳng ra. Nhưng việc tôi bị bảo tất cả những điều đó thì có thật sự cần thiết hay không…?”

Lại một lần nữa, tôi thấy ngọn lửa đen phát ra từ sau lưng Yukinoshita. Khi mà cô ấy nói “những đứa con gái và tư vấn tình cảm”, tôi đã hy vọng cho điều gì đó thật sự vui buồn lẫn lộn, nhưng điều đó thì nghe chỉ là khó chịu mà thôi.

Tại sao cô ấy phải đi phá vỡ một giấc mơ khác của cậu bé đầy ngây thơ này chứ? Chẳng lẽ chỉ để cho vui thôi sao?

Như thể là đang cố gắng rửa trôi đi những kỉ niệm không vui, Yukinoshita đột nhiên mỉm cười một cách gượng gạo.

“Nói ngắn gọn thì đừng có mà cho rằn việc lắng nghe mong muốn của mọi người và cố gắng giúp đỡ mọi người là một điều tốt. Chẳng phải có một câu thành ngữ đó sao? ‘Đến cả sư tử cũng sẽ quẳng con của mình vào những chiếc hố không đáy và giết chúng hay sao’.” [10]

“Giết chúng thì còn gì là mục đích của chuyện đó nữa…”

Ngoài ra, câu nói chính phải là “Ngay cả khi săn những đứa con của mình,

sư tử cũng sẽ dùng hết sức mạnh của mình.”

“Vậu thì cô sẽ làm gì?”

“Tôi sao?”

Yukinoshita nháy mắt một vài lần trong sự bối rối và rồi chìm vào suy nghĩ.

“Tôi sẽ bắt họ chạy cho đến khi chết đi, và rồi bắt họ tập vung vợt cho đến khi chết đi, và rồi bắt họ tập đấu thử cho đến khi chết đi, tôi cho là thế.”

Việc cô ấy có thể nói điều đó với một nụ cười khẽ trên mặt mình như thế nào thì cực kì đáng sợ đấy.

Tôi thì khá là ngạc nhiên khi tôi nghe tiếng cánh cửa đập ầm khi bị mở tung ra.

“Heyoo~~!!”

Hoàn toàn đối lập với Yukinoshita, Yuigahama bước vào với lời chào vô-cùng-hạnh-phúc, có-chút-tưng-tửng đó.

Như mọi khi, Yuigahama có nụ cười ngu ngốc trên mặt mình và chẳng có vẻ gì là quan tâm đến thế giới cả.

Tuy nhiên, lại có ai khác đứng sau cô ta với một vẻ mặt đầy nghiêm túc nhưng lại trông khá yếu ớt trên mặt mình.

Đôi mắt cậu ta thì thiếu đi sự tự tin khi chúng chùn xuống, trong khi cậu ấy yếu ớt nắm lấy viền áo của Yuigahama. Làn da cậu ta trắng nhợt nhạt. Cậu ta gợi cho tôi nhớ đến một giấc mơ mơ hồ, thứ gì đó mà sẽ biến mất ngay khi mà cậu nhìn nó dưới ánh đèn vậy.

“Aa … Hikigaya-kun!”

Khoảnh khắc cậu ta trông thấy tôi, cậu ấy nở một nụ cười rạng rỡ và màu sắc có vẻ như là trở về với làn da cậu. Khi mà cậu ấy nở nụ cười đó với tôi, tôi cuối cùng cũng nhận ra đó là ai. Tại sao trông cậu ấy lại quá ảm đạm thế nhỉ…?

“Totsuka…”

Cậu ấy chầm chầm lén phén đi về phía tôi và lần này nắm chặt lấy tay áo tôi. Này này, như thế là phạm luật đấy … mặc dù thế, tôi đoán cậu ấy là con trai.

“Hikigaya-kun, cậu đang làm gì ở đây thế?”

“À, tôi ở trong câu lạc bộ này … tại sao cậu lại ở đây chứ?”

“Tui đây mang đến một khách hành mới cùng với tui hôm nay này, fufu~~”

Bộ ngực khổng lồ đầy vô nghĩa của Yuigahama lắc lư tới lui khi cô ta nói một cách đầy tự hào. Tôi không có hỏi cô. Tôi chỉ muốn nghe những lời đó từ đôi môi đáng yêu của Totsuka mà thôi…

“Này, coi nào. Tui đây cũng là một phần của câu lạc bộ này đấy chứ, ông biết không hả? Vì thế tôi nghĩ rằng tôi sẽ giúp ích cho câu lạc bộ. Và rồi trông Sai-chan có vẻ như là đang bận tâm điều gì đó nên tui mang cậu ấy đến đây.”

“Yuigahama-san.”

“Yukinon, cậu thật không phải cảm ơn mình đâu. Là thành viên của câu lạc bộ, đây ít nhất là điều mà mình có thể làm.”

“Yuigahama-san, tôi thật sự không hiểu được việc cậu là thành viên của câu lạc bộ như thế nào chứ…”

“Mình không phải sao!?”

Cô ta không phải sao!? Thật đáng kinh ngạc đấy … Tôi đã nghĩ rằng việc cô ấy từ từ trở thành một phần trong câu lạc bộ là đã khá rõ ràng rồi chứ.

“Đúng vậy. Cậu chưa bao giờ nộp cho tôi thư xin gia nhập cả, và cố vấn của bọn này cũng chưa công nhận tư cách thành viên của cậu cả, vì thế cậu chẳng có ở trong câu lạc bộ.”

Khi là liên quan đến luật lệ thì Yukinoshita nghiêm khác một cách vô nghĩa.

“Mình sẽ viết! Nếu cậu muốn thư xin gia nhập thì mình sẽ viết cho cậu cả triệu tờ! Hãy để mình tham gia đi mà!”

Yuigahma có nước mắt trong mắt mình trong khi cô ấy lôi là một tờ giấy và

bắt đầu viết. “thư xin gia nhập… ít ra thì hãy viết hoa đi chứ, thật là. [11]

Yuigahama bắt đầu viết một cách nhanh nhẩu nhưng Yukinoshita phớt lờ cô ta và quay về phía Totsuka. Totsuka bắt đầu run lên khoảnh khắc mà câu ấy bị đâm xuyên bởi cái nhìn đầy lạnh lùng của Yukinoshita.

“U-Umm … Mình muốn … làm cho đội tennis … mạnh hơn, mình đoán thế…?”

Ban đầu, Totsuka nhìn vào Yukinoshita, nhưng khi câu nói bắt đầu thì cậu ấy từ từ nhìn sang phía tôi. Totsuka thì thấp hơn tôi nên cậu ấy nhìn lên mặt tôi như thể cậu ấy đang cố đánh giá phản ứng của tôi vậy.

Làm ơn đừng có nhìn tôi … trái tim tôi bắt đầu đập loạn xạ, chết tiệt, nhìn chỗ nào khác đi chứ.

Nhưng ngay khi tôi suy nghĩ về điều đó, mặc dù tôi chắc rằng cô ta chẳng hề có ý định cứu tôi, nhưng Yukinoshita lại trả lời thay tôi.

“Tôi không chắc Yuigahama-san đã nói với cậu những gì, nhưng câu lạc bộ dịch vụ không phải là một dịch vụ sửa-mọi-thứ nào đó. Bọn tôi ở đây chỉ để giúp và thúc đẩy tính độc lập. Việc đội tennis có trở nên tốt hơn hay là không thì hoàn toàn tùy thuộc vào cậu.”

“Mình … hiểu rồi…”

Trông Totsuka hoàn toàn thất vọng và đôi vai cậu ấy rũ xuống. Tôi chắc rằng Yuigahama đã nói với cậu ấy điều gì đó để khiến cho cậu ấy hy vọng quá nhiều.

“Con dấu đó đâu rồi, con dấu đó đâu rồi…” [12] Yuigahama lầm bầm khi cô ấy lục lọi túi xách của mình. Tôi liếc nhìn cô ta, và khi cô ấy cảm thấy cái nhìn của tôi cô ấy nhìn lên.

“Hả? Gì thế?”

“Đừng có mà nói thế với tôi. Bởi vì những lời hứa hão huyền vô trách nhiệm của cậu mà chúng ta phải phá vỡ hy vọng và ước mơ mỏng manh của chàng trai trẻ này đây.”

Yukinoshita ném những lời đầy tàn nhẫn đó vào thẳng Yuigahama. Tuy nhiên, Yuigahama chĩ nghiêng đầu mình trong sự khó hiểu.

“Hử? Hửửửử? Nhứng ý mình là, mình đã nghĩ rằng Yukinon và Hikki nhất định sẽ có thể làm điều đó. Mình đã nghĩ sai rồi sao?”

Yuigahama nói điều đó bằng một giọng hoàn toàn thờ ơ. Dựa vào việc bạn coi câu nói của cô ta ra sao, bạn gần như có thể nghe thấy một chút thách thức trêu trọc trong đó đấy.

Và không may mắn thay, có người ở đây sẽ coi câu nói đó theo y hướng đó.

“ … Hừm, giờ thì cậu đã nói ra điều đó, Yuigahama-san. Cho dù tên ở đây có thể làm bất kì điều gi hay không thì là một vấn đề khác, nhưng không ngờ cậu lại thử thách tôi như thế.”

Yukinoshita cười. Aa, có vẻ như là một công tắc kì lạ đã được bật lên bên trong cô ấy… Yukinoshita Yukino là loại người mà sẽ trực tiếp nhận hết tất cả những thử thách và rồi đập tan chúng thành từng mảnh với sức mạnh của mình. Thật là, cô ta cũng sẽ đập tan mọi thứ thành từng mảnh cho dù cô ấy không bị khiêu khích đi chăng nữa. Cô ấy là loại người mà thậm chí là sẽ đưa sự tàn nhẫn vào những người yêu thích hòa bình như Gandhi như tôi đây.

“Chà, tốt thôi. Totsuka-kun, tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của cậu. Tất cả những gì tôi phải làm là giúp cậu hoàn thiện khả năng tennis của cậu, đúng không?”

“V-Vâng, đúng vậy. N-Nếu như mình có thể trở nên giỏi hơn thì mình nghĩ mọi người cũng sẽ cố gắng hơn nhiều.”

Có lẽ cậu ấy cảm thấy áp lực bởi cái nhìn chằm chằm của đôi mắt to của Yukinoshita, nhưng giờ đây Totsuka thì đang trốn sau tôi khi mà cậu ấy trả lời. Khuôn mặt của cậu chỉ ló ra một chút từ phía trên vai tôi, và tôi thấy nỗi sơ và sự không yên trong mắt cậu ấy. Nó gần như thể là đang nhìn vào một chút thỏ đang run rẩy vậy … và điều đó khiến cho tôi muốn bắt cậu ta mặc một bộ trang phục cô gái thỏ đấy.

Quả thật vậy, khi mà Nữ Hoàng Băng Giá cho bạn sự giúp đỡ của cô ấy, việc cảm thấy sợ hãi là bình thường thôi. Tôi gần như có thể tưởng tượng ra việc Yukinoshita đang nói rằng “tôi sẽ khiến cậu mạnh mẽ hơn, nhưng bù cho việc đó là linh hồn của cậu!” hay thứ gì đó như thế. Cô ta là phù thủy hay gì sao?

Muốn được giảm bớt sự không yên của Totsuka, tôi bước một bước về phía trước để bảo vệ cậu ấy.

Khi mà tôi đứng cãnh Totsuka, tôi có thể ngửi thấy mùi hương dầu gội và chất khử mùi. Mùi cậu ấy thì như là một cô nữ sinh trưng học một cách không thể nào tả được đấy. Cậu ấy đang dùng loại dầu gội quái quỉ nào thế?

“Chà, nếu chúng ta giúp thì cũng ổn thôi, nhưng chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Chẳng phải là tôi đã nói rồi đấy sao!? Cậu không nhớ sao? Nếu như cậu không tin tưởng trí nhớ của mình thì có lẽ cậu nên lấy giấy bút ra ghi lại đi!?”

“Chờ đã, đừng có nói với tôi là lúc ấy cô thật sự nghiêm túc đấy…”

Tôi nhớ lại khi mà Yukinoshita nói những điều về vệc ép mọi người làm hoạt động “cho đến khi họ chết”, khi mà tôi thấy nụ cười của Yukinoshita với tôi … gần như thể cô ta đang đọc suy nghĩ của tôi vậy. Chết tiệt, cái nụ cười đó thật quá đáng sợ đấy…

Làn da trắng toát của Totsuka trở nên nhợt nhạt hơn và cậu ấy bắt đầu run lên.

“Mình sẽ … chết sao…?”

“Không sao đâu. Tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Tôi nói điều đó và vỗ lưng Totsuka. Khi tôi làm điều đó, Totsuka đỏ mặt và nhìn tôi với một cái nhìn đầy nồng nhiệt.

“Hikigaya-kun … cậu nói điều đó một cách nghiêm túc chứ?”

“Không xin lỗi … tôi đây chỉ muốn nói điều đó mà thôi.”

Đối với tụi con trai thì câu “tôi sẽ bảo vệ cậu” là nằm top ba trong danh sách những điều chúng tôi muốn nói đấy. Trong trường hợp các bạn thấy tò mò thì hạng nhất là “Cứ để đó cho tôi. Cứ đi trước đi.” Dù thế nào đi chăng nữa thì nếu như tôi không phải là đối thủ của Yukinoshita thì không đời nào tôi có thể bảo vệ ai khỏi cô ấy cả. Chỉ là … nếu như tôi không bày ra điều gì đó khiến cho Totsuka cảm thấy tốt hơn thì sự không yên của cậu ấy sẽ chẳng bao giờ biến mất cả.

Totsuka thở dài và cậu ấy nheo mày.

“Mình thật sự thi thoảng không thể hiểu nổi Hikigaya-kun đấy…nhưng…”

“Hửm, vậy thì Totsuka-kun có giờ tập tennis sau giờ học, đúng không? Chà thế thì hãy bắt đầu bưởi tập luyện đặc biệt của chúng ta trong giờ nghỉ trưa nào. Chúng ta sẽ gặp nhau trên sân chứ?”

Cắt ngang Totsuka, Yukinoshita bắt đầu lập kế hoạch một cách đầy nhanh chóng cho ngày mai và những ngày sau nữa.

“Tuân lệnh~~!”

Yuigahama đưa lá thư xin gia nhập mà cô ấy vừa mới viết xong và trả lời với câu đó. Totsuka cũng gật đầu. Vậy là … điều đó có nghĩa là…

“Vậy là … tôi cũng phải đi sao?”

“Đương nhiên rồi. Dù gì thì không phải là cậu cũng có kế hoạch nào cho giờ nghỉ trưa mà, đúng không?”

… Trúng ngay tim đen.

Và vì thế, buổi tập luyện địa ngục của chúng tôi được quyết định sẽ bắt đầu vào ngày hôm sau.

Vì quái gì mà tôi cũng phải tham gia cơ chứ?

Cuối cùng thì chẳng phải cái câu lạc bộ dịch vụ này chỉ là một khu vườn nhỏ được rào kín nơi mà những kẻ yếu đuối có thể tụ tập vào chỉ gật gù thôi sao? Chẳng phải đây chỉ là câu lạc bộ với mục dích thu thập những người vô dụng vào cùng một nơi và cho họ một khoảng không tạm thời dễ chịu để mà ở sao?

Và thế thì này khác với cái “tuổi trẻ” mà tôi vô cùng xem thường như thế nào chứ?

Tất nhiên là, có lẽ Hiratsuka-sensei thì đang cố khiến cho nơi này thành một nơi điều dưỡng nào đó, nơi mà những kẻ bị lây nhiễm như chúng tôi có thể được cô lập và điều trị.

Tuy nhiên, nếu như căn bệnh của chúng tôi có thể được chữa lành bởi những điều nhỏ nhặt như thế này đây thì chúng tôi đã không phải mắc bệnh ngay từ đầu rồi.

Lấy Yukinoshita làm ví dụ. Tôi chẳng biết được những chuyện kiểu gì thì đang đè nặng trong tâm trí cô ấy cả, nhưng tôi chắc rằng những thứ đó sẽ chẳng biến mất chỉ vì cô ấy ở đây đâu.

Thật ra, cách duy nhất mà những vết thương của tôi sẽ lành lại ở một nơi như thế này là giả như Totsuka là một cô gái. Có lẽ nếu nư bằng trò tennis này đây, một kiểu tình cảm hài hước nào đó sẽ nở rộ giữa chúng tôi, mọi chuyện sẽ khá đi một chút.

Theo như tôi được biết thì Totsuka Saika là người đáng yêu nhất trong trường. Cậu ấy thì chân thành, và quan trọng hơn là cậu ấy thì rất tử tế với tôi. Nếu như tôi dành một chút thời gian và công sức cho việc đó và nuôi dưỡng tình cảm của chúng tôi thì tôi chắc cũng sẽ trương thành như là một người luôn đấy.

… Nhưng bạn biết đấy, Totsuka là một đứa con trai. Ông trời là một kẻ ngốc mà.

Tôi cảm thấy có hơi chán nản vì tất cả những điều đó, nhưng cùng lúc đó tôi thay bộ quần áo thể dục của mình xong và hướng đến sân tennis. Này, tôi vẫn đang bám víu vào cơ hội nhỏ nhoi rằng cậu ấy là một cô gái đấy. Tôi sẽ đánh cược tất cả hy vọng và giấc mơ của mình vào cơ hội đó!

Bộ đồng phục thể thao của trường chúng tôi thì có một màu xanh sáng đầy vô nghĩa, và chúng nổi bật rất nhiều. Bởi vì cái gam màu gần như không mấy thời trang một cách cực kì ấn tượng đó, mọi người trong trường đều ghét những bộ đồng phục đó và chẳng bao giờ mặc dù ngoại trừ giờ thể dục hay là tập luyện thể thao mà thôi.

Vì thế mọi người đều đang mặc bộ đồng phục bình thường của mình, và tôi là người duy nhất ở đây nổi bật như là một tên ngốc trông bộ đồ thể thao của mình.

Bởi vì điều đó, tôi bị bẫy bởi một con người đầy phiền phức.

“Ha ha ha ha Hachiman.”

“Đừng có mà ghép tên tôi với tiếng cười như thế…”

Ở Trung Học Sobu này đây, thì chẳng có ai khác ngoài Zaimokuza lại có thể có một tiếng cười đáng tởm như thế. Zaimokuza bắt chéo tay mình, và hắn ta đang chắn ngang đường tôi.

“Thật may mắn làm sao khi gặp cậu ở đây. Ta chỉ vừa mới đi đưa cậu tác phẩm mới cảu mình đấy. đến đây nào, hãy căng mắt mình ra và chứng kiến đi nào!”

“À, xin lỗi. Tôi đây thì có hơi bận lúc này.”

Tôi trượt sang bên và khẽ tránh một đống giấy đang được đưa về phía tôi. Nhưng Zaimokuza lại nhẹ nhàng bắt lấy tôi bằng vai.

“ … Đừng có mà nói ra những lời nói dối đáng buồn như thế chứ. Làm quái gì mà cậu lại có việc phải làm cơ chứ?”

“Không phải nói xạo đâu. Ngoài ra, ông là người cuối cùng tôi muốn nghe câu đó từ đấy.”

Tại sao mọi người lại nói với tôi cùng một điều cơ chứ? Chẳng lẽ tôi trông giống như là tôi thực sự không có nhiều việc để làm với thì giờ cảu mình sao? … Chà, nhưng dù gì thì điều đó cũng đúng…

“Hừm, ta hiểu rồi, Hachiman. Cậu chỉ muốn ra vẻ ngầu trong một lúc và vì thế cậu lại thực hiện một lời nói dối nho nhỏ. Và rồi để bảo vệ lời nói dối đó khỏi bị bại lộ, cậu lại nói dối một lần nữa. Nhưng đó chỉ là một vòng lặp bất tận mà thôi. Một vòng lặp bi thảm của sự dối lừa. Nhưng cậu thấy đấy, Hachiman, vòng xoắn ốc đó chẳng dẫn đến đâu cả. Nói tón lại, những mối quan hệ con người thì chẳng dẫn đến đâu cả. Nhưng vẫn còn kịp lúc để lôi mình lại đấy! … Cậu đã từng giúp ta một lần trước đây, vì thế giờ là đến lượt ta giúp cậu!”

Zaimokuza thốt lên hạng hai trong danh sách những điều đám con trai luôn muốn nói. Cảnh cảnh tượng hắn giơ ngón cái mình lên với tôi với khuôn mặt mình trông quá chắc chắn về bản thân mình thì cực kì khó chịu đấy.

“Thật là, tôi đây có việc phải làm…”

Tôi có thể cảm thấy mạch trong đầu mình đập thình thịch trong cơn tức giận theo nghĩa đen đấy, và tôi sẵn sàng để tranh cái với Zaimokuza cho hắn phải quy phục. Nhưng rồi…

“Hikigaya-kun!”

Tôi nghe thấy một giọng nói cao bổng tràn đầy năng lượng, và cảm thấy Totsuka nhảy vào vòng tay của mình.

“Đúng lúc lắm. Chúng ta đi với nhau chứ?”

“Ư-Ừ, chắc rồi…”

Totsuka thì đang đeo chiếc túi mang vợt của mình bên vai trái, và vì lý do náo đó cậu ta lại nắm chặt lấy tay trái của tôi bằng tay phải của mình. Cái quái…

“H-Hachiman … a-ai thế này…?”

Zaimokuza nhìn tới lui giữa tôi và Totsuka với sự kinh hoàng trong mắt mình. Và rồi, khuôn mặt hắn dần dằn biến đổi thành thứ gì đó có vẻ như khá là quen thuộc một cách đầy mơ hồ vì lý do nào đó … à, tôi biết rồi. Kabuki? Tôi gần như có thể nghe thấy âm thanh nền Iyooo~~~ pon pon pon Kabuki [13] khi đôi mắt của Zaimokuza mở toang ra và hắn ta bất động trong một tư thế đầy kì lạ.

“T-Tên khốn kia! Ngươi đã phản bội ta!”

“Ý ông là quái gì khi nói ‘phản bội’ cơ chứ…”

“Im đi! Tên play-boy nửa mùa kia! Tên đẹp mã thất bại kia! Ta đây thì thương hại ngươi vì ngươi là một kẻ cô độc nhưng ta đã hiểu bởi vì điều đó ngươi lại trở nên vênh váo!”

“‘Nửa mùa’ và ‘thất bại’ thì có hơi quá rồi đấy…”

Nhưng đúng là tôi là một kẻ cô độc nên tôi không thể bác bỏ phần cuối được.

Zaimokuza nhìn tôi với một ánh mắt đầy ma quỷ trong khí rống lên.

“Ta chắc chắn sẽ không tha thứ cho ngươi….”

“Này bình tĩnh đã, Zaimokuza. Totsuka thì không phải là con gái. Cậu ấy là con trai … có lẽ thế.”

“Đ-Đ … Đ-Đừng có mà đùa với ta! Một người mà đáng yêu như thế này thì không thể nào lại là con trai được!”

Tôi nói nghe không có vẻ tự tin lắm, và Zaimokuza hét câu trả lời của mình lên về phía tôi.

“Không, Totsuka nhất định là một tên con trai đáng yêu mà.”

“Điều đó … được nói là đáng yêu … thì có hơi…”

Totsuka thì đang đỏ ửng mặt và hướng ánh mắt nhìn về phía tôi.

“Umm … có phải đây là bạn của Hikigaya-kun không?”

“Đó là một câu hỏi hay đấy…”

“Hừm. Không đời nào ta đây lại coi những người như ngươi là ‘bạn’ cả.” [14]

Zaimokuza thì dỗi hoàn toàn rồi. Uwahh, tên này thì thật là phiền phức để đối phó mà…

Nhưng không phải là tôi không hiểu tại sao lại như thế. Việc cảm thấy một nỗi buồn và cảm giác phản bội thoáng qua nếu như bạn phát hiện ra rằng tên mà bạn có thể đồng cảm với thì hóa ra lại là đi cùng với một ai đó với những giá trị hoàn toàn khác là lẽ tự nhiên thôi.

Điều gì mà tôi có thể nói trong tình huống như thế này để phục hồi tình bạn của chúng tôi nhỉ? Không may mắn thay, do số lượng điểm kinh nghiệm trong lĩnh vực này khá thấp của tôi, tôi thực chẳng biết nữa.

Nhưng có vẻ như là một chuyện như thế thì hoàn toàn không tưởng.

Quan tâm ai đó, cố gắng khiến họ cảm thấy tốt hơn, đảm bảo rằng bạn chẳng bao giờ mất liên lạc, đồng cảm với họ, và rồi bằng những cách đó cuối cùng cũng đến được gần với ai đó…thứ “tình bạn” đó chẳng phải là tình bạn gì cả. Nếu những chuyện phiền như như thế là những gì mà mọi người gọi là “tuổi trẻ”, thì tôi hoàn toàn ổn cả mà không có nó đấy.

Đi cùng với những nhóm tù hãm như thế và ra vẻ như rằng bạn đang rất vui thì chẳng phải là gì ngoại trừ tự thỏa mãn cả. Chẳng phải là gì ngoại trừ tự lừa dối mình cả. Một thói xấu đầy đê hèn.

… Ý tôi là, nhìn đây này, đối phó với một Zaimokuza đầy ghen tị thì thật sự là rất khó chịu đấy.

Sau khi tôi đã xác nhận trong tâm mình rằng cảm nhận giá trị của chính tôi thật sự là chính xác, tôi đã cam đoan với bản thân bước đi trên con đường

của kẻ cô độc.

“Totsuka, đi thôi.”

Tôi kéo tay Totsuka. “À, được thôi..” cậu ta đáp lại nhưng trừ có thế ra cậu ấy chẳng hề cử động.

“Zaimokuza … phải không nhỉ?”

Zaimokuza có vẻ như là có hơi lúng túng một chút, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

“Nếu như cậu là bạn của Hikigaya-kun thì có lẽ chúng ta có thể … cũng là bạn luôn? Điều đó … sẽ khiến mình rất vui đấy. Mình chẳng có nhiều bạn nam lắm…”

Totsuka nói những lời đó và nở một nụ cười ngượng ngùng.

“Fu… ku, ku ku ku ku. Quả thật vậy, Hachiman và ta thì những người bạn thân với nhau. Không, chúng ta là chiến hữu. Không không không, ta là chỉ và hắn ta là nô lệ … chà, khi mà cậu đã nói thế thì ta đây cho rằng mình không còn lựa chọn nào khác. Ta sẽ … ummm … ban tặng cậu tình bạn của ta. Chúng ta thậm chí có thể là người yêu nữa.”

“Uuu, mình không nghĩ đó … là một ý kiến hay đâu. Hãy cứ gắn với tình bạn thôi.”

“Hừm, ta hiểu rồi … này, Hachiman. Cậu nghĩ rằng người này đây thích ta chứ? Chẳng lẽ điều đó có nghĩa rằng đây lúc này đang được mến mộ sao? Phải vậy mà, đúng không?”

Zaimokuza nhanh chóng tiến sát lại bên tôi và thì thầm vào tai tôi.

… Đúng như tôi nghĩ, nhưng người như Zaimokuza thì không phải là bạn của tôi.

Những người mà lại xoay chuyển một trăm tám mươi độ bất kì khi nào mà họ nghĩ rằng họ có thể đến gần một cô gái xin đẹp thì chẳng phải là bạn bè của tôi.

“ … Totsuka, đi thôi. Nếu chúng ta đến trễ thì Yukinoshita sẽ bộc phát mất.”

“Hừm, như thế thì chẳng tốt chút nào đâu. Chúng ta hãy nhanh chân lên vậy. Dù sao thì người đó … thật sự rất đáng sợ đấy.”

Zaimokuza bắt đầu theo sau tôi và Totsuka. Có vẻ như là hắn đã quyết định tham gia vào nhóm. Dù sao thì khi mà chúng tôi sắp xếp đội hình như thế này, và bước xuống hành lang, có lẽ chúng tôi trông như là vừa mới bước ra khỏi Dragon Quest nếu như bạn nhìn chúng tôi từ bên cạnh vậy. Hay có lẽ… không phải Dragon Quest, nhưng thứ gì đó như là Vua Bomby từ loạt trò chơi Momotetsu thì sao…[15]

Khi chúng tôi ra đến sân tennis thì chúng tôi thấy rằng Yukinoshita và Yuigahama đã ở đó rồi.

Yukinoshita thì vẫn còn mặc bộ đồng phục của mình, Yuigahama thì thay bộ thể dục của mình rồi.

Bọn họ có lẽ là đã quyết định dùng bữa trưa ở đây. Khi mà họ thấy chúng tôi, cả hai người họ nhanh chóng dọn dẹp những hộp bento cực kì nhỏ của mình.

“Chà thế thì, bắt đầu thôi.”

“M-Mình rất mọng được làm việc cùng cậu.”

Totsuka đối mặt với Yukinoshita và cúi chào cô ấy một chút.

“Trước hết, chúng ta phải xây dựng sức mạnh cơ bắp mà Totsuka-kun thì đang tiếu hụt một cách chết người. Bắp tay, cơ đenta, cơ bụng, cơ liên sườn, cơ lưng và cơ đùi của cậu ấy. Chúng ta sẽ tập chống đẩy và xây dựng những cơ bắp đó cùng nhau … tạm thời, thì xin hãy cố gắng cho đến khi các cậu trên bờ vực của cái chết.”

“Uwahhh,Yukinon có vẻ là rất thông minh đấy … ơ, trên bờ vực của cái chết?”

“Đúng vậy. Các cậu càng làm tổn thương các cơ thì chúng sẽ càng cố tự sửa chữa mình, nhưng mỗi lần chúng sửa chữa thì những sợi dây chằng càng lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn. Đây là điều mà người ta gọi là ‘bù quá mức’ [16]. Nói cách khác, nếu như các cậu hoạt động cho đến bờ vực của cái chết thì các cậu sẽ có thể tăng sức mạnh chỉ trong một lượt đấy.”

“Cái quái gì cơ chứ, bọn này không phải là người Saiyan hay là gì đâu…”

“Chà, không phải là cậu sẽ có thể xây dựng cơ bắp ngay lập tức như thế này, nhưng chuyện này cũng có hưu ích trong việc làm tăng sự trao đổi chất của cậu đấy.”

“Trao đổi chất?”

Tôi gần như là có thể dấu chấm hỏi ngay trên đầu Yuigahama. Chẳng lẽ cô ấy thật sự là không biết nhiều đến thế sao? Yukinoshita có vẻ như có hơi choáng. Nhưng có lẽ cô ấy quyết định rằng việc giải mọi chuyện thì tốt hơn là cứ đổ lỗi cho nhau, vì thế cô ấy thêm vào một bài tóm tắt ngắn gọn.

“Nói tóm lại, thì đó là cách để khiến cơ thể phù hợp hơn cho việc hoạt động. Nếu như sự trao đổi chất của cậu tăng lên thì sẽ dể dàng cho việc tiêu thụ calo hơn. Nói trắng ra thì chuyện này sẽ làm tăng hiệu suất chuyển đổi năng lượng của cơ thể cậu.”

Yuigahama gật đâu với lời giải thích. Đột nhiên, đôi mắt cô ấy lấp lánh.

“Dễ dàng tiêu thụ calo hơn … vậy thì, chúng ta sẽ giảm cân sao?”

“ … Tôi cho là thế. Khi mà cậu hít thở hay tiêu hóa thứ gì đó, cũng sẽ có thể dùng calo dễ dàng hơn, vì thế cậu sẽ trở nên mảnh mai hơn ngay cả khi cậu chỉ làm những điều bình thường.”

Nghe thấy những lời của Yukinoshita khiến cho sự lấp lánh trong mắt Yuigahama càng tăng lên. Vì lý do nào đó, gần như có vẻ là Yuigahama lúc này đây còn đầy động lực hơn Totsuka nữa. Động lưc của Yuigahama có vẻ như cũng kích hoạt thứ gì đó trong Totsuka, người mà đang nắm chặt lấy tay mình.

“T-Thế thì hãy thử vậy.”

“M-Mình cũng tham gia luôn!”

Totsuka và Yuigahama nằm sấp xuống và bắt đầu thực hiện chống đấy một cách từ từ.

“Nngh… khh, fuu, hah…”

“Ooo, khh… nnngh, hahh, hahh, nngh!”

Tôi nghe thấy tiếng thở đầy đau đớn nặng nhọc. Khuôn mặt họ thì biến dạng với cơn đau, bọn họ đổ chút mồ hôi, và đôi má họ thì đỏ lên. Có lẽ đôi

tay mảnh khảnh của Totsuka thì khiến cho việc đó đặc biệt khó đối với cậu, nhưng cậu ấy thi thoảng nhìn tôi với ánh mắt van nài. Khi mà cậu ấy nhìn lên vào tôi từ vị trí của mình trên sàn như thế … tôi chẳng biết nữa … chuyện đó khiến toi cảm thấy hơi kì lạ một chút.

Khi mà cánh tay của Yuigahama khuỵu xuống, tôi thoáng thấy làn da lấp lánh bên dưới cổ áo đồng phục thể dục của cô ấy. Không hay rồi, Tôi không thể nhìn thẳng vào đó được.

Mạch của tôi bắt đầu đập càng lúc càng nhanh, đến mức mà bạn có thể nói rằng tôi đang trải qua bệnh loạn nhịp tim đấy.

“Hachiman … cái gì thế này? Vì lý do nào đó, ta cảm thấy hoàn toàn bình an đấy…”

“Thật trùng hợp làm sao. Tôi cũng cảm thấy như thế.”

Chúng tôi thi thoảng lại nhìn nhau và mỉm cười, khi mà tôi nghe thấy một giọng nói lạnh lùng từ sau lưng tôi, khiến cho tôi cảm thấy như thể mình bị dội một gáo nước lạnh vậy.

“ … Hai cậu đây cũng tập để cho trí óc của hai người khỏi bận tâm đến khe hở nữa thì sao nào?”

Khi tôi quay lại, tôi thấy Yukinoshita đứng đó nhìn tôi với vẻ mặt cực kì khinh bỉ. Khỏi bận tâm đến khe hở … cô ấy đã phát hiện ra sao…?

“H-Hừm. Trong đạo lý của võ sĩ thì việc không bao giờ tuột lại trong lúc tập luyện là quy tắc chính yếu đấy. Ta cho rằng ta đây cũng sẽ tham gia vậy!”

“D-Đúng vậy. Mất cân đối cơ thể thì rất là đáng sợ. Ông có thể bị tiểu đường, gút, hay xơ gan hay gì đó đấy!”

Vói sức mạnh đáng báo động, cả hai chúng tôi đều nằm xuống sàn và bắt đầu thực hiện chống đấy. Khi tôi làm điều đó, Yukinoshita đi lòng vòng trước mặt tôi.

“Khi mà cậu thực hiện chống đẩy thì theo tôi thấy đó gần như là một cách dập đầu tạ tội mới vậy.”

Yukinoshita nói điều đó và rồi cười khúc khích.

Con nhỏ khốn khiếp này, cô ta vừa mới nói gì cơ chứ? Ngay cả một người yêu chuộng hòa bình như tôi đây khi nghe thấy thứ gì đó trêu tức như câu đó thì có thể sẽ đánh thức thứ gì đó trong tôi. Hờ … chính xác thì đánh thức thứ gì cơ chứ? Nếu có thứ gì đó được đánh thứ, thì hầu hết trong số chúng sẽ là cảm giác moe đầy mới mẻ về những cú chống đẩy mà thou6…

… Tất cả chúng tôi thì đang làm cái quái gì ngay lúc này vậy chứ?

Bạn có biết câu "đủ những hạt bụi cũng có thể tạo nên một ngọn núi" hay không? hay có lẽ là "ba cây chụm lại nên hòn núi cao." Nói cách khác thì khi mọi người tụ tập cùng nhau thì họ thậm chí sẽ trở nên mạnh mẽ hơn và an toàn hơn.

Tuy nhiên, chúng tôi là một nhóm những kẻ thật bại, những người mà lại tụ tập cùng nhau để làm những điều vô nghĩa.

Cuối cùng thì chúng tôi dành trọn cả giờ nghỉ trửa chỉ để thực hiện chống đẩy, và tôi dành trọn cả đêm quằn quại trong đau đớn đến từ những cơ bắp bị tổn thương.

[1] Một loại cà phê được làm ngọt. Thật ra thì Chiba là một trong số ít nơi trong Nhật Bản bán thức uống này.

[2] Một phim truyền hình của Nhật.

[3] Trong tiếng Nhật thì thạch cao (sekkou) và thuốc mỡ (nankou) khá là giống nhau.

[4] Nhắc đến Issei Fuubi Sepia, một nhóm nhạc hoạt đồng những năm 1980. Komachi nói "soiya", là một cách kì lạ để nói "souieba". Và cách nói soiya đó là thứ mà nhóm này nổi tiếng nói.

[5] Đây là nhắc đến một nhãn thịt heo được bán bởi công ty thực phẩm Marudai, sản phẩm được giới thiệu là ngon đến mức có thể làm quà biếu được. Và 'người thịt heo' thì là nhắc đến Bessho Tetsuya, một diễn viên đóng trong rất nhiều quảng cáo cho sản phẩm đó đến mức chết cái tên 'người thịt heo' luôn.

[6] Trong bản gốc thì Hachiman dùng tiếng Ý, chữ 'fantasista'.

[7] Tiếng Pháp, có nghĩ là 'bất khả kháng' hay 'điều kiện bất cả khả kháng'.

[8] Đây là một trường hợp dùng sai câu thành ngữ này. Câu này thường chỉ được dùng để nhắc đến nhóm người mà thôi.

[9] Nhân vật kết câu với chữ "nari", điều mà là tính cách của nhân vật này.

[10] Đại ý câu này là sư tử rèn luyện con mình bằng những thử thách khó khăn. Tất nhiên là phần sau là phiên bản của Yukinoshita, phần 'giết chúng' thì không có trong nguyên bản câu nói.

[11] Thật ra thì Yuigahama bắt đầu bằng chữ hiragana, mang ý nghĩa không trang trọng và khá trẻ con.

[12] Con dấu như là kiểu thay cho chữ kí vậy.

[13] Kabuki (ca vũ kì) là một loại hình sân khấu truyền thống của Nhật Bản, thường được biết đến với những trang phục màu mè và khá là dài cùng những động tác chậm chạp, chắc tương tự hát bội ở Việt Nam. Các bạn có thể tìm hiểu thêm tại đây: http: //vi.wikipedia.org/wiki/Kabuki

[14] Chữ Kanji được viết ở đây thì có nghĩa là 'kẻ địch mạnh' nhưng cách đọc được ghi là 'bạn bè'.

[15] Một trò tương tự cờ tỷ phú vậy.

[16] Tiếng Anh là supercompensation.

Chương 7 – Thi Thoảng, Thần Tình Cảm Hài Hước Cũng Có Thể Tử Tế.

Vậy là cứ như thế, ngày lại tiếp tục trôi qua và chúng tôi tiến vào giai đoạn hai của buổi tập luyện tennis của mình.

Như thế có thể nghe khá là ngầu đấy. Nói một cách đơn giản thì chúng tôi đã hoàn tất buổi tập cơ bản của mình và cuối cùng cũng tập luyện với vợt và bóng thật sự.

Mặc dù khi tôi nói rằng "chúng tôi", ý tôi thật sự là "chỉ có mình Totsuka." Totsuka là người duy nhất phải dành toàn bộ thời gian của mình chỉ với việc đánh bóng dội tường dưới sự giám sát của huấn luyện viên quỷ dữ Yukinoshita.

Chà, không phải là chúng tôi thực sự lại có thể theo kíp với một thành viên của đội tennis, vì thế chúng tôi chỉ giành thì giờ của mình làm bất kì điều gì mà mình muốn thôi.

Yukinoshita sẽ chỉ đọc sách ở dưới tán của một cái cây gần đấy, nhưng thi thoảng cô ấy có vẻ như là nhớ ra rằng Totsuka có mặt ở đó và đi đến kiểm tra cậu ấy và đưa ra những mệnh lệnh tiếp theo.

Ban đầu thì Yuigahama cũng tham gia vào buổi tập của Totsuka, nhưng cô ta nhanh chóng chán với việc đó, và giờ dành phần lớn thời gian của mình nằm ngủ bên cạnh Yukinoshita. Cô ấy gợi tôi nhớ đén một chú chó mà bạn đã đưa đến công viên trở nên mệt lử ra và nằm phịch xuống bên cạnh một trong những lỗ tưới cây cả công viên.

Và, đúng theo phong cách của Zaimokuza, hắn thì đang nghiên cứu phát triển kĩ thật đánh bóng ma thuật tối thượng của mình một cách đầy nghiêm túc. Này, thôi cái trò ném quả sồi lung tung đi chứ, chết tiệt. Ngoài ra, đừng mà mà đào lỗ trên mặt sân đất nện với cái vợt của ông đi chứ.

Cuối cùng thì việc tụ tập số lượng người vô dụng nhiều đến mức này trong một chỗ thì cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Và về phần tôi, bạn hỏi sao?

Tôi chỉ thì đang uể oải ở một góc sân quan sát lũ kiến mà thôi. Chuyện đó

thì rất là vui đấy.

Nhưng tôi nói thật đấy, thật sự rất là vui đấy.

Tôi không biết những sinh vật nhỏ bé này đang nghĩ gì khi chúng đi tới đi lui một cách không ngừng nghỉ như thế, nhưng chúng rõ ràng là chỉ bận bịu tiếp tục cuộc sống của mình mà thôi. Tôi đoán là việc này khiến tôi cảm thấy như thể mình đang ở trong một tòa văn phòng cao tầng ở Tokyo nào đó, nhìn thẳng xuống đường vậy.

Hình ảnh những cú kiến tất bật tới lui và hình ảnh một người làm công ăn lương mặc một bộ quần áo đen hiện lên và cứ chồng chéo lên nhau trong đầu tôi.

Một ngày nào đó, tôi cũng sẽ trở thành một trong những đốm đen mà ai đó sẽ thấy khi nhìn xuống từ cũng cái tòa nhà cao tầng ở Tokyo đó chăng? Lúc đó thì tôi rồi sẽ suy nghĩ những chuyện gì nhỉ?

Không phải là tôi không thích ý tưởng trở thành một công nhân viên chức. Trời ạ, một phần trong tôi cũng muốn trở thành một người như thế đấy. Đó là mục thứ hai trong danh sách những người tôi muốn trở thành, đứng ngay sau "người chồng nội trợ toàn thời gian" đấy. Số thứ tự thứ ba trên danh sách đó là "xe cứu hỏa." Cái quái gì thế, tôi muốn trở thành một chiếc xe sao…?

Tất nhiên là tôi cũng nhận thức rõ rằng cũng có những điểm hại trong việc trở thành một công nhân viên chức. Tôi vẫn luôn nhớ rõ cùng nỗi kinh sợ với việc thấy ba của tôi trở về nhà với vẻ mệt-mỏi-với-cuộc-sống trên mặt mình. Việc thấy ông ấy đi làm mỗi ngày cho dù ông ấy chẳng vui vẻ gì thì cũng đáng ngưỡng mộ đấy.

Vì thế, tôi đột nhiên đưa hình ảnh người bố của mình lên một trong những chú kiến đó và bắt đầu cổ vũ cho ông ấy trong tim mình.

Cố hắng hết sức đi ba. Đừng bỏ cuộc ba ơi. Đừng có rụng tóc nữa, ba ơi.

Tôi mơ màng về tương lai của chính mình, và rồi bắt đầu lo lắng về tương lai của tóc của tôi.

Có lẽ lời cầu nguyện của tôi đã được nghe thấy, bởi vì chú kiến đó đã bắt đầu bước ngược về chiếc lỗ trong tổ kiến, nơi mà nó thuộc về. Tôi dám cá là sự ấm áp của gia đình của ông ấy thì đang đợi ông ấy ở đó.

Tôi mừng rỡ.

Tràn đầy cảm xúc, tôi khịt mũi và lau đi một giọt nước mắt.

Ngay đúng vào khoảnh khắc đó.

Vụụụụt!

“Ba ơơơơiiiii~~!!!”

Chẳng còn chút dấu vết nào của chú kiến đó còn xót lại cả khi nó bay đi cùng với trái bóng vừa bay đến và văng đi vào góc xa của sân tập.

Với đôi mắt tràn đầy cơn giận, tôi liếc nhìn về hướng trái bóng bay đến.

“Hừm, vậy là phải đánh mạnh để tạo nên một đám bụi để làm cho đối phương lúng túng và rồi lời dụng cơ hội đó để nện trái bóng vào chúng … có vẻ như là cú đánh ma thuật của mình đã được hoàn thiện rồi, đúng không nhỉ? Mảnh đất hư ảo mang đến một vụ mùa dồi dào đây, ‘Blasting Sand Rock’!”

Zaimokuza, vậy ra chính là ông … ông đã là gì với ba của tôi (phiên bản kiến) thế này…? Chà, sao cũng được. Chỉ là một chú kiến mà thôi. Tôi chấp tay mình lại và thốt nên một lời cầu nguyện nho nhỏ.

Trong khi đó, Zaimokuza lại có vẻ như là đang đắm chìm trong cảm xúc cảu việc thành công trong kĩ thuật mới của mình, và hắn vung cây vợt của mình tới lui trước khi đặt nó lên vai mình và ra dáng đứng. Gần như thể là hắn ta vừa mới thu được một vài điểm kinh nghiệp vậy.

Chà, sao cũng được. Sao cũng được về tên Zaimokuza, và sao cũng được về chú kiến đó.

… Có lên tôi nên giết chút thời gian bằng việc ngắm nhìn bất kì những gì Totsuka đáng yêu đó đang làm.

Nhìn về phía trước, tôi thấy rằng Yuigahama đã thức giấc không biết tự lúc nào, và giờ thì đang bị ra lệnh bởi Yukinoshita để mang theo một chiếc giỏ đựng bóng một cách đầy khó nhọc.

Rồi cô ấy lấy những trái bóng từ trong giỏ ra, ném chúng về phía Totsuka, và rồi Totsuka sẽ cố hết sức mình để đỡ những trái bóng đó.

“Yuigahama-san, xin hãy cố ném những trái bóng vào những vị trí khó đánh hơn, như là ở đó và ở đằng kia. Nếu không thì buổi tập này cũng sẽ chỉ vô nghĩa mà thôi.”

Đối lập hoàn toàn với vẻ điểm tĩnh và tự chủ của Yukinoshita, Totsuka thì lại đang thở một cách khó nhọc khi cậu ấy đuổi theo những trái bóng ở lằn biên và rồi ở bên lưới.

Yukinoshita thì đang rất là nghiêm túc đây. Và cô ấy thật sự là rất đáng sợ đấy.

Không cô ấy chỉ đang cố gắng huấn luyện Totsuka một cách đầy nghiêm túc mà thôi. Đừng có nhìn tôi nữa chứ, chết tiệt … đáng sợ thật. Làm sao mà cô lại có thể đọc được suy nghĩ của tôi cơ chứ…?

Đích nhắm của Yuigahama thì hoàn toàn ngẫu nhiên (không đả động gì đến vẻ ngoài của cô ta cả), và mỗi trái bóng mà cô ta ném đi thì lại bay một hướng hoàn toàn không thể nào dự đoán được nào đó. Totsuka lại chạy đi và cố gắng theo kịp trái bóng, nhưng vào khoảng trái bóng thứ hai mươi cậu ấy ngã gục xuống đất.

“Uwah, Saichan, cậu không sao chứ!?”

Yuigahama dừng ném bóng và chạy đến bên lưới. Totsuka đã cọ xát đầu gối của mình nhưng vẫn mỉm cười mặc dù đôi mắt cậu ấy đầy nước và cố gắng khẳng định rằng cậu ấy không sao. Thật là một người dũng cảm làm sao.

“Mình không sao, vì thế hãy tiếp tục nào.”

Tuy nhiên, Yukinoshita lại cau mày một khi cô ấy nghe được điều đó.

“Cậu … vẫn còn muốn tiếp tục sao?”

“Đúng vậy … mọi người thì đang giúp đỡ mình, vì thế mình muốn cố thêm một chút nữa.”

“ … Tôi hiểu rồi. Chà, Yuigahama, tôi giao mọi chuyện lại cho cậu đấy.”

Khi cô ấy nói điều đó, Yukinoshita quay lưng bước đi và nhanh chóng biến mất vào trong khu vực trường. Totsuka nhìn cô ấy bước đi với một vẻ đầy lo lắng trên mặt mình.

“Có phải mình đã … nói điều gì đó … khiến cậu ấy giận không…?”

“Không đâu, cô ta luôn như thế đấy. Thật ra, xem xét việc cô ấy chẳng gọi cậu là ngu ngốc hay không có tài năng thì chắc cô ta đang có tâm trạng khá tốt đấy.”

“Chẳng phải Hikki là người duy nhất mà cậu ấy nói như thế sao?”

không đâu, Yuigahama, cô ta nói điều đó cũng khá nhiều với cô đấy … cô vẫn chưa để ý đấy thôi.

“Có lẽ cậu ấy chỉ … thật vọng với mình…? Mình vẫn chưa tiến bộ gì cả, và mình chỉ có thể thực hiện năm cú chống đẩy mà thôi.”

Đôi vai của Totsuka rũ xuống và cậu ấy nhìn xuống đất. Hừm, chà, tôi đoán rằng như thế cũng không phải là không giống với tính cách của Yukinoshita…

Tuy nhiên…

“Mình không nghĩ là thế đâu. Yukinon sẽ chẳng bao giờ bỏ mặc bất kì ai đến nhờ cậu ấy giúp cả.”

Yuigahama nói điều đó trong khi cô ấy lăn trái bóng trong tay mình tới lui.

“Chà, đúng là thế. Ý tôi là, cô ta thậm chí là còn cố gắng giúp Yuigahama với việc nấu nướng của mình nữa mà. Vì thế cân nhắc việc Totsuka ít ra cũng có một chút hy vọng trong đó, tôi ngờ rằng Yukinoshita sẽ từ bỏ cậu đấy.”

“Nói như thế thì có ý gì hả?”

Yuigahama lấy trái bóng mà cô ấy chơi nãy giờ và ném thẳng vào đầu tôi. Trái bóng phát ra một tiếng bịch! như thế nó bay thẳng đúng vào ví trí chính xác trên đầu tôi vậy. Cái quái gì thế, khả năng kiểm soát bóng của tô ta thì thực sự tốt đấy. Tôi cũng sẽ chẳng ngạc nhiên nếu như cô ta được chọn trong kì dự tuyển tiếp theo đâu.

Tôi nhặt lấy trái bóng mà đang lăn lông lốc trên sân lúc này và nhẹ nhàng ném ngược lại Yuigahama.

“Cuối cùng thì cô ta nhất định sẽ trở lại thôi. Vậy thì chúng ta sẽ tiếp tục tập chứ?”

“ … Được thôi!”

Totsuka trả lời một cách tràn đầy năng lượng và quay về với việc tập luyện.

Được một lúc sau chuyện đó, chẳng có lời phàn nàn nào phát ra cả, và cũng chẳng có thêm giọt nước mắt nào cả.

Totsuka chỉ là đang cố hết sức mình.

“Ugh, tôi mệt quá rồi~~. Hikki, đổi với tôi nào.”

Thật ra, Yuigahama là người bắt đầu phàn nàn trước nhất…

Chà, thành thật mà nói thì không phải là tôi cũng đang làm gì nhiều nhặn lắm.

Lựa chọn duy nhất còn lại lúc này cho tôi là quay lại quan sát lũ kiến mà thôi.

Nhưng những chú kiến đó đã bị thảm sát bởi Zaimokuza, và vì thế tôi hoàn toàn cảm thấy chán vào lúc này đấy. Tôi thật chẳng có việc gì để làm cả.

“Được rồi. Chúng ta có thể đổi chỗ.”

“Tuyệt~~. À, nhân tiện đây, chuyện này sẽ trở nên rất chán sau năm cú ném nên cẩn thận đấy.”

Năm cú!? Thật là nhanh quá đấy. Chẳng lẽ sức chịu đựng của cô ta tệ đến thế sao?

Tôi đi đến lấy mấy trái bóng từ Yuigahama, nhưng tôi lại thấy vẻ mỉm cười của cô ấy trước đó giờ đã trở nên một chút uể oải và ảm đạm rồi.

“Aa, có ai đó đang chơi tennis này! Tennis!”

Tôi quay người lại khi giọng nói đầy vẻ đó vang lên, và thấy một nhóm nhiều người đang bước về phía bọn tôi với việc Hayama và Miura thì ở trung tâm. Bọn họ vừa chắc vừa mới đi ngang qua Zaimokuza khi mà có vẻ như là họ để ý đến tôi và Yuigahama.

“Aa … Là Yui….”

Một cô gái bên cạnh Miura nói bằng một giọng nhỏ nhẹ.

Miura thoáng liếc nhìn tôi và Yuigahama trước khi phớt lờ bọn tôi và quay về phía Totsuka. Và có vẻ như là cô ta thậm chí là chẳng còn nhìn đến Zaimokuza ngay từ đầu nữa là.

“Này, Totsuka. Bọn này cũng có thể chơi ở đây được chứ?”

“Miura-san, mình thật sự không có … đang chơi … mình đang tập luyện…”

“Hả? Gì chứ? Tôi không nghe cậu nói gì cả?”

Totsuka nói rất ư là nhỏ nhẹ và có vẻ như là Miura chẳng có nghe thấy cậu ấy. Totsuka chìm vào im lặng với câu trả lời của Miura. Ý tôi là, nếu có ai đó hỏi tôi câu hỏi như thế tôi cũng chắn chắc là không thể lên tiếng được. Cô ta thật sự đáng sợ đấy.

Totsuka gom gom chút ít can đảm mà cậu ấy có thể tìm được và thử một lần nữa

“M-Mình đang tập luyện…”

Nhưng Bà Hoàng này đây thì chẳng có vẻ gì là quan tâm cả.

“Hừm, nhưng cậu biết đấy, có những người ở đây cùng chẳng nằm trong đội tennis. Vì thế không phải là đội tennis nam đã đặt trước sân tập, đúng không nào?”

“Đ-Điều đó thì đúng … nhưng…”

“Chà, thế thì chẳng phải nếu như bọn này cũng dùng sân thì cũng chả sao sao? Chẳng phải là sẽ như thế sao?”

“ … Nhưng…”

Sau khi nói điều đó, Totsuka có vẻ như khó xử và nhìn về phía tôi. Hả, tôi sao?

Chà, tôi đoán là chẳng có ai khác ở đây cã. Yukinoshita thì đã biến đi đâu mất rồi, Yuigahama thì đang nhìn đi chỗ khác với vẻ khó chịu trên mặt mình, và chẳng ai quan tâm đến Zaimokuza cả … vì thế tôi đoán chỉ còn có

mình tôi.

“À, xin lỗi, nhưng Totsuka đã yêu cầu quyền sử dụng cái sân này, vì thế bọn này không thể để những người khác dùng nó.”

“Hả? Nhưng như tôi đã đã nói, cậu đây chẳng nằm trong đội tennis và cậu thì đang dùng nó đấy thôi.”

“À, umm, đó là vì bọn này chỉ đang giúp Totsuka tập luyện thôi. giống như là outsourcing [1] hay là gì đó vậy.”

“Hả? Cậu đang nói cái thứ nhảm nhí gì thế? Có hơi tởm một chút đấy.”

Uwah, cô gái này đây rõ ràng là chẳng có ý định lắng nghe chúng tôi gì cả. Đây là lý do tại sao tôi lại ghét những con đ* ngu ngốc như thế này đây. Làm sao mà động vật linh trưởng lại không hiểu tiếng người cơ chứ? Vì chúa, đến chó con hiểu được tiếng người nữa là.

“Coi nào, coi nào, đừng có mà tranh cãi chứ.”

Hayama chen ngang và cố gắng can thiệp.

“Coi nào, nếu mọi người chơi cùng nhau thì sẽ vui hơn mà. Bọn mình không thể làm như thế sao?”

Những lời của Hayama khiến tôi điên liên. Miura lên đạn và Hayama đã kéo cò.

Chà, tôi sẽ chỉ phải bắn trả mà thôi. [2]

“Từ ‘mọi người’ thì có ý gì cơ chứ…? Có phải là mọi người khi mà cậu vòi ba mẹ mình thứ gì đó và nói rằng ‘Nhưng mọi người đều có nó!’ hay gì đó sao…? ‘Mọi người’ đó là ai thế hả…? Tôi đây không có bất kì người bạn nào nên tôi chưa bao giờ có thể sử dụng câu đó…”

Đó là nghĩa kép giữa “bắn” và “u sầu”! Một sự kết hợp diệu kì!

Ngay đến cả Hayama cũng sửng sốt bởi lời này.

“À, um … ý tôi không không phải như thế. Umm … tôi xin lỗi? Tôi đoán thế, nếu cậu có điều gì bận tâm thì cậu có thể đến với tôi để chia sẻ.”

Với một tốc độ đáng kinh ngạc, hắn ta bắt đầu an ủi tôi.

Hayama là một người tốt. Tôi gần như cảm thấy bản thân mình bật khóc và cảm ơn hắn đấy.

Nhưng…

Nếu như tôi có thể được cứu rỗi bởi một sự cảm thông rẻ mạt như thế, thì tôi sẽ chẳng bao giờ phải đi theo con đường này ngay từ đầu rồi. Nếu mọi thứ chỉ cần vài từ như thế để giải tỏa vấn đề của tôi, thì toi6u sẽ chẳng phải có những vấn đề đó từ ban đầu rồi.

“ … Hayama, lòng tốt của cậu khiến tôi rất vui. Tôi biết quá rõ rằng cậu có một nhân cách tốt. Và rồi, cậu lại là át chủ bài của đội bóng đá. Và cậu cũng khá là ưa nhìn nữa, đúng không? Tôi khá chắc rằng cậu có thể trở nên khá là nổi tiếng với đám con gái đấy!”

“T-Tự nhiên chuyện này là gì thế…?”

Hayama rõ ràng là bị lung lay bởi lời tâng bốc đầy bất ngờ của tôi. Tốt, tốt, cứ tự nhiên thỏa mãn với bản thân đi.

hayama, tôi dám cá rằng cậu không biết.

Cậu nghĩ tại sao mọi người lại khen ngợi lẫn nhau? Đó là bởi vì cậu càng được tâng bốc lên cao thì việc đốn ngã chân cậu từ bên dưới và khiến cậu ngã nhào xuống thì càng dàng dễ dàng hơn!

Đó được gọi là “mật ngọt chết ruồi.”

“Cậu có quá nhiều và và quá thông minh, nhưng rồi cậu vẫn muốn lấy đi những sân tennis này đây khỏi bọn này, những người mà chẳng có gì sao? Cậu chẳng cảm thấy xấu hổ chút nào sao?”

“Chính xác lắm! Cậu Hayama! Những gì ngươi đang làm là tồi tệ nhất của những việc tồi tệ! Đây là một sự xâm chiến! Ta đây sẽ báo thù!” [3]

Vào lúc nào đó, Zaimokuza đã bước đến bên cạnh và bắt đầu phim ra những câu đầy lòe loẹt.

“K-Khi mà hai người bọn họ đứng cạnh nhau thì tình hình trở nên thảm hại và buồn thảm gấp hai lần…”

Yuigahama đứng đó không nói nên lời bên cạnh chúng tôi, và Hayama gãi đầu mình. Hắn ta phát ra một tiễng thở dài ngắn.

“Hừm, chà hừm…”

Không nhận ra điều đó, một nụ cười đầy tà ác xuất hiện trên mặt mình. Chính xác, Hayama không phải là loại người mà thích với việc gây rắc ở đâu cả. Và ngay lúc này đây, vị trí ‘ở đâu’ đấy thì đang bao gồm cả hắn, Zaimokuza, và bản thân một cách đầy chuẩn xác đấy. Bị hạ gục bởi số đông, Hayama sẽ chẳng còn lựa chọn nào khác ngoại trừ từ bỏ noi này.

“Này, coi nào, Hayato~~ … ”

Một giọng nói nhão nhoẹt chen vào từ bên phía chúng tôi.

“Cậu đang đứng yên đó làm gì thế? Tôi muốn chơi tennis.”

Và đứa ngốc với cái đầu xoắn đã dên. Có chuyện gì đó xảy đến với tế bào não của cô ta hay sao thế? Hãy theo kịp cuộc trò chuyện đi chứ, thật là. Cô là kiểu người là sẽ lẫn lộn giữa chân thắng và chân ga phải không hả?

Đúng thật vậy, Miura đã đạp chân ga thay vì chân thắng.

Bởi vì lời nhận xét của cô ta, Hayama đã có được thêm một chút thời gian để suy nghĩ. Khoảng trống nhỏ nhoi này thôi cũng đã đủ để xoay chìa khóa khởi động trong đầu hắn rồi.

“Hừm, được rồi, hãy làm như thế này vậy. Tất cả mọi người không nằm trong đội tennis sẽ thi đấu một trận. Và người thắng cuộc sẽ được dùng sân tập trong giờ nghỉ trưa từ giờ trở đi. Tất nhiên là người thắng cuộc cũng sẽ giúp Totsuka tập luyện. Việc tập luyện với người giỏi hơn thì luôn tốt hơn mà, đúng không? Như thế thì cũng sẽ thú vị hơn đối với mọi người.”

….Chuyện quái quỉ gì với cái lô-gic hoàn toàn hợp lý này thế? Hắn ta là một thiên tài hay sao thế?

“Một trận đấu tennis sao? … Hừm, nghe có vẻ rất vui đấy.”

Miura nở một nụ cười tàn độc mà chỉ duy nhất Nữ Hoàng Rực Lửa có thể cười mà thôi.

Và tất cả những tên đi kèm cũng có vẻ kích động rất nhiều bởi lời đề nghị của Hayama.

và vì thế, bị cuốn đi bởi sức nóng của trận chiến đang đến gần, cúi đầu chào đón sự hỗn loạn và điên cuồng, chúng tôi tiến vào giai đoạn ba của buổi tập của mình.

Như thế thì nghe có vẻ ngầu đấy. Nói cách khác, chúng tôi đang đánh được sân tập tennis vào trong một trận đấu.

Làm thế quái quỉ nào mà mọi chuyện lại trở nên như thế này cơ chứ…?

Tôi thì cố hài hước một chút khi nãy với việc dùng những từ như "hỗn loạn" và "điên cuồng", nhưng cuối cùng thì những từ đó lại trở thành hiện thật.

Ngay lúc này đây, có kha khá người tập trung lại ở quanh phần sân tennis được đặt góc sân trường này đây.

Nếu tôi đi đếm thì tôi nói rằng chúng tôi dễ dàng đạt đến số lượng hai trăm người ở đây. Tất nhiên là cũng có nhóm của Hayama, nhưng lại có rất nhiều người khác, những người mà có lẽ là nghe đến chuyện này từ nơi nào đó và đã đi đến bên chúng tôi.

Hầu hết những người ở đây đều là bạn bè của Hayama, và fan của hắn. Hầu hết trong số họ là những học sinh năm hai, nhưng cũng có một vài học sinh năm nhất lẫn vào, và tôi cũng có thấy vài người năm ba rải rác nữa.

Tên này có thật hay sao thế?! Hắn còn nổi tiếng hơn những chính trị gia kia nữa.

"HA~ YA~ TO~ GO!! HA~ YA~ TO~ GO!!"

Những khán giả thì đang cổ vũ cho Hayama và rồi họ bắt đầu tạo sóng. Giống như thế là tôi đang ở giữa một buổi hòa nhạc của idol vậy. Mặc dù thế, tôi đoán là hầu hết mọi người ở đây không phải là fan cuồng của Hayama, mà họ chỉ ở đây bởi vì có điều gì đó kì lạ đang diễn ra thôi … Đúng không nhỉ? Tôi thực sự muốn tin vào điều đó đấy.

Dù sao đi nữa thì khi tôi nhìn vào đám đông xung quanh mình, tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng mình. Như là một giáo phái vậy. Nhà thờ tuổi trẻ thì đúng thật sự là một thứ đáng sợ mà.

Và từ chính giữa của cái bể đầy sự hỗn loạn này, Hayama Hayata tự tin sải bước đến chính giữa sân. Hắn chẳng thấy không yên gì cả mặc dù với số

lượng lớn khá giả. Hắn có lẽ là đã quen với nhiều sự chú ý thế này rồi. Hayama không chỉ được vây quanh bởi những người đi theo thường thấy, mà còn một vài cô gái và con trai từ lớp khác nữa.

Chà tôi cơ bản là bị nuốt trọn trong đó. Những cái nhìn của chúng tôi thì tới lại tớ lui rồi lại quay lại nữa. Tôi nhắm mắt mình lại, và cảm thấy mình bị chóng mặt bởi tiếng ồn ào đinh tai nhức óc này.

Hayama thì đã nắm chặt chiếc vợt của mình và đang đứng trên sân. Hắn nhìn chằm chằm vào chúng tôi với sự thích thú, mong muốn muốn được biết ai trong số chúng tôi sẽ bước ra trước tiên.

"Này. Hikki, chúng ta nên làm gì đây?"

"Chúng ta nên làm gì sao…?"

Yuigahama trông có vẻ không yên khi cô ấy hỏi tôi điều đó, và tôi liếc nhìn sang Totsuka. Trông Totsuka như thể một chú thỏ đang hoảng sợ vì vừa mới bị mang sang một khu rừng khác lạ vậy.

Ngay cả khi cậu ấy nói chuyện với tôi, cậu ấy cũng làm chuyện đó một cách đầy rụt rẻ cả đôi bàn chân cậu ấy hướng vào trong. Ôi, điều đó đáng yêu kinh khủng đấy.

Tôi cũng không phải là người duy nhất nghĩ như thế. Vì Totsuka bước đi thật quá dễ tổn thương như thế, tôi nghe thấy những đứa con gái xung quanh hét lên một giọng đầy the thé với chúng tôi "Hoàng Từ~~!!" "Saichann~~!!"

Nhưng mỗi khi mà Totsuka nghe một trong số những giọng nói đó, vai cậu ấy lại run lên. Và thấy điều đó thôi cũng khiến cho fan của Totsuka còn quằn quại trong niềm vui sướng hơn nữa và cứ cổ vũ. Tôi không không thể không quằn quại một chút trong niềm vui sướng đấy.

"Vậy tôi đoán là Totsuka không thể tham gia được rồi…"

Hayama đã nói rằng đây sẽ là trận đầu giữa những người không nằm trong đội. Nói cách khác, đây là trận đấu giành sân và bản thân Totsuka.

" … Zaimokuza, ông có thể chơi tennis không?"

"Cứ giao cho ta. Ta đã đọc xong hết tất cả các tập rồi và ta thậm chí còn đi coi musical nữa kìa. Vì thế ta khá là hơn người khi nói đến quần vợt."

“Tôi đây là thằng ngốc khi hỏi ông. Ngoài ra, nếu như ông nói từ tennis bằng tiếng Nhật thì hãy nói chữ ‘musical’ đó bằng tiếng Nhật luôn đi.”

“Chà thế thì, trong trường hợp đó sẽ phải là Hachiman rồi … và chữ ‘musical’ trong tiếng Nhật là gì thế?”

“Ừ, tôi đoán là tôi phải…”

“Cậu nghĩ rằng cậu có cơ hội khá tốt để chiến thắng sao? … Và thật đấy, chữ ‘musical’ trong tiếng Nhật là gì thế?”

“Không chút nào cả … ngoài ra, ngậm họng lại đi. Nếu ông không thể hiểu ra thì hãy đổi cái nhân vật trời đánh của ông đi. Ông đã hoàn toàn làm hỏng mất nhân vật người ta rồi đấy.”

“T-Ta hiểu rồi… Hachiman, cậu khá là thông mình đấy, phải không nào?”

Zaimokuza có vẻ cực kì ấn tượng. Vấn để của hắn ta có vẻ như là đã được giải quyết, nhưng chẳng có vấn đề nào của tôi được sửa chữa cả. Hự….tôi nên làm gì đây?

Tôi đỡ tay mình bằng tay còn lại, khi tôi nghe được một giọng nói đầy thỗ lũ, khó chịu.

“Này, mấy người nhanh lên được không?”

Chúa ơi, con đ* này thật là quá phiền phức mà. Tôi ngẩng đầu mình lên và thấy Miura đang cầm một chiếc vợt và đang kiểm tra nó. Nhưng tôi không phải là người duy nhất nghĩ rằng điều đó là một điều bất thường, Hayama cũng có vẻ là đồng ý với suy nghĩ của tôi.

“Hả? Yumiko cũng chơi luôn sao?”

“Cái gì? Ừ, rõ ràng rồi mà. Tôi là người muốn chơi tennis mà, nhớ chứ?”

“Tôi biết, nhưng … đội khi thì có lẽ sẽ cử ra một đứa con trai. Cậu biết đấy, Hikitani-kun … đó đấy? Cậu ấy. Nếu cậu phải chơi với cậu ấy thì sẽ chẳng công bằng đâu.”

Thằng quái nào là Hikitani-kun chứ? Hikitani-kun không có chơi. Hikigaya-kun mới chơi … có lẽ thế.

Sau khi được cảnh báo bởi Hayama, Miura chìm vào suy nghĩ trong khi cô ta chơi với máy tóc uốn xoăn dài của mình.

“Aa, thế thì hãy chơi một trận đôi nam nữ đi! Hừ, tôi thật rất thông minh, đúng không nè? Nhưng thật sự có một đứa con gái muốn chơi chung với Hikitani-kun sao? Haha, buồn cười thật đấy!”

Miura bắt đầu phát một giọng cười âm cao đầy lỗ mãn và khán giả cũng bắt đầu cười. Tôi không thể không nhịn cười được luôn.

Ku ku ku, ku ku ku… hự, phải thừa nhận việc đó thì khiến tôi đau đớn nhưng đó thật đúng là hiệu quả đấy. Tôi có thể cảm thấy bản thân mình đang chìm dần vào bóng tối.

“Hachiman, thế này thì không ổn rồi. Cậu chẳng có bạn nữ nào cả. Và chẳng có cô gái nào lại đi giúp đỡ một tên khốn cô độc trông thô thiển như cậu cho dù có cậu hỏi đi nữa đâu. Chúng ta nên làm gì đây?”

Ngậm họng lại đi, Zaimokuza. Và hắn ta lại hoàn toàn đúng, vì thế tôi không thể nào bác bỏ được điều đó cả.

Chúng tôi đã vượt qua mức mà tôi có thể chỉ nói “ahaha xin lỗi~~~. Hãy quên hết tất cả những chuyện này đi ha nháy máy <3.” Tôi nhìn sang Zaimokuza cầu xin sự giúp đỡ, nhưng hắn chỉ nhìn đi chỗ khác một cách đầy khó xử và bắt đầu huýt sáo một cách dở tệ đậu.

Tôi thở dài, và như thể bị lây nhiễm vậy, cả Yuigahama và Totsuka đều thở dài.

“ … ”

“Hikigaya-kun, xin lỗi. Nếu mình con gái thì mình sẽ rất vui được chơi cùng cậu, nhưng…”

Điều đó vô cùng đúng đắn đấy, tại sao Totsuka lại không phải là con gái cơ chứ? Cậu ấy đáng yêu đến thế mà…

“ … Đừng có lo về việc đó.”

Tôi không để lộ ra sự lo lắng của mình và vỗ đầu Totsuka.

“Và hơn nữa…cậu không cần phải lo về chuyện này đâu. Nếu cậu có nơi nào để thuộc về, thì cậu nên bảo vệ nơi đó.”

Khi tôi nói điều đó, vai của Yuigahama run lên. Cô ấy cắn môi mình và nhìn tôi với một ánh mắt đầy xin lỗi.

Yuigahama cũng có vị trí của riêng mình trong lớp. Không như tôi, cô ấy thật ra rất giỏi khi nói đến những mối quan hệ con người. Vì thế cô ấy vẫn muốn hòa thuận với Miura và những người khác một chút.

Tôi là một kẻ cô độc, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi ghen tị với những người đang rất thành đạt cho bản thân mình. Không phải là tôi mong muốn tai họa giáng vào họ … không, thật đấy. Tôi không có nói xạo đâu.

Không phải chúng tôi là một nhóm bạn hay gì, và tôi cũng sẽ chẳng coi bất kì ai trong số họ là bạn. Chúng tôi chỉ là một nhóm hỗn tạp của những người hòa toàn ngẫu nhiên tụ tập lại với nhau, hay có lẽ là được tập trung lại với nhay vì một lý do ngẫu nhiên nào đó thôi.

Tất cả những gì tôi muốn là chứng minh một điều gì đó. Để chứng minh rằng những kẻ cô độc không có nghĩa là phải được thương hại, rằng họ cũng bình thường như bất kì ai khác thôi.

Tôi cũng nhận thức rõ rằng lối suy nghĩ như thế thì là luôn suy nghĩ về mình mà thôi. Nhưng tôi chỉ là một gã luôn tự suy nghĩ về mình khi mà tôi ở một mình. Hừ, khi mà tôi ở một mình thì tôi còn có thể dịch chuyển tức thời và thở ra lửa nữa kìa.

Nhưng tôi sẽ không chối bỏ bản thân mình trong qua khứ hay trong hiện tại, tôi sẽ chẳng bao giờ tin rằng việc dành thời gian ở một mình là một tội lỗi hay là một chuyện xấu xa theo hướng nào đó cả đâu.

Vì thế, tôi sẽ chiến đấu để bảo vệ ý thức công lý của riêng mình.

Tôi bắt đầu bước ra sân một mình.

“…… chơi.”

Tôi nghe thấy một tiếng thở dài cực, cực, cực kì nhỏ mà bị lọt thỏm trong tiếng ồn ào của đám đông.

“Hả?”

“Tôi nói là tôi sẽ chơi!”

Yuigahama khẽ rên lên trong khi khuôn mặt cô ấy trở nên đỏ ửng lên một cách hoàn toàn.

“Yuigahama? Đồ ngốc. Cô là một đứa ngốc hay sao thế? Thôi đi chứ.”

“Làm sao tôi lại là một đứa ngốc cơ chứ?”

“Tại sao cô lại chơi chứ? Cô là một đứa ngốc? Hay có phải là cô thích tôi rồi phải không?”

“H … hả? Ô-Ông nói gì thế hả? Đồ ngốc kia! ĐỘ ĐẠI NGỐỐỐỐỐCC!!”

Yuigahama gọi tôi ngốc hết lần này đến lần khác với một vẻ vô cùng tức giận và đỏ cả khuôn mặt. Cô ấy giật lất câu vợt khỏi tay tôi và bắt đầu vung nó tới lui.

“X-X-X-Xin lỗi! Tôi xin lỗi!”

Tôi xin lỗi ngay lập tức trong khi bằng cách nào đó tránh mấy cú vung của cô ấy. Nghe thấy những tiếng vụt khi cây vợt sượt qua thật gần tai tôi thì vô cùng đáng sợ đấy. Nhưng ngay cả khi tôi xin lỗi, tôi vẫn nhìn cô ấy với ánh mắt hỏi han, và Yuigahama thì lại nhìn đi chỗ khác một cách bẽn lẽn.

“ … Chà, umm, tôi phải nói sao nhỉ? Tôi cũng nằm trong câu lạc bộ dịch vụ … vì thế việc tôi làm những chuyện như thế này cũng không phải là lạ … đây là nơi tôi thuộc về.”

“Chờ đã, bình tĩnh lại chút đã. Hãy nhận thức rõ hơn về những gì đang xảy ra ở đây đi. Đây không phải là nơi duy nhất cô thuộc về đâu, đúng chứ? Này nhìn đi, những đứa con gái trong nhóm bình thường của cô đang liếc nhìn cô kìa.”

“Hở, thật sao?”

Yuigahama đông cứng người lại và nhìn về nhóm của Hayama. Tôi gần như có thể nghe thấy cổ của cô ấy đang phát ra tiếng động khi cô ấy từ từ quay đầu mình. Tôi gần như là muốn bảo cô ấy dùng một chút Kure 556 [4] hay gì đó rồi đấy.

Nhóm mấy đứa con gái xung quanh Hayama, với việc Miura đứng nhất, thì đang nhìn chằm chằm về phía chúng tôi. Việc họ làm thế thì cũng là lẽ tự nhiên thôi, cân nhắc việc Yuigahama đã hét toáng lên việc cô ấy đã làm gì rồi.

Trong đôi mắt khổng lồ mà Miura đã kẻ bằng mascara và bút kẻ mắt kia thì có thái độ thù địch nằm trong đấy. Những lọn tóc vàng như mũi khoan của cô ta là lủng lẳng từ bên này sang bên kia một cách không mấy vui vẻ gì. Cô ta là Hồ Điệp Phu Nhân hay gì sao? [5]

"Yui, như cậu biết đấy, nếu như cậu tham gia bên đó thì cậu sẽ chống lại bọn này đấy. Có phải thế không?"

Như một nữ hoàng, Miura khoanh tay mình lại và chân cô ta gõ trên mặt đất. Đó là dáng "nữ hoàng tức giận" đấy. Cảm thấy áp lực bởi điệu bộ đó, Yuigahama từ từ nhìn xuống đất. Cô ấy nắm chặt gấu váy mình và có lẽ là cô ấy rất lo lắng, nhưng những ngón tay cô ấy lại run lên.

Đám khán giả vô cùng tò mò bắt đầu trao thì thầm với nhau. Điều này thì chẳng là gì khác ngoại trừ là xử tử công khai cả.

Nhưng Yuigahama ngẩng đầu mình lên, và nhìn thẳng về phía trước một cách kiên định.

" … Điều đó … không phải là điều mình muốn. Nhưng, câu lạc bộ … cậu lạc bộ thì cũng rất quan trọng đối với mình! Vì thế mình sẽ làm điều này."

"Hừm…Tôi hiểu rồi. Thế thì hãy cố đừng khiến bản thân mình trở nên xấu hổ đấy."

Miura trả lời cộc lốc. Nhưng tôi thấy một nụ cười xuất hiện trên mặt cô ta. Đó là môt nụ cười của một ngọn lửa địa ngục ngùn ngụt.

"Thế thì thay đồ vậy. Tôi sẽ đi mượn quần áo từ đội tennis nữ, vì thế cậu cũng đi luôn nào."

Miura hất đầu chỉ về phía căn phòng câu lạc bộ tennis gần sân tập. Có lẽ cô ta đang cô ra vẻ tốt lành, nhưng đối với tôi câu đó nghe như thể cô ta đang nói rằng "Tôi sẽ bóp cổ cậu ở đằng sau phòng câu lạc bộ." Và khi Yuigahama đi theo cô ta với một vẻ mặt ngây đơ, mọi người xung quanh nhìn cô ấy đi với ánh mắt đầy trắc ẩn.

Chà … ừ … thật tuyệt khi được quen biết cô…

"Này, Hikitani-kun."

Trong khi tôi đang cầu nguyện cho Yuigahama, Hayama mở lời với tôi. Hắn

ta chắc hẳn là có kĩ năng giao tiếp rất là tuyệt vời đây để nói chuyện được với tôi. Mặc dù hắn ta gọi nhầm tên tôi mất rồi.

“Gì nào?”

“Tôi thật sự không biết luật cho môn tennis. Đấu đôi thì có vẻ như rất là có. Vì thế, cậu có phiền không nếu chúng ta đề ra một vài điều luật đơn giản?”

“Chà, dù gì thì đây cũng chỉ là tennis của mấy người mới chơi thôi. Hãy cứ đánh bóng tới lui và tính điểm thôi. Như thế thì sao nào? Đại loại giống như là bóng chuyện vậy.”

“À, như thế thì dễ hiểu đấy. Tôi cũng đồng ý chuyện đó.”

Hayama nở một nụ cười rạng rỡ. Tôi cũng đáp trả lại hắn ta với một nụ cười không mấy dễ chịu gì.

Vào thời điểm đó, hai cô gái trở lại.

Yuigahama thì đỏ cả mặt và đang cố gắng hết mình để điều chỉnh chiếc váy của cô ấy. Cùng với chiếc váy thì cô ấy cũng đang mặc một chiếc áo polo kiểu đồng phục.

“Bộ đồng phục tennis này thì có hơi … Chẳng phải là chiếc váy này rất là ngắn sao?”

“Nhưng cô vẫn luôn mặc những thứ ngắn như thế đó thôi…”

“Cái gì!? Ý ông là gì chứ? C-Có phải là ông luôn nhìn tôi không!? Tởm thật! Tớm thật đấy! Ông thật sự là rất tởm đấy!”

Yuigahama nhìn tôi với ánh mắt dữ dội và giơ cao chiếc vợt lên khỏi đầu mình.

“Không có gì đâu! Tôi chẳng có gì nhìn cả! Tôi chẳng có để ý cô chút nào cả! Đừng có lo! Ngoài ra, đừng có đánh tôi!”

“Vì lý do nào đó … điều đó cũng khiến tôi bực mình đấy…”

Yuigahama lầm bầm và từ từ hạ thấp cây vợt mình xuống.

Thấy có cơ hội, Zaimokuza chen ngang với một tiếng ho.

“Hừm, Hachima. Chiến thuật thế nào đây?”

“Chà, chiến thật tốt nhất là nhắm vào đứa con gái, có phải không nào?”

Một đứa con gái ngu ngốc như thế sẽ bị đánh gục trong tích tắc thôi, phải không nào? Vì thế cô ta chăc chắn là lổ hỗng trong hàng phòng ngự của họ. Việc tấn công cô ta thay vì đấu một chọi một với Hayama thì có hiệu quả hơn nhiều. Nhưng một khi cô ấy nghe được kế hoạch, Yuigahama bắt đầu phản đối trong một giọng đầy hoảng sợ.

“Hả? Hikki, ông không biết sao? Yumiko thì ở tong đội tennis hồi trung học cơ sở đấy. Cô ấy được chọn vào đội của tỉnh đấy, ông biết chứ?”

Một khi tôi nghe được câu đó, tôi liếc nhìn Hồ Điệp Phu Nhân, còn được biết đến với cái tên Yumiko kia. Rõ ràng là tư thế của cô ta trông khá chuẩn, và chuyển động cơ thể của cô ta cũng có vẻ rất nhịp nhàng. Thấy điều đó, Zaimokuza ngập ngừng lên tiếng.

“Hừm, vậy ta đoán rằng mũi khoan thì cũng không phải là để đùa đâu.”

“Thật ra, ông gọi cái kiểu tóc đó là ‘gợn sóng nhỏ’ đấy…”

Sao cũng được.

Trận đấu bắt đầu, và tia lửa điện lại bay mỗi khi số điểm lại được nâng lên trong một chu kì tấn công và phòng thủ.

Khi chúng mới bắt đầu, đám đông reo hò và cho chúng tôi nghe thấy những tiếng ré lên the thé, nhưng rồi khi trận đấu tiếp diễn họ chỉ lại nín thở và nhìn theo trái bóng bằng mắt mình, phát ra những tiếng thở dài nhẹ nhõm hay hét lên vui mừng khi điểm được ghi. Thật giống như là một trận đấu chuyên nghiệp mà bạn coi trên truyền hình vậy.

Với từng màn đánh bóng qua lại dài hơi, với từng điểm số giành lại được, tôi có thể cảm thấy sự căng thẳng cực độ đang lấy đẽo gọt thần kinh mình.

Cuối cùng, trạng thái cân bằng bị phá vỡ bởi cú giao bóng của của cô gái tóc mũi khoang kia.

Keng! tôi có thể nghe thấy tiếng vợt cô ta chạm vào bóng. Ngay lập tức sau đó, trái bóng bay thẳng xuống sân như một viên đạn và phóng vượt qua tôi.

Vừa nãy là cái quái gì thế…? Chỉ mình tôi hay là trái bóng của cô ta cũng làm một mũi khoan cơ chứ?

Nói cách khác Hồ Điệp Phu Nhân này đây thì đúng thật là một tay vợt đẳng cấp cao đấy.

“Cô ta giỏi kinh khủng…”

Tôi không thể ngăn bản thân mình lầm bầm điều đó.

“Tôi đã bảo ông rồi.”

Giọng Yuigahama nghe có vẻ tự hào một cách đầy kì lạ. Chẳng phải cô ấy đáng lý ra là phải ở về phe tôi sao?

“Cô biết đấy, cô vẫn chưa đánh trúng được trái nào cũng được một lúc rồi đấy…”

“À, umm, thật ra … tôi không có chơi tennis nhiều.”

Yuigahama nở một nụ cười đầy lo lắng với tôi.

“ … Cô … Cô không chơi tennis nhưng cô lại ra đây sao?”

“Ngh … T-Tôi đoán đó là lỗi của tôi vậy.”

Ngược lại cơ, đồ ngốc … Cô thật là một người quá tốt bụng. Cô không chơi tennis nhưng rồi cô lại ở đây, chơi trước mặt đám đông vì Totsuka … Đó không phải là một điều dễ làm đâu. Nếu như cô cũng có thể chơi giỏi tennis thì sẽ rất ư là tuyệt với đấy, nhưng đời thì không tốt đẹp như thế đâu.

Tôi nãy giờ chống trả cũng khá tốt với những cú giao bóng chúng xác và những cú đáp trả chuẩn đến từng li mà tôi đã tu luyện được qua buổi tập đánh bóng bật tường của mình, nhưng khi chúng tôi bước vào nửa hiệp sau thì sự khác biệt về điểm số càng lúc càng lớn hơn.

Chủ yếu là vì đối thủ của chúng tôi chỉ tập trung vào Yuigahama.

Bọn họ chắc có lẽ rất ngạc nhiên về việc tôi đã cầm cự tốt ra sao và thay đổi mục tiêu của mình… Hay có thể họ chỉ là đang phớt lờ sự hiện diện của tôi mà thôi.

“Cô đi lên phòng thủ trên lưới đi, Yuigahama. Tôi sẽ giải quyết mọi thứ ở phía sau.”

“Được thôi.”

Chúng tôi xác nhận lại kế hoạch hành động cơ bản của mình và đứng vào vị trí thích hợp của mình.

Cú giao bóng nhanh và mạnh của Hayama lao thẳng vào chúng tôi. Trái bóng đi đến góc xa nhất của sân đấu với độ chính xác cực cao và cố gắng bay khỏi chúng tôi. Tôi phóng sang bên và cố gắng đỡ nó một cách vô vọng. Tôi vươn chiếc vợt của mình ra xa nhất có thể và chỉ chạm vào trái bóng trong gang tấc. Thế rồi, dùng hết sức mạnh của mình, tôi đánh trả.

Cú đánh trả của tôi đi vào phần sân của đối phương, nhưng Hồ Điêp Phu Nhân lại có vẻ như là đã sẵn sàng cho cú đó. Khi cô ta đánh bóng về phía ngược lại của phần sân, tôi thậm chí chẳng còn đợi xem trái bóng đi về hướng nào. Tôi chỉ phóng nhanh về phía kia của sân bóng, nơi mà tôi nghĩ rằng cô ta sẽ đánh đến.

Đôi chân khinh suất của tôi vẫn đang lắng nghe trí óc tôi đang nói gì. Tôi bắt kịp trái bóng, và khi nó bật lên lại, tôi nện nó đi, nhám đến góc sân.

Tuy nhiên, Hayama có vẻ như là đã nhìn thấu được kế hoạch của tôi—hắn ta đang đợi cú đánh của tôi. Hắn đổi kế hoạch, cố gắng bỏ nhỏ bóng nhắm vào ngay giữa tôi và Yuigahama.

Tôi mất thăng bằng, vì thế chẳng đời nào tôi lại có thể đón được đường bóng đó. Tôi nhìn Yuigahama bằng ánh mắt van nài, và cô ấy chạy đến trái bóng và đánh ngược nó lại … Nhưng để đánh được trái bóng thì cô ấy đã dùng hết sức của mình, vì thế trái bóng bay thẳng lên không trung, rơi ngay vào vị trí Hồ Điệp Phu Nhân đang đứng.

Và trái bóng thì bị nện mạnh, đầy sức mạnh, bay thẳng ngược về chúng tôi. Hồ Điệp Phu Nhân nở một nụ cười tàn độc trên mặt mình khi trái bóng sượt ngang qua má của Yuihamaa và bay thẳng đến góc trông trong sân.

“Cô không sao chứ?”

Tôi không đi nhặt bóng—tôi chỉ gọi tên Yuigahama, người mà đã ngồi phịch xuống bằng mông mình.

“ … Thật quá đáng sợ…”

Khi cô ấy nghe Yuigahama đang ngấn nước mắt nói điều đó, Hồ Điệp Phu Nhân có vẻ như cũng có lo lắng trong một chốc.

“Yumiko, cậu thật là tồi tệ mà.”

“Cá—!? Không không! Trong một trận đấu thì chuyện này là bình thường thôi! Tôi không có tồi tệ đến thế đâu!”

“Aaa, thế thì cậu chỉ là một kẻ đại sadist vậy.”

Hayama và Hồ Điệp Phu Nhân đùa giờn và rồi mỉm cười. Đám đông cũng bắt đầu làm theo họ và mỉm cười.

“ … Hikki, hãy chiến thắng trận đấu này nào.”

Yuigahama đứng dậy và nhặt cây vợt của mình. “Ui-Ui da!” Tôi nghe cô ấy phát ra một tiếng rên nho nhỏ.

“Này, cô không sao chứ?”

“Xin lỗi … Tôi nghĩ là tôi đã bị trật chân hay gì rồi.”

Yuigahama nở một nụ cười bẽn lẽn với tôi. Và đôi mắt cô ấy lại đầy nước.

“Nếu chúng ta thua … thì chuyện đó sẽ gây rắc rối cho Saichan … Aa, không hay rồi, cứ như thế này thì mọi chuyện sẽ chẳng tốt đẹp gì cả … nếu thất bại, thì tôi không nghĩ rằng chỉ một lời xin lỗi thì có thể sửa chữa được chuyện này … Ui!”

Yuigahama cắn môi trong sự thất vọng.

“Chà, chúng ta sẽ nghĩ ra cách giải quyết chuyện này. Trường hợp xấu nhất thì cũng ta sẽ nhét Zaimokuza vào quần áo con gái thôi.”

“Như thế thì sẽ bị phát hiện chỉ trong vòng một phút mất!”

“Đúng vậy … Chà, thế thì, đây là một ý này … Cô cứ ngồi yên ở đâu đó trong sân đi. Tôi sẽ giải quyết mọi chuyện còn lại.”

“ … Bằng cách nào chứ?”

“Có một cấm thuật trong môn tennis mà đã tồn tại từ thời xa xưa. Tên của kĩ thật đó là: “Vợt của tôi đã biến thành tên lửa!’”

“Như thế là chỉ chơi xấu thôi!”

“ … Chà, trường hợp xấu nhất là tôi chĩ sẽ phải nghiêm túc thôi. Nếu tôi đủ nghiêm túc thì tôi sẽ trở thành bậc thầy trong việc van xin lòng thương xót và liếm lòng bàn chân của họ.”

“Như thế thì quá là nghiêm túc theo một hướng hoàn toàn sai…”

Yuigahama có vẻ như bị kinh ngạc và thở dài, rồi cô ấy mỉm cười. Đôi mắt cô ấy đỏ au cùng nước mắt, có lẽ là chân trật của cô ấy rất là đau hay là vì cô ấy cười đến chảy cả nước mắt. Cô ấy quay đôi mắt đỏ au đó về phía tôi.

“Aa, Hikki chỉ là một tên ngốc mà thôi … Tính cách của cậu ấy thì cũng tệ này, và cậu ấy thậm chí còn dở khi nói đến việc bỏ cuộc nữa này. Ông đã không bỏ cuộc vào lúc ấy … Ông phóng ra như là một tên ngốc hoàn toàn và hét lên bằng cái giọng đánh khinh, kinh tởm đó … Tôi nhớ hết tất cả điều đó.”

“Cô đang nói cái quái gì—”

“Tôi nghĩ rằng tôi chỉ thật sự là chán ngấy với những chuyện như thế…”

Yuigahama ngắt lời tôi và nói bằng một giọng bực bội.

Cô ấy bỏ lửng câu như thế, rồi quay lưng về phía tôi và bước đi. “Tránh ra, tránh ra nào!” Cô ấy hét lên khi đi khỏi đảm đông đang lúng túng.

“ … Con nhỏ đó đang nói về chuyện quái gì thế này…?”

Bị bỏ lại một mình ở chính giữa sân, tôi ngắm nhìn tấm lưng đang đi khỏi của Yuigahama kh cô ấy biến mất. Rồi tôi nghe thấy một tiếng cười khó chịu vang vọng khắp khu vực.

“Sao thế? Cãi nhau với bạn của mình sao? Bị bỏ lại sao?”

“Đừng có mà nực cười như thế … tôi đây chưa bao giờ cãi nhau với bất kì ai trong đời mình cả. Không phải là tôi đủ gần gũi với bất kì ai để mà thật sự “cãi nhau” với họ đâu.”

“Ơ…”

Hayama và Hồ Điệp Phu Nhân có vẻ như bị cự tuyệt bởi những gì tôi nói.

Hửm? Đáng lý ra là họ phải cười lúc này chứ…

Tôi hiểu rồi, những trò đùa tự ti như thế này thì chỉ có hiệu quả nếu như bạn gần gũi với những người khác…

Zaimokuza là người duy nhất đang cố nín cười. Tôi tặc lưỡi và quay đi, chỉ có thể thấy Zaimokuza đang giả ngu bằng việc vờ nói chuyện với ai đó trong khi đang lẩn mình vào đám đông.

… Tên khốn đó vừa mới chạy đi, đúng không nhỉ…? Chà, trong một tình huống như thế này thì tôi chắc chắn cũng sẽ giả ngu và chạy đi thôi. Totsuka cũng đang nhìn tôi với vẻ buồn bã trên mặt mình.

Hự, chà … Đến lúc van xin sự thương xót rồi nhỉ? Tôi sẽ cho họ thấy tôi có thể ra sao khi mà tôi nghiêm túc.

Để nịnh nọt ai đó thì bạn phải quẳng đi niềm kiêu hãnh của mình và nịnh nọt bằng hết khả năng của mình … Tôi cũng khá là tự hào về việc tôi có thể làm tốt chuyện đó như thế nào đấy.

Có lẽ tôi là người duy nhất cảm thấy một cơn thôi thúc muốn ra khỏi cái bầu không khí ngột ngạt này một cách không thể tin nổi đấy… Thế rồi tôi nghe đám đông bắt đầu xù xì.

Và rồi bức tường người bắt đầu tránh ra một cách trôi chảy.

“Chuyện quái quỉ gì gây nên toàn bộ tiếng ồn kinh khủng này thế?”

Đó là Yukinoshita—cô ấy thì đang mặc bộ đồng phục thể dục của mình và một chiếc trông khá là khó chịu. Cô ấy có đang cầm một bộ sơ cứu trong tay mình.

“Aa, cô đã biến đi đâu thế…? Và tại sao cô lại mặc thứ đó thế?”

“Tôi cũng không rõ … Yuigahama-san chỉ xuất hiện và nhờ tôi mặc thứ này vào.”

Yukinoshita nói điều đó và quay lại, và đúng lúc đó Yuigahama xuất hiện

bên cạnh cô ấy. Có vẻ như là họ đã đổi đồ cho nhau, và cô ấy thì đang mặc đồng phục của Yukinoshita. Họ đã thay quần áo ở đâu thế? Họ thay ở bên ngoài sao?! Hừm….

“Thua cuộc sau tất cả mọi chuyện thì khá là khó chịu đấy, vì thế Yukinon sẽ chơi cho chúng ta.”

“Tại sao tôi lại phải làm điều đó chứ…?”

“Chà, dù gì thì, Yukinon là người bạn đáng tin cậy nhất trên thế gian này mà!”

Yukinoshita có hơi nhảy dựng lên với câu trả lời của Yuigahama.

“B…..ạn?”

“Đúng vậy, bạn.”

Yuigahama chẳng đợi một giây phút nào trước khi trả lời cả. Chờ một chút đã, như thế thì có hơi…

“Cô thật sự nhờ bạn của mình thực hiện những điều phiền phức như thế này sao? Tôi có cảm giác rằng cô chỉ đang lợi dụng cô ấy mà thôi…”

“Hở? Tôi chỉ có thể nhờ bạn cho những việc như thế này mà thôi/ Tại sao ông lại muốn nhò người nào mà ông chẳng hề quan tâm thực hiện điều gì đó quan trọng như thế này cho ông chứ?”

Cô ấy trả lời tôi như thể đó là điều tự nhiên nhất để nói trên thế gian này vậy.

Ồ, vậy ra đó là như thế…

Trong quá khứ, tôi bi lôi vào việc nhận lấy trách nhiệm dọn đẹp của người khác bởi vì họ hỏi tôi “Chúng ta không phải là bạn sao?” vì thế tôi thực sự không có bất kì kinh nghiệm trong quan điểm của Yuigahama về việc này. Tôi hiểu rồi, vậy ra tôi thực sự là bạn của những người đó … làm như là có chuyện đó vậy.

Yukinoshita có lẽ cũng đang suy nghĩ gần như giống y như những gì tôi nghĩ. Cô ấy đặt tay lên môi mình và nghĩ về điều gì đó.

Sự hoài nghi của cô ấy thì cũng hoàn toàn phù hợp thôi, tôi cũng không phải là loại người mà tin tưởng người khác một cách dễ dàng.

Nhưng Yuigahama Yui này đây lại là một trường hợp đặc biệt. Dù sao thì cô ấy là một con ngốc.

“Này, cô ta có lẽ là đang nói thật đấy. Cô biết đấy, cô ta là con ngốc mà.”

Khi tôi lên tiếng, vẻ mặt cứng nhắc của Yukinoshita nới lỏng ra. Cô ấy nở nụ cười quyết tâm thường thấy của mình với chúng tôi và phủi mái tóc mình ra sau bằng một tay.

“Xin đừng có mà coi thường tôi như thế … Cậu có thể không ngờ chuyện này, nhưng tôi thì có con mắt khá tốt trong việc nhìn người đấy. Và việc ai đó có thể đối đãi với Hikigaya-kun và tôi một cách tử tế là người xấu thì không thể nào đâu.”

“Đó thật là một lô-gic đáng buồn đấy…”

“Nhưng đó là sự thật.”

Quả thật vậy.

“Việc chơi một chút tennis thì cũng không sao, nhưng … Cậu có thể vui lòng chờ tôi một chút được không?”

Yukinoshita nói điều đó và đi đến bên Totsuka.

“Cậu ít ra thì cũng có thể chăm sóc vết thương của chính mình, đúng không?”

Trông Totsuka có hơi ngạc nhiên khi cậu ấy nhận lấy hộp cứu thương được trao cho mình.

“Ơ, à, vâng…”

“Yukinon, vậy ra cậu đi chỉ để lấy thứ đó … Cậu thật rất tốt bụng đấy.”

“Vậy sao? Mặc dù một vài tên con trai gọi tôi là Nữ Hoàng Băng Giá sau lưng tôi đấy … ”

“L-Làm sao mà cô biết chứ … Aaa! Chẳng lẽ cô đã đọc “Danh Sách Những

Người Mình Sẽ Chẳng Bao Giờ Tha Thứ' của tôi sao!?"

Chết thật. Tôi đã gọi Yukinoshita bằng tất cả những từ tệ hại trong sách vở trong thứ đó đấy.

"Tôi sốc đấy. Cậu thực sự gọi tôi thế sao? … chà, không phải là tôi có quan tâm đến việc người khác nghĩ gì đến tôi."

Yukinoshita quay lại đối mặt với tôi. Tuy nhiên, vẻ mặt của cô ấy không phải là vẻ lạnh lùng thường ngày, mà lại có một chút sự do dự trong nhuốm trong đó. Giọng nói của cô ấy cũng từ từ chuyển biến từ giọng đầy tự tin vào bản thân thành một thứ gì đó mỏng manh hơn, và cô ấy đột nhiên nhìn đi sang chỗ khác.

" … Và … tôi đây cũng không thấy phiền nếu như cậu nghĩ rằng tôi cũng là … bạn của cậu…"

Tôi gần như là có thể nghe thấy một tiếng bụp! nho nhỏ khi một chút sắc đỏ hiện lên trên má Yukinoshita. Cô ấy cầm chiếc vợ mà đã lấy từ Yuigahama và để cho chúng tôi thoáng nhìn thấy khuôn mắt cũa cô ấy khi cô ấy nhìn xuống sân.

Cái mặt đáng yêu kinh khủng đó của cô ấy đủ để cho cô ấy có được một cú ôm rồi … Từ Yuigahama.

"Yukinon!"

"Thôi đi … Đừng có mà gần gũi với tôi. Thật ngột ngạt đấy…"

… Hả? Chẳng phải đây thời diểm mà cô ấy đáng lý ra phải cư xử deredere với tôi chứ? Chỉ mình tôi hay là cô ấy chỉ cư xử deredere với Yuigahama mà thôi? Không phải thế đâu, đúng không nhỉ? Chẳng lẽ chúng tôi đang trong một câu chuyện tình cảm hài hước nơi mà con trai đi cùng con trai và con gái đi cùng con gái sao?

Tất cả các vị thần tình cảm hài hước đều là lũ ngốc cả.

Sau khi Yukinoshita đã xoay sở để khiến Yuigahama buông cô ấy ra, cô ấy hắng giọng mình vài lần vào tiếp tục.

"Thật vô cùng đáng tiếc rằng tôi phải hợp tác với cậu ta, nhưng … có vẻ là

tôi chẳng còn lựa chọn nào khác, đúng không? Tôi sẽ chấp nhận lời yêu cầu của cậu. Vậy thì tôi chỉ phải chiến thắng trận đấu này thôi sao?”

“Được rồi! … Ừ, mình không thể làm gì nhiều để giúp Hikki chiến thắng cả.”

“Xin lỗi vì đã bắt cô phải làm điều này.”

Tôi cúi đầu mình, nhưng Yukinoshita chỉ nhìn tôi một cách lạnh lùng.

“ … Đừng có mà hiểu nhầm. Tôi đây không làm điều này là vì cậu đâu.”

“Ha ha ha, cô đúng là một tsundere như thế đấy.”

Ha ha ha, hừ, ha ha ha ha… Cũng đã khá lâu rồi kể từ khi tôi nghe được một từ được dùng quá nhiều như thế rồi đấy.

“Tsundere…? Vì lý do nào đó, từ đó khiến cho sống lưng tôi run lên đấy.”

Ừ, không đùa đâu … Tôi đoán rằng việc Yukinoshita không biết được tsundere là gì thì rất là rõ ràng rồi … Hơn bất kì thứ gì khác, cô gái này không có nói dối—cô ấy luôn nói lên sự thật, cho dù có tàn nhẫn bao nhiêu đi nữa. Vì thế cô ấy chắc không phải là đang nói dối khi mà nói rằng cô ấy không làm việc này là vì tôi đâu.

Chà, không phải là tôi muốn cô ấy thích tôi hay gì đâu, vì thế cũng không sao, ừ.

“Quan trọng hơn là hãy cho thấy cái danh sách đó chút nữa đi. Tôi sẽ xem qua và đính chính cho cậu.”

Yukinoshita nở một nụ cười tuyệt vời với tôi, tựa như một bông hoa đang nở rộ vậy. Nhưng tại sao nụ cười của cô ấy lại chẳng khiến tôi cảm thấy ấm áp trong lòng dù chỉ là một chút cơ chứ…?

Tôi kinh hãi. Giống như là bị nhìn chằm chằm bởi một con hổ vậy.

Và nếu như có một con hổ trước mặt tôi … Hừm, như thế có nghĩa là có một con sói đằng sau tôi. Hay có lẽ là một con ngựa. [6]

“Yukinoshita-san … Phải không nhỉ? Xin lỗi trước, nhưng tôi đây sẽ không nương tay với bất kì ai đâu. Cô là một trong những người thuộc kiểu công

chúa đó, đúng không? Nếu như cô không muốn bị thương, thì cô nên bỏ cuộc trước đi.”

Tôi quay lại và thấy Miura đang đứng đó xoắn mái mũi khoan của mình thậm chí còn nhiều hơn nữa khi cô ta nhìn chúng tôi với một nụ cười ngạo nghễ. Miura, đồ ngốc … Thách thức Yukinoshita là điềm báo tử rồi đấy…

“Tôi đây sẽ nương tay cho cô, vì thế cô cứ mà an tâm đi. Tôi sẽ đập tan cái niềm tự hào rẻ rúng của cô thành từng mảnh.”

Yukinoshita nói điều đó và nở một nụ cười bất khả chiến bại. Ít ra thì cô ta trông có vẻ bất khả chiến bại đối với tôi đấy.

Cô ấy là một kẻ địch đáng sợ, nhưng thật là rất an tâm khi có được cô ấy cùng phe mình … Tôi thực sự thương hại những người biến cô ấy thành kẻ thù của mình.

Cả Hayama và Miura đều chuẩn bị bản thân mình. Nụ cười mạnh mẽ của Yukinoshita thì đẹp đẽ và lạnh lùng đủ đến mức đóng băng bạn lại ngay tức khắc vậy.

“Cô đã luôn quấy rối bạn—…”

Yukinoshita nói nhiêu đó, rồi lại đỏ mặt một chút, Có vẻ là vẫn còn hơi ngượng ngùng một chút để dùng từ đó đối với cô ấy, vì thế cô ấy khẽ lắc đầu mình tới lui trước khi thử lại.

“ … Cô đã luôn quấy rối những thành viên câu lạc bộ của chúng tôi đủ lâu rồi. Hãy sẵn sàng đi … Cô biết đấy, trông tôi có vẻ không như thế, nhưng tôi là người thù dai lắm đấy.”

Không, chắc chắn là trông như thế rồi … Một trăm mười phần trăm luôn, nhìn đi.

Và vì thế, tất cả những bên liên quan trong trận đấu tennis này đây đều đã tập trung lại. Trận đấu cuối cùng cũng đã tiến vào giai đoạn cuối cùng của nó.

Đội Hayama và Miura giao bóng trước. Hồ Điệp Phu Nhân còn được biết đến là cô gái mũi khoan còn được biết đến là Miura thì giao bóng.

“Cô biết đấy, tôi không biết liệu Yukinoshita-san có biết điều này hay không, nhưng tôi đây thì rất giỏi tennis đấy.”

Miura nói điều đó trong khi ném quá bóng tennis xuống sân và bắt nó hết lần này đến lần khác, cứ như thể cô ta đang đi một đường bóng rổ vậy. Yukinoshita chẳng hề lay động, chỉ có đôi mắt của cô ấy là đợi chờ Miura tiếp tục.

Miura nở một nụ cười. Nụ cười đó hoàn toàn khác so với nụ cười mà Yukinoshita vẫn hay cười trước đây … Đó là nụ cười của một con thú hoang dã.

"Đừng có mà đổ lỗi cho tôi nếu như trái bóng làm hỏng khuôn mặt của cô đấy."

….Uwah, đáng sợ thật. Đây là lần đầu tiên có nghe thấy ai đó đưa ra lời dự đoán như thế đấy.

Khoảnh khắc tôi nghĩ đến điều đó, tôi nghe thấy tiếng gió vụt và một âm thanh khẽ của việc trái bóng bị đánh đi.

Trái bóng nhanh chóng bay thẳng về phía bên trái của Yukinoshita và gần như là chỉ sượt qua đường biên bên trái. Yukinoshita thì thuận tay phải nên cú đánh đó nằm ngoài tầm với của cô ấy,

" … Đơn giản."

Đến lúc tôi nghe được cô ấy thì thầm lới ấy, Yukinoshita đã sẵn sàng cho cú đánh trả. Cô ấy nện chân trái mình xuống sân và dùng nó như là một trục xoay, rồi cô ấy quay người như thể cô ấy đang nhảy một điệu van-xơ. Đó là một cú trái tay hoàn hảo với chiếc vợt được cầm trong tay phải cô ấy.

Chiếc vợt của cô ấy bay đi như một thanh kiếm samurai, và rồi trái bóng bị đánh trả bay thẳng về phía Miura với một ánh chớp.

Trái bóng trúng phần sân của Miura, gần sát chân của cô ta, và cô ta phát ra một tiếng thét khe khẽ khi trái bóng bật trở lên. Cú đánh trả ăn điểm trực tiếp đầy nhanh chóng đó đã đánh thức Miura dậy.

"Tôi không biết liệu cô có biết điều này hay không, nhưng tôi cũng khá giỏi tennis đấy."

Yukinoshita vung vợt mình về phía trước và nhìn một cách lạnh lùng vào Miura, gần như thể cô ấy đang nhìn vào một thứ côn trùng nào đó vậy. Miura, lùi lại một bước, nhìn Yukinoshita với đôi mắt chứa đầy sợ hãi và

cảm giác thù địch. Đôi môi cô ta uốn cong một chút cà cô ta bắt đầu tuôn ra những lời chửi rủa. Khiến cho Nữ Hoàng Miura trông như thế… Yukinoshita thật đúng là đáng kinh ngạc đấy.

“ … Đường bóng đáp trả của cô thì rất tốt đấy.”

Yukinoshita chẳng hề cho thấy một chút gì là phản ứng về vẻ mặt bịp bợm của Miura cả, mà chỉ nhắm đến một điểm rõ ràng duy nhất.

“Chà, khuôn mặt của cô ta thì giống y như mặt của những người lớp trên đã từng đến quấy rầy tôi. Việc nhìn thấu suy nghĩ của những thứ hạ đẳng như thế thì rất là dễ dàng.”

Yukinoshita nở một nụ cười chiến thắng với tôi và rồi quay sang tấn công.

Thậm chí cả phòng thủ của cô ấy cũng là tấn công nữa. Không phải như lời những người già mệt mỏi thường nói, rằng ‘tấn công là phương pháp phòng thủ tốt nhất’ đâu—lối chơi phòng ngự của cô ấy thì xông xáo đến thế đấy. Cô ấy sẽ nện những cú giao bóng thẳng xuống phần sân đối phương một cách chính xác đến từng li trong những lần trả bóng, và bất kì trái bóng nào đánh về phía cô ấy cũng sẽ bị đánh trả một cách đầy mạnh mẽ.

Đám đông bị mê hoặc bởi màn trình diễn tuyệt đẹp của cô ấy.

“Fuhahaha! Những tay sai của ta đều rất là mạnh mẽ đấy! Tiến lên nào, đốn ngã chúng đi!”

Zaimokuza đã nhận thấy hượng vị chiến thắng và đã trở về vào lúc nào đó, và giờ hắn ta thì lại hòa theo mọi người một cách hoàn toàn. Điều đó thât khiến tôi tức điên lên đấy … Nhưng mặt khác thì sự thật rằng Zaimokuza về phe chúng tôi thì có nghĩa là tình thế đã xoay chuyển.

Khi mà chỉ có mình tôi và Yuigahama, chúng tôi hoàn toàn cảm thấy rằng chúng tôi đã chơi một trận đấu trên sân khách, nhưng giờ đây đám đông đang dần dần chuyển về phe của Yukinoshita. Ý tôi là, tất cả đám con trai đều đang nhìn chằm chằm Yukinoshita một cách khá là nồng nhiệt.

Chà, đúng thật là Yukinoshita là một loài hoàn toàn khác biệt, và không có mấy người biết được bản chất thật sự của cô ấy. Và, tất nhiên là, cô ấy cũng rất xinh đẹp. Cô ấy cũng có bầu không khí đầy bí ẩn bao quanh mình; cô ấy để lại một ấn tượng như là một bông hoa không thể nào có được ngự trên đỉnh cao nhất của một vách núi sừng sững. Thực sự thì không phải do trông cô ấy vô cùng đáng sợ, mà cảm giác giống như là cô ấy là một sinh

vật không thể nào chạm tới, thứ mà không nên bắt chuyện cùng.

Yuigahama chắc hẳn có rất nhiều can đảm để có thể vượt qua rào cản đó một chút…và có lẽ cô ta cũng là một đứa đại ngốc luôn.

Tuy nhiên, sự chân thành thẳng thắng và lòng tử tế đầy tinh khiết của cô ấy đã vang vọng trong trái tim của Yukinoshita. Yuigahama chắc có lẽ là người duy nhất trên thế gian này có thể thuyết phục Yukinoshita đến đây ngày hôm nay, và Yukinoshita thì cũng đang chơi hết sức mình vì một Yuigahama đầy can đảm. Cô ấy chắc có lẽ sẽ không đến cho dù tôi có đích thân đi nhờ cô ấy.

-

Sự chênh lệch điểm số khổng lồ mà chúng tôi đã tạo nên thì đang dần dần được rút ngắn.

Khi tôi ngắm nhìn Yukinoshita xoay người trái phải giữa sân bóng, tôi không thể nào không nghĩ rằng trông cô ấy nhưng là một nàng tiên. Cách di chuyển như nhảy múa của cô ấy là điểm thu hút nhất trên sàn diễn đặc biệt này đây. Tôi chỉ thực hiện một vai trò nhỏ ở đây mà thôi, và mỗi lần tôi đánh bóng thì tôi đều co rúm người lại khi mọi người cứ nhìn vào tôi, như thể họ đang nói rằng, “Không phải ngươi!”

Nhưng mong muốn của những khán giả của chúng tôi đây thì đã được đáp ứng—đến lượt Yukinoshita giao bóng lần nữa.

Cô ấy nắm chặt trái bóng và rồi ném nó vào không trung. Trái bóng gần như bị nuốt chửng bởi trời xanh khi nó bay đến khu vực giữa sân. Trái bóng sẽ chẳng đáp xuống bất kì nơi nào gần Yukinoshita cả đâu.

Bất kì ai đều cũng nghĩ rằng đây sẽ là một cú đánh bóng trật, nhưng rồi…

Yukinoshita bay lên…

Cô ấy bước về phía trước với bàn chân phải của mình, giậm nhảy bàn chân trái, và rồi phóng về phía trước khi cả hai chân cô ấy chụm vào nhau. Đó là một bước nhảy nhẹ nhàng, như staccato vậy.

Và rồi cô ấy bay đi trong không trung một cách đầy duyên dáng. Cả cơ thể cô ấy như là một chú chim ưng lượn bay qua bầu trời một cách đầy uyển chuyển, và chẳng có một ai mà không bị lay chuyển bởi hình ảnh đó cả. Cô ấy chỉ đơn giản là nhanh nhẹn và đầy xinh đẹp. Thậm chí chẳng có một ai

nháy mắt khi họ cố khắc ghi hình ảnh này vào trong tâm trí của mình.

Một âm thanh chói tay vang lên trong không khí, và rồi trái bóng lăn tròn trên sân. Khán giả, tôi, Hayama, Miura… không một ai có thể cử động dù là một cơ cơ bắp cả.

“ … Một … một cú giậm nhảy giao bóng…”

Tôi lên tiếng, nhưng tôi gần như là không thể thốt nên lời nào cả. Nhìn thấy cái điều vớ vẫn mà Yukinoshita vừa mới thực hiện thì khiến cho việc ngậm cái họng đang há hốc của tôi lại là điều không tưởng. Chúng tôi đã bị tuột lại quá xa, nhưng cô ấy đã một tay đưa chúng tôi tôi bắt kịp. Ngay cả lúc này đây, chúng tôi đã dẫn trước hai điểm rồi, và nếu chúng tôi giành được một điểm nữa thì chúng tôi sẽ chiến thắng trận đấu.

“Cô thật sự là không thể nào tin nổi đấy. Cứ giữ vững và sẽ chiến thắng một cách dễ dàng từ đây.”

Tôi thực sự tin vào điều đó và nói lên câu đó, nhưng Yukinoshita lại đột nhiên cau mày.

“Tôi cũng muốn làm điều đó, nhưng…đó là một yêu cầu không tưởng.”

Tôi muốn hỏi tại sao, nhưng tôi thấy rằng Hayama đang chuẩn bị sẵn sàng giao bóng.

….Chà, sao cũng được…Có vẻ như chúng tôi sẽ chiến thắng lần tới khi mà Yukinoshita thực hiện một cú đánh trả ăn điểm. Tôi không có chủ quan đâu, tôi chỉ là có lòng tin rằng chúng tôi sẽ chiến thắng khi tôi sẵn sàng đợi cú giao bóng.

Hayama có vẻ là cũng đã mất đi một chút ý chí thi đấu, hắn ta không giao bóng quyết liệt như là hắn đã làm từ nãy đến giờ. Cú giao bóng của hắn thì khá là nhanh, nhưng chỉ là một cú giao bóng bình thường mà thôi, và trái bóng bay thẳng đến khoảng trống giữa tôi và Yukinoshita.

“Yukinoshita.”

Tôi nghĩ rằng mình sẽ giao mọi chuyện cho cô ấy vì thế tôi gọi tên cô ấy, nhưng tôi nhận không được câu trả lời nào. Thay vào đó, tôi nghe thấy một tiếng thịch ngang ngang, đầy tẻ nhạt khi trái bóng bay qua giữa chúng tôi.

“N-Này!”

“Hikigaya-kun … Cậu không phiến nếu như tôi khoe mẽ một chút chứ?”

“Hả? Ngoài ra, cái trò đó là cái quái gì thế đấy hả?”

Yukinoshita chẳng có vẻ gì là có quan tâm dù là chút ít về những gì tôi vừa mới nói, cô ấy chỉ thờ dài và rồi ngồi phịch xuống giữa sân thi đấu.

“Kể từ lúc mà tôi còn có thể nhớ đến, thì tôi đã luôn có thể làm mọi chuyện, vì thế tôi chưa bào giờ gắn bó với bất kì điều gì trong một khoảng thời gian dài cả.”

“Đột nhiên cái này là gì thế?”

“Kể cả với tennis, có một người nọ dạy tôi môn thể thao này, nhưng chỉ sau ba ngày, tôi đã đánh bại người đó. Với hầu hết các môn thể thao… Không, không chỉ thể thao không thôi, nhưng âm nhạc cũng thế, tôi có thể trở nên khá là giỏi ở bất kì thứ gì chỉ trong vòng ba ngày thôi.”

“Chậc, cô thì như là phần đối lập của những kẻ bỏ cuộc sau ba ngày đấy. Và cô đúng thật sự là chỉ muốn khoe mẽ thôi đấy! Chuyện này thì có ý nghĩa gì không thế?”

“ … Điều nhất tôi tôi đây không tự tin vào là sức bền thể chất của mình.”

Tôi nghe thấy một tiếng thịch đầy nhạt nhẽo và một đường bóng khác bay lên và bị đánh đi bởi Yukinoshita.

Thật sự là quá trễ trong trận đấu để nói với tôi điều đó rồi đấy…

Bởi vì Yukinoshita có thể làm bất kì điều gì, cô ấy chưa bao giờ gắn bó với bất kì điều gì cả, và cô ấy chưa bao giờ làm bất kì điều gì mãi cả. Điều đó có nghĩa là sức bền thể chất là điểm yếu chết người của cô ấy. Giờ thì cô ấy đã nhắc đến điều đó, cô ấy chỉ luôn đứng nhìn trong những buổi tập luyện giờ nghỉ trưa của chúng tôi…Chà, nhìn lại thì điều đó chắc có lẽ là đã rất rõ ràng rồi: nếu bạn muốn giỏi hơn về việc gì đó thì bạn sẽ tập luyện, và bạn tập nhiều càng nhiều, thì bạn càng sẽ củng cố được sức bền thể chất của mình.

Nhưng bởi vì cô ấy có thể làm tốt mọi chuyện ngay từ ban đầu nên cô ấy chưa bao giờ tập luyện cả, và vì thế rõ ràng là sức bền thể chất của cô ấy thì sẽ rất là yếu.

“Uh, cô thật sự nghĩ rằng mình nên nói điều đó một cách lớn tiếng như thế sao…?”

Tôi nhìn sao Hayama và Miura, và thấy Nữ Hoàng Dã Thú nở một nụ cười hung ác trên mặt mình.

“Ồ, nhưng bọn này đã nghe đủ rồi~~.”

Miura đưa ra lời tuyên bố đầy hiếu chiến với tôi. Có vẻ như thể tất cả rắc rối của cô ta đều đã được xóa tan đi. Ngay bên cạnh cô ta, Hayama cũng mìm cười.

Đây là tình huống tồi tệ nhất … Khoảnh khắc ngay sau khi chúng tôi vượt lên phía trước, chúng tôi đột nhiên lại thấy trận đấu đi vào tỉ số đều.

Chúng tôi đang chơi tennis của người mới tập với những điều luật đầy kì hoặc ở đây. Khi mà chúng tôi hòa nhau thì chẳng đội nào sẽ chiến thắng cho đến khi có được hai điểm dẫn trước.

Yukinoshita đáng tin cậy đã dùng hết sức của mình và giờ đây chỉ im lặng. Không chỉ thế, đôi phương cũng đã biết rõ được tình hình của chúng tôi. Chúng tôi đã có bằng chứng về về việc cú giao bóng của tôi sẽ chẳng gây khó dễ cho họ—họ sẽ có thể đánh trả nó một cách dễ dàng, và như thế sẽ là kết thúc trận đấu.

“Cô ta có thể đã chen ngang vào trận đấu này, nhưng có vẻ như là chuyện đó đã đến hồi kết rồi, đúng không nhỉ?”

Tôi không thể nào nói được bất kì điều gì với những lời đầy khiêu khích của Miura. Yukinoshita cũng im lặng … Thật ra, cô ấy đang gật đầu. Trông cô ấy có vẻ kiệt sức. Cái quái gì thế, cô là Hiei hay là gì sao? [7]

Miura nhìn chúng tôi với một vẻ đầy ngạo nghễ và cười từ tận cuống họng của mình. Có vẻ như là cô ta muốn kết thúc chuyện này. Tôi cảm giác như là mình đang bị chằm chằm bởi một con rắn vậy … Thật quái ra là thứ gì thế, một con anaconda hay gì sao?

Hayama cảm nhận được bầu không khí đầy nguy hiểm này và quyết định chen vào.

“N-Nào, nào, chúng ta đã cố hết sức mình rồi mà … Đừng có mà nghiêm túc quá. Trận đấu rất vui, tại sao chúng ta không kết thúc với tỉ số hòa nhỉ?”

“Cái—? Này, Hayato, cậu đang nói gì thế hả? Đây là một trận đấu, vì thế chúng ta cần phải nghiêm túc và dọn dẹp ở đây.”

Nói cách khác, họ sẽ chiến thắng trong trận chiến với chúng tôi và chính thức lấy sân tennis khỏi Totsuka. Ngoài ra, việc dọn dẹp thì … Đáng sợ thật. Tôi tự hỏi cô ấy sẽ làm gì với tôi chứ … Tôi chẳng thích điều đó chút nào cả … Sẽ đau chứ? Tôi không thích chuyện gì gây đau đớn cả…

Khi tôi đứng đó, chờ đợi, tôi nghe thấy ai đó tặc lưỡi mình.

“Cô có thể im lặng trong một chút được chứ?”

Nghe Yukinoshita chẳng vui vẻ gì khi cô ấy lên tiếng. Cô ấy tiếp tục trước khi Miura có cơ hội chen ngang vào.

“Người này đây sẽ kết thúc trận đấu, vì thế hãy chịu thua một cách đầy biết ơn đi.”

Mọi người không tin vào lỗ tai mình sau những gì cô ấy nói. Trong đó có cả bản thân tôi, theo lẽ tự nhiên… Thật ra, tôi là người ngạc nhiên nhất ở đây này.

Đột nhiên mọi con mắt đều đổ dồn về tôi. Tôi đã không tồn tại từ đó cho đến lúc này đây, một người mà mọi người chẳng muốn có mặt ở đây. nhưng đột nhiên tôi lại cảm thấy giá trị của sự tồn tại của mình tăng vùn vụt.

Tôi nhìn sang Zaimokuza. Vì lẽ quái gì mà ông lại giơ hai ngón cái lên với tôi chứ?

Tôi nhìn sang Totsuka. Vì lẽ quái gì mà cậu nhìn tôi với đống hy vọng đó trong mắt mình chứ?

Tôi nhìn sang Yuigahama. Thôi cái việc lớn tiếng cỗ vũ cho tôi đi chứ, thật là … ngượng thật đấy.

Tôi nhìn sang Yukinos—à, cô ấy nhìn đi chỗ khác rồi. Thay vào đó cô ấy lại ném cho tôi quả bóng.

“Cậu biết mà, phải không…? Có thể tôi đây tuôn ra những lời sỉ và ngược đãi, nhưng tôi đây chưa bao giờ nói ra những điều sai sự thật cả.”

Ngọn gió ngừng thổi, điều mà có lẽ là lý do tại sao giọng nói của cô ấy lại

vang lên một cách rõ ràng như thế.

Ừ, tôi biết mà…Kẻ dối trả duy nhất ở đây là bản thân tôi và họ mà thôi.

Một sự im lặng không mấy tự nhiên bao trùm sân tập, âm thanh nghe được duy nhất là tiếng trái bóng tưng trên mặt sân.

Ở giữa bầu không khí căn thẳng đầy kì lạ kia, tôi dìm tâm trí mình vào sâu, sâu trong người mình.

Dù gì thì cũng chẳng có lý do gì cho tôi để thất bại ở đây cả.

Tôi là một người đã tự mình sốt sót cuộc sống trường học đầy vô nghĩa, buồn bã, đau đớn này đây, người mà đã tự mình sống qua cái "tuổi trẻ" đấy tồi tệ, khổ sở này. Chẳng có lý do gì cho tôi để thua những con người mà đã dựa vào sự phụ thuộc của người khác trong mỗi bước đi vậy.

Giờ nghỉ trưa sẽ sớm kết thúc thôi.

Đây thường là khoảng thời gian tôi đã ăn xong bữa trưa của mình ở cạnh phòng y tế đối diện sân tập.

Kí ức về buổi nói chuyện với Yuigahama ở đấy, về việc tán chuyện với Totsuka ở đây lần đâu tiên, lóe lên trong đầu tôi.

Tôi căng tai mình ra.

Tôi không thể nghe thấy giọng nói đầy khinh bỉ của Miura, tôi không thể nghe thấy tiếng cổ vũ từ phía khán giả…

Nhưng tôi nghe thấy âm thanh đó … âm thanh mà tôi, và có lẽ chỉ mình tôi, đã lắng nghe trong suốt một năm trời.

Vào lúc đó, tôi thực hiện một cú giao bóng.

Đó mà một cú giao bóng nhẹ nhàng, dễ dàng, yếu ớt bay thẳng lên trời cao.

Tôi thấy Miura hớn hở phóng theo trái bóng. Tôi thấy Hayama nhanh chóng theo sau cô ta. Tôi thấy khán giả nhìn với ánh mắt đầy thất vọng. Tôi thoáng thấy Totsuka khẽ nhìn xuống mặt sân. Tôi bỏ lỡ việc nhìn thấy Zaimokuza nắm chặt tay mình. Tôi nhìn vào Yuigahama khi cô ấy bắt đầu cầu nguyện. Và rồi mắt tôi dừng lại trên nụ cười chiến thắng của Yukinoshita.

Cú đánh của tôi bay theo một quỹ đạo không ổn định, không chắc chắn.

“Hyahhhh!!”

Miura bật ra một tiếng kêu như thể một con rắn hoang dã và đi đến nơi trái bóng rơi xuống.

Vào chính khoảnh khắc đó, một ngọn gió thổi lên.

Miura, cô có lẽ không biết…

… ngọn gió biển đặc biệt đến vào khoảng gần cuối giờ nghỉ trưa này đây, không nơi nào có ngoại trừ ở Trung Học Sobu và khu vực lân cận của mình.

Trái bóng bị lung lay hoàn toàn và bị thổi bay đi bởi ngọn gió kia. Nó thoát khỏi tầm với của Miura và chạm vào đường biên của phần sân, nhưng Hayama đã chạy theo trái bóng sẵn rồi.

Hayama, có lẽ ông không biết…

… ngọn gió này đây thì không có thổi chỉ một lần không đâu.

Tôi là người duy nhất biết về nó: tôi, người mà đã dành trọn cả năm ngồi đó một mình, không nói chuyện với bất kì ai, chỉ dành trọn thời gian của mình ở đó một cách lặng lẽ…Và ngọn gió đó là người duy nhất biết về khoảng thời gian yên tĩnh mà tôi đã dành ở một mình.

Và vì thế đó là quả bóng cong kì diệu mà tôi, và chỉ có mình tôi, có thể đánh được.

Ngọn gió thứ hai quét bay trái bóng khi nó bật lên.

Cứ như thế, trái bóng rơi xuống đất ở tận góc xa mặt sân và lăn đi.

Miệng mọi người đóng chặt, đôi tai căng ra, và đôi mắt mở to.

“À, giờ mình nhớ ra có gì đó mà mình có nghe thấy … Rằng có một kĩ năng mà cho phép người sử dụng tự do điều khiển gió, ‘Kẻ Thừa Kế Của Gió, Eulen Sylpheed’”

Zaimokuza là người duy nhất mà lại lạc tông và hét lên một cách ồn ào.

Đừng có mà dặt tên cho đòn đó một cách ngẫu nhiên chứ, thật là … Ông hoàn toàn phát hỏng bầu không khí rồi.

“K-Không thể nào…”

Miura có vẻ như là bị sốc hoàn toàn. Lời lầm bầm của cô ta bắt đầu kích động khá giả, ban đầu họ xì xầm khe khẽ, nhưng rồi giọng của họ nhanh chóng biến thành những lời cảm thán “Eulen Sylpheed!” “Eulen Sylpheed!” Chúa ơi, làm ơn đừng cái tên đó phổ biến mà…

“Bọn này đã thất bại rồi … Đó đúng thật là một đường bong cong đầy kì diệu đấy.”

Hayama đối mặt với tôi và nở một nụ cười rạng rỡ với tôi. Hắn ta đang mỉm cười như là chúng tôi đã là bạn bè trong nhiều năm vậy… Khi tôi bị đánh trúng với nụ cười trực diện đó, tôi nắm chặt lấy trái bóng và đứng đó, không động đậy gì cả.

Tôi thật sự không biết tôi nên đáp lại trong tình huống như thế này ra sao.

Vì thế thay vào đó, tôi chỉ khơi mào một cuộc trò chuyện vô nghĩa.

“Hayama. Ông có chơi bóng chày khi còn nhỏ không?”

“Ồ, có chứ. Tôi chơi rất nhiều … Thế thì sao nào?”

Trông Hayama có vẻ lúng túng ở câu hỏi mà tôi đột ngột quẳng cho hắn, nhưng hắn vẫn trực tiếp trả lời tôi. Hắn có lẽ thật sự là một người tốt…

“Ông chơi với bao nhiêu người?”

“Hả…? Nếu không đủ mười tám cầu thủ thì không thể chơi bóng chày mà.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ như thế… Nhưng, ông biết đấy, tôi chỉ luôn chơi một mình mà thôi.”

“Hả? Ý cậu là gì thế?”

Hayama hỏi ngược tôi lại với câu hỏi đó, nhưng tôi không nghĩ rằng hắn ta sẽ hiểu ra cho dù tôi có nói cho hắn biết.

Tôi không chỉ là nói về bóng chày một người không đâu.

Các người thật sự có biết được nỗi đau của việc đạp xe một mình như một thằng ngốc trong cái mùa hè nóng oi ả và mùa đông lạnh thấu xương hay không? Tất cả những việc mà bàn làm sao nhãng chính mình khỏi những lời phàn nàn của chính mình—"Nóng thật, lạnh thật, tệ thật"— tôi đã tự mình vượt qua hết chúng.

Làm như là các người có thể biết vậy… Làm như là các người có thể hiểu được nỗi sợ của việc không thể hỏi bất kì ai về nội dung của bài kiểm tra sắp đến, và thay vào đó là chỉ lặng lẽ học một mình và trực tiếp đối mặt với hậu quả sau đó vậy. Những người các ngươi đã tiến xa đến thế bằng việc kiểm tra những câu trả lời với nhau, bằng cách so sánh điểm những bài thi, bằng việc gọi nhau là những tên ngốc hay những tên thành công vượt mức và thoát khỏi hiện thực này, trong khi tôi đây phải trực diện đối đầu với cái hiện thực đó.

Đó có phải là thứ các người ưa thích hay không? Chẳng phải trông tôi mới là người mạnh mẽ nhất?

Bị cuốn đi bởi những cách xúc đó, tôi sẵn sàng giao bóng.

Tôi khụy một chân trước mặt mình và vươn thẳng chân kia ra, kéo căng cơ thể mình như là một cánh cung đươc giương lên vậy. Rồi tôi ném trái bóng lên cao trong không trung. Tôi nắm chặt lấy cây vợt của mình bằng cả hai tay và rồi đặt nó lên phía sau cổ mình.

Bầu trời xanh, mùa xuân đang xa đi, và mùa hè đang đến … tôi muốn lấy đi những thứ đó và tống chúng xuống địa ngục.

"Tuổi trẻ, ĐI CHẾT ĐI!!!"

Với tất cả sức lực mình, khi trái bóng rơi về phía tôi, tôi đánh mạnh nó vào trong không khí với một cú vung vợt thẳng lên.

Trái bóng phát ra tiếng rắc! như thể nó đụng ngay vào phần khung cứng của chiếc vợt của tôi và bay vút lên không trung, bị nuốt chửng bởi trời xanh.

"Đ-Đó là … linh hồn cửa sự hủy diệt sải cánh khắp thiên đàng, Meteor Strike!"

Zaimokuza cúi người về phía trước và lớn tiếng hét lên. Một lần nữa, tại sao ông cứ đặt tên cho cú đánh tennis của tôi thế?

“Meteor Strike! … ” Những người khác trong nhóm khán giả cũng bắt đầu thì thầm cái tên đó. Thật là, tại sao mấy người lại đồng tình với hắn thế?!

Đó thật không phải là chuyện gì đó lớn lao lắm … Đây chỉ là một trò chơi của việc đánh và bắt mà thôi.

Hãy để tôi giải thích: Khi mà tôi còn là một đứa trẻ, tôi chẳng có nhiều bạn cho lắm, vì thế tôi đã phát minh ra một môn thể thao mới, bóng chày một người—Tôi tự ném bóng cho mình, tự mình đánh bóng và tự mình bắt bóng. Khi tôi có vạch ra một kế hoạch để khiến cho trò chơi kèo dài càng lâu càng tốt, tôi đã nhận ra rằng trò siêu đánh-và-bắt đó là cách tốt nhất để kéo dài cuộc chơi.

Nếu tôi bắt được trái bóng thì người đánh bóng sẽ bị loại, và nếu tôi đỡ hụt trái bóng ban đầu nhưng lại bắt được nó khi nó bật ra thì lại là ghi điểm. Nếu tôi đánh trái bóng đi quá xa, thì tôi sẽ coi nó như là một cú home-run. Điểm yếu duy nhất của trò này là một khi tôi quyết định ủng hộ phe nào (đánh bóng hay bắt bóng) thì trò chơi sẽ hoàn toàn là một chiều. Để chơi trò này, việc khách quan như là tôi đang chơi oản tù xì với chính mình là tối quan trọng. Cậu bé, cô bé ơi, đừng có học hỏi điều này từ anh, hãy chơi bóng chày với bạn mình đi.

Nhưng đó là biểu tượng của sự cô lập của tôi, và đó cũng là vũ khí mạnh nhất của tôi.

Đó là cây búa mà sẽ giáng xuống từ khoảng không và đè nát những kẻ ngu ngốc tôn vinh tuổi trẻ.

“Đ-Đó là cái quái gì thế?”

Miura nhìn lên trời trong sự hoang mang. Hayama cùng nhìn chằm chằm lên bầu trời chói sáng, nhưng vẻ mặt của hắn ta đột nhiên trở nên hoảng loạn và hắn hét lên.

“Yukimo! Quay lại!”

Hayama hét lên với Miura, người mà giờ đang đứng yên với vẻ kinh hoàn vẫn trên mặt mình. Đúng như dự đoán, Hayama đã nhận thấy điều gì đang xảy ra … Nhưng hắn đã quá trễ rồi.

Trái bóng tennis tiếp tục càng lúc càng lên cao nhưng dần dần mất vận tốc dưới ảnh hưởng của trọng lực, cho đến khi cả hai lực cân bằng nhau và trái

bóng dừng lại.

Và rồi, khi sự cân bằng đó bị phá vỡ, thế năng của trái bóng chuyển hóa thành động năng. Trái bóng tiếp tục rơi tự do. Đến khi tác động, năng lượng đó sẽ bùng nổ.

Sau chuyến đi xa cực xa của mình lên bầu trời, trái bóng làm tung lên một màn bụi và rồi vút bay lên không trung một lần nữa.

Miura đuổi theo trái bóng qua khỏi làn bụi đó với những bước đi không vững, cố gắng đỡ nó. Trái bóng chao đảo bay về phía hàng lưới thép ở cuối sân.

Thôi, chết … Miura sẽ đâm sầm vào hàng rào mất.

“Hự!”

Hayama quẳng chiếc vợt của mình đi và chạy theo Miura.

Hắn ta sẽ làm kịp chứ!? Hắn ta sẽ không làm kịp phải không?!

Cả hai người họ biến mất trong giây lát khỏi tầm nhìn trong đám mây bụi đó.

Có một khoảnh khắc của sự im lặng tuyệt đối.

Tôi nghe thấy tiếng ai đó nuốt nước bọt … Thật ra, đó chắc có lẽ là tôi.

Và rồi, đám mây bui tan đi, và cả người bọn họ trở lại trong tầm mắt.

Lưng của Hayama đã đâm sầm vào trong hàng rào, hắn thì đang ôm lấy Miura để bảo vệ cô ta. Miura thì hơi đỏ mặt khi cô ta nắm chặt áo của Hayama.

Khoảnh khắc tiếp theo, khán giả nổ bùng lên thành những tiếng reo hò ồn ào và những tiếng vỗ tay như sấm rền. Đó là một sự đứng lên vỗ tay hoan nghênh một cách nhiệt liệt đấy.

Hayama thì đang xoa đầu Miura một cách đầy an ủi, và mặt Miura thì càng ngày càng trở nên đỏ hơn.

Vẫn reo hò, đám đông vây quanh Hayama và Miura.

“HA~ YA~ TO~ GO!! HA~ YA~ TO~ GO!!”

Thay cho một tiếng kèn hiệu kỉ niệm, tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ nghỉ trưa kết thúc. Thực sự cảm giác như là chúng tôi đang đi đến cảnh hôn nhau và rồi cảnh kết phim vậy.

Cuối cùng, mọi người đều đắm chìm trong một cảm giác thỏa mãn nhất định và kiệt sức, như thể họ vừa xem xong một một cuốn phim hoành trang cảm giác cực hay hay là đọc xong một cuốn truyện tình cảm hài hước tuổi trẻ tuyệt đỉnh vậy.

Và cứ như thế, với những tiếng reo hò “hoan hô hoan hô!” những người học sinh ngồi bật dậy và rồi biến mất vào trong trường.

FIN.

Ôi trời, cái quái gì thế này.

Ngay sau đó, chúng tôi là những người duy nhất bị bỏ lại trên sân.

“Tôi cho là cậu có thể nói rằng chúng ta thắng trận đấu nhưng lại thua cuộc chiến?”

Nghe Yukinoshita có vẻ khá là thờ ơ, nhưng tôi không thể nào nhịn cười được.

“Đừng có nực cười như thế chứ … đây ngay từ đầu thì chẳng phải là một trận đấu đối với họ rồi.”

Những ai mà ăn mừng tuổi trẻ thì luôn là những người nằm trong tâm điểm.

“Đúng vậy, điều đó thì đúng … Mọi việc trở nên như thế này là bởi vì Hikki có mặt ở đây đấy. Bị phớt lờ cho dù là ông thắng … Như thế thì chỉ đơn giản là đáng buồn thôi.”

“Này, Yuigahama, cẩn thận những gì cô nói đấy. Cô nên nhận ra rằng thỉnh thoảng tình cảm chân thật của của cô có thể khiến người khác đau lòng còn nhiều hơn những lời nói đầy ác ý trong đó đấy.”

Tôi nhìn Yuigahama một cách đầy khinh bỉ nhưng trông cô ta chẳng có vẻ gì là hối lỗi cả.

Chà, tôi đoán là mọi điều cô ta nói đều đúng cả, vì thế chẳng có lý do gì để cho cô ta cảm thấy hối lỗi cả. Ngay từ ban đầu, Hayama và Miura chẳng quan tâm về cuộc thi hay trận đấu hay bất cứ gì như thế cả. Tôi khá là kinh ngạc bởi việc họ có thể lấy một thất bại đây đau đớn và biến nó thành một trang đầy quý giá nữa trong tuổi thanh xuân đẹp đẽ của mình.

Đó là cái quái gì thế? Tuổi trẻ, hãy đi mà tự nổ tung đi, thật là…

"Hự, chết tiệt, chuyện quái gì với tên Hayama thế … Nếu như mình được sinh ra và nuôi nấng một cách khác đi thì mình cũng có thể trở nên như thế luôn, chết tiệt…"

"Trong trường hợp đó, thì chẳng phải cậu sẽ chỉ là một người hoàn toàn khác đấy sao…? Chà, đúng thật là cậu có lẽ cần một sự khởi động lại từ đầu một cách hoàn toàn đấy."

Yukinoshita nhìn tôi với vẻ lạnh lùng ngay cả khi mà cô ta dùng một cách vòng vo tam quốc bảo tôi đi chết đi.

" … N-Nhưng, ý tôi là, umm … tôi đoán là tôi mừng vì đó là Hikki, hay, umm … Chà, đó không phải là một điều xấu, umm…"

Yuigahama lẩm bẩm điều gì đó trong miệng mình. Tôi không thể nghe thấy cô ấy nói gì cả. Cố nói to rõ lên đi, làm ơn đấy… Cô gợi cho tôi nhớ đến bản thân mình trong cửa hàng quần áo khi mà nhân viên bán hàng cố nói chuyện với tôi đấy.

Tuy nhiên, Yukinoshita lại có vẻ như là đã nghe thấy những gì Yuigahama nói, cô ấy mỉm cười một cách yếu ớt trước khi khẽ gật đầu.

"Chà, có một vài người được cứu bởi cái cái làm mọi chuyện đầy méo mó của cậu đấy … Không may mắn thay."

Yukinoshita nói điều đó và rồi đột nhiên nhìn đi nơi khác. Khi tôi nhìn theo hướng nhìn của cô ấy, tôi thấy Totsika đang từ từ tiến đến trong khi cẩn trọng với đầu gối bị xây xát của mình. Zaimokuza cũng theo sau cậu ấy như là một tên bám đuôi đầy kinh tởm vậy.

"Hachima, làm tốt lắm … Đúng như mong đợi từ chiến hữu của ta. Nhưng không may mắn thay, có lẽ ngày chúng ta phải giải quyết chuyện này một lần và mãi rồi cũng sẽ đến…"

Vì lý do nào đó, mắt Zaimokuza lại trở nên đờ đẫn và bắt đầu nói chuyện

một mình. Tôi phớt lờ hắn và nói chuyện với Totsuka.

“Đầu gối cậu không sao chứ?”

“Ừ…”

Vào thời điểm đó, tôi đột nhiên nhận ra rằng chỉ có đám con trai là xung quanh mình thôi. Có lẽ là bởi vì Zaimokuza xuất hiện nên cả Yuigahama và Yukinoshita đều đã biến mất vào lúc nào đó rồi.

Hayama có thể có được lũ con gái chạy theo hắn như thế hắn là James Bond vậy, trong khi tôi lại ở đây bị tui con trai vây lấy. Vậy thì hắn có được cái kết kiểu James Bond, và tôi thì có được cái kết kiểu A-Team sao … Chuyện quái quỉ gì với sự mất cân bằng này thế?

Tình cảm hài hướng thì toàn là chỉ truyền thuyết đô thị mà thôi.

“Hikigaya-kun … Cám ơn, cậu.”

Totsuka đứng ngay trước tôi và nhìn chằm chằm vào mặt tôi. Cậu ấy nói điều đó, rồi có vẻ như ngượng ngùng và quay mắt nhìn đi nơi khác. Từ vị trí này, tôi gần như muốn ôm lấy cậu ấy và hôn tặng cậu ấy vậy, nhưng rồi tôi nhớ ra rằng cậu ấy là một thằng con trai…

Câu chuyện tình cảm hài hước này hoàn toàn sai rồi, và giới tính của Totsuka cũng thế. Ngoài ra, Totsuka cũng cám ơn sai người rồi.

“Tôi thực sự chẳng có làm gì cả. Nếu cậu muốn cảm ơn ai đó thì cậu nên cảm ơn những người đó kìa … ”

Tôi cố tìm những người mà tôi đang nói đến và nhìn quanh. Khi tôi làm thế, tôi thấy một cái một mái tóc hai bím lác lư tới lui không vững bên cạnh căn phòng câu lạc bộ tennis.

Vậy ra là họ đi đến đó sao?

Tôi đi đến căn phòng câu lạc bộ, nghĩ rằng ít nhất thì tôi cũng nên cảm ơn họ.

“Yukinoshita … aa.”

Cô ấy đang hoàn toàn ở giữa việc thay quần áo.

Phần phía trước của chiếc áo cô ấy thì mở tung ra, và tôi có thể thoáng thấy chiếc áo ngực màu xanh lá cây nhạt. Cô ấy vẫn còn mặc chiếc váy trên người, nhưng cái cảm giác mất cân bằng ấy chỉ để tôn thêm cơ thể cân đối, mảnh mai của cô ấy mà thôi.

"C…. Cái cái cái—"

Hừ, tại sao cô lại ồn áo thế khi mà tôi đang cố tập trung và khắc ghi hình ảnh này vào trong trí nhớ mình chứ? Ồ, Yuigahama, cô cũng ở đây luôn.

Cô ấy cũng đang hoàn toàn ở giữa việc thay quần áo.

Có vẻ như cô ấy là kiểu người mà sẽ cởi nút phần dưới ra. Chiếc áo của cô ấy mở tung ra, và có thể nhìn rõ chiếc áo ngực màu hồng cùng khe ngực của cô ấy. Cô ấy thì đang cầm chiếc váy bằng một tay và đang đưa nó cho Yukinoshita…Chà nói ngắn gọn thì cô ấy thì không có mặc váy lúc này.

Một cái mông cân đối đưa ra ngoài cùng với chiếc quần lót màu hồng đồng bộ của cô ấy, và phần dưới chân của cô ấy thì được che phủ bởi đôi vớ cao màu xanh đậm.

"Thật là, đi chết đi!"

Ầm! Cô ấy ném chiếc vợt của mình một cách toàn lực vào mặt tôi.

….A, đúng vậy, đây thì mới giống tình cảm hài hước hơn.

Làm tốt lắm, mấy ông thần tình cảm hài hước. Hic.

[1] Outsourcing: thuê ngoài.

[2] Trong tiếng Nhật từ 'bắn' thì phát âm gần gióng từ 'ảm đạm, u ám, buồn rầu'.

[3] Tên một tác phẩm của Saki Ryuuzou.

[4] Một loại dầu bôi trơn công nghiệp, các bạn cứ tưởng tượng như là Neptune là được rồi.

[5] Một nhân vật trong Ace wo Nerae!

[6] Đây là một thành ngữ của Nhật, tương tự câu 'tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa' vậy. Về phần con ngựa thì chữ Kanji đầu tiên cho chữ "ngốc" thì

giống chữ kanji của chữ ngựa.
[7] Có thể đây là nhắc đến Yu Yu Hakusho.

Chương 8 – Và Rồi, Hachiman Lại Nghĩ

Tuổi trẻ.

Đó chỉ là một từ đầy đơn giản, thế nhưng nó lại là một từ lay động trái tim con người một cách đầy dữ dội. Nó đem đến cho những người lớn trưởng thành, độc lập trong cuộc sống một cảm giác hoài niệm vui buồn lẫn lộn, nó mang đến cho những cô gái trẻ tuổi một cảm giác khát khao đời đời, và nó cho những con người như tôi một cảm giác của sự ghen tuông và căm phẫn dữ dội.

Cuộc sống học đường trung học của tôi thì không như Khu Vườn Địa Đàng mà tôi đã miêu tả trước đây. Cuộc sống đó là một thế giới đầy u ám, tối tăm và đơn sắc. Vào ngày học đầu tiên, khi mà tôi bị tai nạn giao thông, cả cuộc sống học đường của tôi đúng thật là đã trở nên ảm đạm. Sau đó, tôi chỉ đi đến trường rồi về nhà, và trong những ngày nghỉ tôi chỉ đi đến thư viện. Tôi thực sự đã dành những ngày của mình sống một cuộc sống mà khác biệt hoàn toàn so với cuộc sống trung học trong mơ điển hình. Trong thế giới của tôi đây, tình cảm hài hước chẳng hề hiện diện.

Tuy nhiên, tôi chẳng có bất kì nuối tiếc nào cho việc đó cả. Thật ra, bạn thậm chí có thể nói rằng tôi khá là tự hào về bản thân mình.

Đi đến thư viện và hoàn tất những quyển tiểu thuyết giả tưởng siêu dài đó… Bật radio lên vào ban đêm và trở nên cuốn hút bởi cách kể một câu chuyện của nhân viên nhà đài… Tìm thấy một lời nhắn đầy ấm lòng trong một biển điện tử khổng lồ được ngự trị bởi những tin nhắn điện thoại… Tất cả những thứ đó có thể được thực hiện chính là vì tôi đã sống một cuộc sống như thế.

Tôi thực sự biết ơn, tôi thực sự xúc động, trước mỗi khám phá và những cuộc gặp gỡ đầy ngẫu nhiên kia. Cũng có cả nước mắt nữa, nhưng chúng không phải là những giọt nước mắt của nỗi đau thương.

Tôi chưa bao giờ chối bỏ những khoảng thời gian mà mình có, một năm "tuổi trẻ" trung học mà tôi đã sống. Không, tôi sẽ chấp nhận nó bằng cả con tim mình. Và niềm tin đó sẽ chẳng bao giờ thay đổi, kể cả ngày hôm nay hay ngày mai kia.

Tuy nhiên, tôi muốn nói rõ điều này: cho dù thế, tôi sẽ không chối bỏ cách sống của những người khác. Tôi sẽ không chối bỏ cách mọi người ăn mừng tuổi trẻ.

Đối với những người đang ở trong khoảnh khắc vàng son của tuổi trẻ của mình, thậm chí là đến cả thất bại cũng có thể trở thành những kỉ niệm tuyệt vời. Thậm chí là những cuộc cãi vã, xung đột và rắc rối cũng có thể trở thành những khoảnh khắc khác trong tuổi trẻ của họ.

Cả thế gian thay đổi khi mà được nhìn qua chiếc kính lọc tuổi trẻ mà những con người đó có được.

Trong trường hợp đó, có lẽ chính tuổi trẻ của tôi cũng có thể được nhuốm sắc màu của tình cảm hài hước. Có lẽ tuổi trẻ của tôi đây không hoàn toàn là sai trái.

Và có lẽ, một ngày nào đó, tôi cũng sẽ thấy được ánh sáng trong những nơi tôi ở, cho dù tôi phải thấy ánh sáng đó bằng đôi mắt cá chết vô hồn. Tôi có thể cảm thấy, đang lớn dần trong tôi, một thứ gì đó cho phép tôi ít ra cũng hy vọng rằng có chuyện gì đó rồi cũng sẽ xảy đến.

Đúng vậy, có một điều mà tôi đã học được trong những ngày mà tôi đã dành với câu lạc bộ dịch vụ.

Kết luận của tôi là:

-

Với câu đó, tôi dừng bút trong tay mình lại.

Tôi thực hiện một cú vươn vai dài và tuyệt vời. Tôi là người duy nhất còn lại ở đây, trong căn phòng học này, sau giờ học.

Không phải là tôi đang bị bắt nạt hay gì đâu … tôi chỉ là đang viết lại bài văn mà Hiratsuka-sensei đã giao cho bọn tôi. Tôi chỉ thành thật ở đây thôi được chứ? Tôi thật sự chẳng có bị bắt nạt đâu, được chứ?

Bài viết lại của tôi thì đang tiến triển rất thuẩn lợi, nhưng tôi thì lại gặp chút khó khăn với phần kết luận, vì thế cuối cùng lại nán lại đến lúc khá trễ trong ngày.

Có lẽ tôi nên tiếp tục bài này trong phòng câu lạc bộ…

Khi tôi nghĩ đến điều đó, tôi nhanh chóng quẳng tờ giấy kẻ ô và dụng cụ viết của mình vào cặp và bỏ lại căn phòng học không còn ai đằng sau.

Chẳng có ai trên hành lang dẫn đến dãy nhà đặc biệt cả, mặc dù tôi lại có thể nghe thấy những tiếng hét tràn đầy năng lượng của những đội thể thao đang tập luyện bên ngoài,

Yukinoshita thì có lẽ đang trong phòng học đọc sách nữa rồi … Trong trường hợp đó, tôi có thể tiếp tục viết lách ở đó mà chẳng có bị ai làm phiền cả.

Dù sao thì chúng tôi hoàn toàn chẳng có làm gì trong cái câu lạc bộ đó cả.

Rất, rất ư là thi thoảng, thì có người lại nào đó đến với chúng tôi, nhưng chuyện đó thì rất hiếm, hầu hết mọi người thích đi đến người nào đó quen thuộc hơn, người nào đó mà họ có thể tin tưởng, hay họ chỉ giữ riêng những rắc rối cho chính mình và giải quyết nó bằng cách đó.

Đó có lẽ là câu trả lời đúng đắn. Đó là những gì mà mọi người nên, nói chúng, nên khao khát đến. Tuy nhiên, thi thoảng lại có những người không thể làm được việc đó, nhưng người như tôi, hay Yukinoshita, hay Yuigahama, hay Zaimokuza.

Đối với hầu hết mọi người thì những thứ như tình bạn hay tình yêu hay những giấc mơ đều rất là tuyệt vời. Ngay cả những khoảnh khắc mà gặp rắc rối hay không biết phải làm gì thì cũng có thể xoay chuyển một cách hoàn toàn và được nhìn bằng một con mắt tích cực.

Quả thật vậy, đó là thứ mà chúng ta gọi là “tuổi trẻ.”

Tuy nhiên, cũng có những kẻ gàn dở, những người mà nhìn vào những người đó và kết luận rằng họ đều đang say sưa với cái ý tưởng “tuổi trẻ” và chỉ làm bất kì những gì mà mình muốn. Như đứa em gái tôi sẽ nói, “‘Tuổi trẻ sao? Đó là gì thế? Là một loại trái cây hay gì sao?” Không, đó phải là “yuzu” mói đúng. Nhóc mày đã coi quá nhiều rồi Shouten rồi, có phải thế không? [1]

Khi tôi mở cánh cửa phòng câu lạc bộ, tôi thấy Yukinoshita đang đọc một quyển sách ở nơi thường lệ của mình.

Cô ấy nghe thấy tiếng cánh cửa kêu lên ọp ẹp và ngẩng đầu mình lên.

“Ôi chà … tôi cứ tưởng rằng cậu sẽ không đến ngày hôm nay đấy.”

Cô ấy đặt một mảnh dấu trang vào trong cuốn sách của mình. So với ngày đầu của tôi ở đây, khi mà cô ấy chỉ phớt lờ tôi hoàn toàn và tiếp tục đọc, thì chúng tôi đã tiến triển khá nhiều rồi đấy.

“Ồ, phải … tôi cũng nghĩ rằng mình sẽ nghỉ một ngày, nhưng vẫn còn chuyện mà tôi muốn làm.”

Tôi lôi chiếc ghế chéo góc so với Yukinoshita ra và ngồi xuống. Đó là vị trí thường ngày của chúng tôi. Tôi lôi tờ giấy kẻ ô từ trong cặp mình ra và trải nó ra. Yukinoshita, người mà đang quan sát tôi một cách kĩ lưỡng, trông chẳng có vẻ hài lòng gì.

“ … Cậu nghĩ cái căn phòng học này ở đây để làm gì chứ?”

“Nhưng, cô chỉ đang đọc sách đấy thôi…”

Yukinoshita nhìn đi chỗ khác, có vẻ như hơi ngượng. Có vẻ như là cũng chẳng có ai đến nhờ sự giúp đỡ từ cái câu lạc bộ này ngày hôm nay cả. Âm thanh duy nhất trong căn phòng học im lặng là tiếng tích-tắc của chiếc đồng hồ. Khi tôi nghĩ về điều đó, tôi nhận ra rằng cũng đã được một lúc vì mọi thứ thật quá im lặng … Có lẽ là bởi vì một sự hiện diện đầy ồn ào nào đó.

“Yuigahama thì đang làm gì thế?”

“Có vẻ như là cô ta đã đi với Miura-san và những người khác hôm nay rồi.”

“Tôi hiểu rồi…”

Điều đó thì ngạc nhiên đấy … hay có lẽ là không. Bọn họ là bạn, và kể từ khi trận đấu tennis đó, tôi đã có cảm giác rằng Miura bắt đầu cư xử dịu dàng hơn. Đó có lẽ là vì Yuigahama cuối cùng cũng đã có thể nói rõ mong muốn của mình.

“Tôi cũng hỏi cậu cùng một câu hỏi vậy, Hikigaya-kun. Cậu không đi cùng chiến hữu của mình hôm nay sao?”

“Totsuka thì đi tập rồi. Có lẽ là bởi vì buổi tập luyện đặt biệt đó, nên cậu ta rất là năng nổ trong việc tập luyện gần đây…”

Điều đó có nghĩa là tôi không có đi cùng với cậu ta nhiều lắm. Sự thật đó khiến tôi rất buồn.

“Không phải Totsuka-kun, người con lại kìa.”

“ … Ai chứ?”

“Cậu bảo là ai sao … Cậu biết đấy, người mà luôn ẩn trong bóng của cậu đấy.”

“Này, đừng có nói mấy chuyện đáng sợ như thế chứ … Đừng có bảo tôi là cô thấy được hồn ma hay gì đấy?”

“ … *Thờ dài* Đừng có mà vớ vẫn chứ … Chẳng có gì gọi là ma quỷ cả.”

Yukinoshita thở dài và nhìn tôi với ánh mắt nói rằng "Có kẽ tôi sẽ biến cậu thành một con ma" … Aaa, cũng đã khá lâu rồi kể từ khi tôi trò chuyện như thế này với Yukinoshita đấy.

“Ý tôi là người đó đấy. Za … Zai … Zaitsu-kun? Đại loại như thế đấy…”

“À, Zaimokuza sao? Hắn ta không phải là chiến hữu của tôi đâu.”

Trời, tôi còn chẳng biết liệu tôi có gọi hắn là bạn không nữa là.

“Hắn bảo tôi là ‘Ta giờ thì nằm trong một cơn khủng hoảng lớn rồi … Xin lỗi, nhưng ta phải ưu tiên cho hạn chót của mình trong hôm nay’ và hắn đi về nhà trước rồi.”

“Cậu ta đúng là nói năng như một tác gia lớn vậy…”

Yukinoshita lầm bầm với vẻ ghê tởm rõ ràng trên mặt mình.

Coi nào, coi nào, ít ra thì hãy thể hiện chút thông cảm cho tôi đi chứ—tôi là người phải đọc tác phẩm của hắn đây này. Hắn thậm chí còn chẳng viết ra nữa là, hắn chỉ mang đến những bức vẻ và cốt truyện thôi, cô biết không hả? “Này, Hachiman, ta nghĩ ra một ý tưởng khá là hay này! Nữ chính thì được làm từ cao su và nữ phụ thì có sự mạnh hủy bỏ năng lực của nữ chính! Thứ này sẽ là một cú hít lớn đây!” Đồ ngốc. Đó không phải là một ý tưởng hay ho đâu, là thứ bỏ đi đấy. Chẳng phải như thế là sao chép hoàn toàn sao?

Nhưng, chà, cuối cùng thì cái cộng đồng âm ấm đó chỉ có thể tồn tại trong một lúc, và chúng tôi cuối cùng cũng di tản về nơi mà chúng tôi thuộc về. VÌ thế bạn có thể nói rằng cái nó đó là là hiện tượng chỉ có một lần trong đời

đấy.

Nhưng nếu bạn hỏi tôi liệu đây có phải là nơi Yukinoshita và tôi thuộc về hay không, thế thì tôi đoán tôi sẽ nói là cũng không hẳn.

Cuộc trò chuyện lúc lúc không của chúng tôi lang thang một cách không mục đích trong bầu không khí (có hơi khó xử) thường lệ.

“Cô vào đây.”

Cánh cửa độ nhiên bật mở.

“ … *thở dài*.”

Yukinoshita nhẹ nhàng đặt tay lên trán mình và thở dài. Trông cô ấy có vẻ cam chịu. Tôi hiểu rồi … Khi mà bạn đang ở trong một không gian đầy yên tĩnh như thế này và rồi cánh cửa đột nhiên mở ra như thế, thì bạn sẽ bắt đầu muốn tuôn ra những lời chửi bới mà thôi…

“Hiratsuka-sensei … Xin hãy gõ cửa khi mà cô muốn vào chứ.”

“Hửm? Chẳng phải đó thường là câu của Yukinoshita sao?”

Trông Hiratsuka-sensei có hơi bối rối, nhưng rồi cô ấy lôi ra một chiếc ghế gần đó và ngồi xuống.

“Cô muốn gì sao?”

Khi Yukinoshita hỏi câu hỏi của mình, đôi mắt của Hiratsuka-sensei có vẻ như bắt đầu lấp lánh theo vẻ như con trai thường thấy của mình.

“Cô muốn thực hiện một lời thông báo giữa cuộc thi.”

“À, là chuyện đó…”

Tôi đã hoàn toàn quên mất đấy … Thật ra, tôi chẳng có nhớ là có giải quyết bất kì điều gì nên việc tôi quên mất cũng là điều tự nhiên thôi.

“Kết quả trận đấu hiện giờ thì hai điểm dành cho mỗi người, vì thế là tì số hòa. Đúng vậy, những trận đấu kín thì là linh hồn của những manga chiến đấu…Bản thân cô thì thích Yukinoshita bừng tỉnh sau khi vượt qua được cái chết của Hikigaya hơn…”

“Em chết sao? Làm sao mà đến chuyện đó được chứ…? Umm, và mỗi người hai chiến thắng? Em không nhớ là có giải quyết bất kì điều gì, và bọn em chỉ có ba người đến nhờ sự giúp đỡ mà thôi.”

Chẳng lẽ cô ấy không biết đếm hay sao thế?

“Theo tôi đếm thì có bốn người lận. Cậu nghe rõ rồi phải không? Tôi sẽ quyết định mọi việc bằng phán quyết của mình.”

“Khi mà cô chơi theo cái luật lệ đầy độc đoán như thế, thì thật ra có hơi mới mẻ đấy…”

Chẳng lẽ cô ấy phải là Gian hay gì sao? [2]

“Hiratsuka-sensei … Cô có thể vui lòng giải thích lý do đằng sau điểm số của cô không? Như tên đằng kia cứ hét lên nãy giờ, bọn em vẫn chưa thật sự giải quyết bất kì vấn đề nào mà mọi người đem đến bọn em.”

“Hừm…”

Hiratsuka-sensei chìm vào im lặng và suy nghĩ một chút.

“Chà, để coi nào … Nếu em lấy chữ kanji của từ ‘vấn đề’ [3], gốc của chữ ‘con tim’ thì nằm bên trái và chữ kanji cho từ ‘tà ác’ ở cạnh bên nó. Và chữ kanji cho từ ‘tà ác’ thì lại có cái mũ trên đầu.” [4]

“Xin chào bé trung học, chẳng phải bé nên quay về lớp hay sao?”

“Ý cô muốn nói là những vấn đề thật sự của các em thì nằm bên cạnh con tim mình, và vì thế những điều mà mọi người đem đến với các em khi mà họ kiếm tìm lời tư vấn thì có thể không phải là vấn đề thực sự của họ.”

“Việc giải thích mọi thứ như thế trước khi cô nói đến ý chính thì có nghĩa gi không?”

“Không phải là cô lại giỏi giang đến mức đấy ở đây.”

Cả Yukinoshita và tôi đều đốn hạ cô ấy một cách không nhân nhượng gì, và trông Hiratsuka-sensei có vẻ hơi buồn một chút.

“Cô hiểu rồi … Cô đây cũng đã cố rất nhiều để nghĩ ra điều đó đấy…”

Chà, nói cách khác, kẻ chiến thắng và người thua cuộc trong trò chơi này thì chỉ là được tùy ý quyết định mà thôi. Hiratsuka-sensei nhìn tới và lui giữa tôi và Yukinoshita và có vẻ hơi hờn dỗi một chút.

"Hừ … Hai em chỉ hợp tác với nhau để tấn công ai đó mà thôi … Hai đứa giống như bạn cũ của nhau hay gì đó vậy."

Yukinoshita nhún vai. Tôi thì đã dám chắc rằng cô ta đáng liếc nhìn tôi từ bên cạnh, nhưng rồi tôi nhận ra cô ấy thậm chí chẳng còn nhìn đến tôi nữa là.

"Hikigaya, đừng có mà ủ rũ thế… Người ta nói rằng thậm chí còn có những con bọ còn thích ăn cỏ mà. Chỉ đơn giản là vấn đề về sở thích mà thôi."

Sensei đang cố an ủi tôi. Tôi đây chẳng có thấy chán nản gì cả mà, thật là… Và tại sao lòng tốt đó lại chỉ cảm thấy là đau đớn cơ chứ…?

"Đúng thật vậy…"

Ngạc nhiên thay, Yukinoshita có vẻ như cũng tham gia vào… Chờ đã, cô ấy là người khiến tôi cảm thấy chán nản ngay từ đầu đấy chứ.

Tuy nhiên, Yukinoshita chỉ nói sự thật mà thôi, cô ấy sẽ không nói xạo về cảm giác của mình, vì thế có lẽ là cô ấy thật sự tin vào những lời của Hiratsuka-sensei. Cô ấy nở một nụ cười dịu dàng với tôi.

"Tôi dám chắc rằng một ngày nào đó sẽ có một con côn trùng nào nó sẽ thích Hikigaya-kun đấy."

"Ít ra thì hãy chọn một con vật nào dễ thương hơn đi chứ, chết tiệt!"

Việc không yêu cầu cô ấy chọn con người thay vào đó, thì khá là khiêm tốn, ngay cả với tôi đấy… Nhưng Yukinoshita đầy kiêu ngạo đó thì chỉ nắm chặt lấy tay mình, trông khá là tự hào về bản thân mình.

Có lẽ cô ấy thật sự vui với những gì cô ấy đã nói, nhưng đôi mắt cô ấy lại đang sáng lấp lánh, trông cô ấy thật sự là đang rất vui thích đấy.

Tôi, mặt khác, thì lại chẳng thấy điều đó vui vẻ gì cả. Ý tôi là, chẳng phải nói chuyện với con gái lại đáng lẽ ra phải cười toe toét đầy lời ngọt ngào đáng yêu hơn sao? Chẳng phải chuyện này là hoàn toàn kì lạ hay sao?

Tôi nghĩ rằng tôi sẽ viết xuống những gì tôi đang cảm nhận được vào

khoảnh khắc đó, vì thế tôi nắm chặt cây viết của mình. Yukinoshita nhìn qua vào những gì tôi đang làm

“Thật ra thì cậu đã viết đã từ từ nãy đến giờ thế?”

“Im đi, chẳng có gì đâu.”

Và rồi. tôi viết vội dòng cuối cũng trong bài tập của mình xuống:

-

Đúng như dự đoán, tuổi trẻ tình cảm hài hước của tôi thì bị sai mất rồi.

[1] Ở đây thì có hơi khó dịch một chút, là một cách chơi chữ trong bản gốc với chữ “tuổi trẻ” (seishun) và thiên hà (seiun). Nhưng bản tiếng Anh thì chỉnh lại với chữ “tuổi trẻ” (youth) và “yuzu” (một loại cam hay chanh gì đó). Mình không kiếm được từ thay đành phải để đó vậy. Còn Shouten là một loại hài kịch của Nhật, trong đó những người diễn hài sẽ so sánh xem ai có thể nói đùa hay nhất theo một đề tài nhất định.

[2] Doraemon, anyone?

[3] ‘Vấn đề’ ở đây thì chữ kanji là 悩. Có gốc chữ trái tim ở bên trái.

[4] Ở gốc phải của 悩 là 凶, có nghĩa là tà ác.

But I, being poor, have only my dreams;

I have spread my dreams under your feet;

Tread softly because you tread on my dreams.

Ghi Chú Của Tác Giả.

Cũng đã được khá lâu rồi. Đây là Watari Wataru. Vì thế, rất được gặp các bạn. Đây là Watari Wataru.

Chuyện này thì có vẻ hơi bất ngờ, nhưng "tuổi trẻ" mà được phần lớn mọi người trên thế giới này nhắc đến thì lại là một khái niệm sai lầm đấy. Đó là một lời nói dối trắng trợn. Đi hẹn hò ở Lalaport [1] trong bộ đồng phục của bạn với một cô gái đáng yêu, được mời bởi một người bạn đến ngôi trường khác để dùng bữa trưa với một cô gái… những thứ đó đơn giản là chẳng hề tồn tại. Những điều đó thì hoàn toàn chỉ là hư cấu mà nên.

Chẳng phải bạn đã từng đọc một quyển tình cảm hài hước tuổi trẻ và lại thấy dòng chối bỏ trách nhiệm này ở cuối cùng sao?

*Đây là một tác phẩm hoàn toàn hư cấu, và chẳng có liên hệ gì đến những vấn đề, con người, hay tổ chức thật sự nào cả.

Nói cách khác, thứ tình cảm hài hước tuổi trẻ đó thì chỉ đầy những lời dối trá. Và mọi người thì đã bị lừa.

Tuổi trẻ thứ thiệt là ra khỏi trường chỉ với một thằng bạn, đi đến Saizeriya [2] và ngồi yên ở đó cho đến tận tối trong khi chỉ sống sót với thức uống và focaccia mà thôi. Và tất cả những chuyện mà bạn làm với thằng đó là nói nhiều điều xấu về bạn cùng lớp của mình và than phiền về trường học. Tôi đang nói bằng kinh nghiệm ở đây đấy, vì thế tôi khá là chắc chắn về điều này.

Nhưng, cùng lúc đó, tôi cũng không thật sự ghét cái kiểu tuổi trẻ đó.

Cảm thấy phấn khích về việc trộn sôđa dưa và nước cam lại với nhau và gọi nó là "dưa cam" … đi một chuyến lữ hành với ba thằng khác ở giữa môi trường đầy hoang dã đó … chìm vào im lặng sau khi thấy cô gái mà mình thích tán tỉnh với bạn trai của mình, tôi có thể gọi từng chút những thứ đó là những kỉ niệm đầy yêu thích.

Xin lỗi, đó là nói xạo đấy. Tôi căm ghét cái tuổi trẻ đó. Tôi cũng muốn đi hẹn hò với bạn gái cùa mình trong bộ đồng phục vậy. Trời ạ, tôi vẫn muốn làm thế đấy.

Đó là những điều mà tôi cảm thấy khi tôi viết quyển sách này. Tôi hy vọng

rằng các bạn yêu thích nó.

Cuối cùng thì tôi cần cảm ơn một vài người.

Đầu tiên là quản lý của tôi, Hoshino-sama. Tôi có thể viết cả cuốn sách về việc anh ấy đã giúp tôi như thế nào, vì thế tôi sẽ chỉ nói ngắn gọn và nói rằng anh ấy đã trông nom tôi trong mọi thứ mà tôi đã làm, từ những công việc nhỏ nhất đến trách nhiệm lớn nhất. Cám ơn anh rất nhiều.

Rồi, Ponkan(8)-sama. Mỗi lần tôi cảm thấy chán nản thì những bức hình minh họa cực kì đáng yêu của anh/chị đã cho tôi sức mạnh. Tôi thực sự vui mừng một cách đầy chân thành rằng tôi đã nhờ anh/chị giúp.

Mặc dù chúng ta chẳng thực biết nhau, nhưng tôi cũng muốn cảm ơn Hirasaka Yomi-sama vì những lời nhận xét của anh ấy mà tôi đã đưa vào phần obi trong quyển sách này. Khi mà tôi gần như trở nên suy sụp từ việc không yên và lo lắng, những lời của anh ấy đã cho tôi sự can đảm. Cám ơn anh rất nhiều.

Tôi muốn cảm ơn những người bạn của mình. Mỗi khi tôi gặp các cậu thì tất cả những gì các cậu nói đến là tiền bạc! Tôi cũng rất chán nản đấy chứ! Hãy nói nhiều hơn một chút về những gì đang diễn ra trong cuộc sống của các cậu đi chứ, thật là!

Tôi muốn cảm ơn tất cả các bạn độc giả. Chính xác là nhờ các bạn đây mà tiểu thuyết gia Watari Wataru có thể tồn tại đấy. Tất cả những lời của bạn là nguồn động viên cho tôi. Từ tận đáy lòng mình, cám ơn các bạn rất nhiều.

Và cuối cùng, tôi muốn cảm ơn bản thân mình từ thời trung học. Cậu có thể đã bị gọi là tẻ nhạt và vô giá trị vào ngày ấy, nhưng bởi vì những lời chua cay đó được nói ra đến cậu nên quyển tiểu thuyết này mới được ra đời. Hãy tự hào đi. Tuổi trẻ của cậu có thể đã sai lầm, nhưng nó nhất định cũng đúng đắn nữa. Cám ơn cậu rất nhiều.

Giờ thì, câu chuyện này. Việc nó có được tiếp tục hay không thì phụ thuộc vào một vài điều, nhưng tôi thực sự tin rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau. Vì thế trong khi tôi nghiền ngẫm cốt truyện cho lần tới, thì xin hãy cho phép tôi tạm gác bút trong quyển này.

Một ngày nọ vào tháng Hai, từ một nơi nọ trong Tỉnh Chiba, trong khi cảm thấy hoài niệm về quá khứ từ xa xưa của mình và đang nhâm nhi một cốc cà phê ngọt ngào,

-Watari Wataru.

[1] Một trung tâm mua sắm ở Tokyo.
[2] Một chuỗi nhà hàng Ý ở Nhật.

Tập Hai - Lời Mở Đầu

Khi Tuần Lễ Vàng kết thúc, ngày hôm sau lại bắt đầu nóng nực hơn cả ngày hôm trước nữa. Đây cũng là lúc mà những học sinh có quá nhiều thời gian rảnh trong tay mình gây ra những cuộc ồn ào lớn, điều mà khiến cho mọi ngày lại càng nóng nực hơn mức cần thiết nữa. Tôi có thể là mẫu người lạnh lùng, không biểu lộ cảm xúc của mình, nhưng tôi cũng là người cực kì yếu đuối khi đối mặt với cái nóng hừng hực. Và vì thế, trong công cuộc tìm kiếm nơi nào mát mẻ hơn một chút, tôi quay sang những vùng nước chưa được đặt chân đến.

Nhiệt độ cơ thể bình thường của con người là 36°C. Dựa vào con số đó, việc đi cùng với những người khác thì giống như là dành một ngày trong lò hơi hơn là một ngày giữa mùa hè đấy. Thậm chí là đến cả tôi cũng không có khả năng chống chịu được độ ẩm và nhiệt độ cao như thế này.

Những chú mèo cũng làm điều tương tự thôi, bạn biết chứ? Chúng sẽ đi đến một nơi hẻo lánh khi mà trời nóng nực. Dựa theo mong muốn tuyệt đối của mình về việc bảo vệ bản thân khỏi cái nóng, tôi cũng đi đến một nơi nào đó không có sự hiện diện của con người. Nhắc bạn là không phải là tôi cảm thấy ngột ngạt trong lớp hay nghĩ rằng tôi không thể hòa hợp hay gì đâu—chẳng có gì như thế cả đâu.

Đây chỉ là hành động theo bản năng mà thôi—hay, nói một cách thẳng thừng thì những người bạn cùng lớp của tôi đây không làm như thế thì mới không phải là sinh vật sống đấy. Họ tập trung lại thành từng đàn bởi vì họ yếu đuối. Bạn thấy đấy, chỉ có những sinh vật yếu đuối mới hợp thành nhóm theo bản năng mà thôi. Những động vật ăn cỏ tụ tập lại với nhau để chúng có thể hy sinh đồng loại của chính mình khi mà chúng bị tấn công bởi loài ăn thịt, và những người bạn cùng lớp của tôi cũng như thế. Chúng tóp tép nhai cỏ với vẻ ngây thơ trên khuôn mặt mình trong khi người bạn của mình lại đang bị ăn thịt.

Vì thế, đúng vậy đấy. Những sinh vật mạnh mẽ thì không tập trung lại thành từng đàn như thế. Bọn họ không biết được cụm từ “một con sói cô

độc" hay sao thế? Mèo thì đáng yêu và sói thì rất tuyệt. Nói cách khác, những kẻ cô độc là những kẻ đáng yêu và tuyệt vời.

Khi những suy nghĩ đó chiếm lấy một phần vô cùng quan trọng trong đầu tôi, tôi tiếp tục sải chân bước. Đích đến của tôi: cầu thang dẫn đến sân thượng. Con đường đó thì đầy nghẹt bàn, vì thế một người duy nhất thì chỉ có thể khép người chui qua mà thôi.

Nếu đây là một ngày bình thường thì cánh cửa dẫn đến sân thượng chắc sẽ được khóa một cách chặt chẽ. Nhưng hôm nay thì ổ khóa lại được mở toang ra và lắc lư tại chỗ. Tôi đoán là người nào đó từ lớp khác đã đi lên sân thượng để thể hiện hay là làm trò lố gì rồi—bạn biết câu nói về việc hút thuốc, những kẻ ngốc và những nơi cao ráo rồi chứ?

Thôi thúc đầu tiên của tôi vào những lúc như thế này là khiến cho chúng phải lúng túng bằng cách chồng ba chiếc bàn và hai ghế lại với nhau để chắn đường chúng. Khả năng để thực thi hành động của tôi vẫn cứ tuyệt vời như mọi khi. Thật ra dáng đàn ông làm sao. Kya. Hãy yêu quý tôi đi nào.

Nhưng rồi tôi nhận ra rằng sau cách cửa kia thật quá là tĩnh lặng. Lạ thật. Theo như tôi được biết thì cả raijuu nam lẫn nữ đều căm ghét sự im lặng mà. Giống y như khái niệm về việc động vật thì sợ lửa vậy. Chúng coi sự im lặng là nhàm chán, vì thế để thuyết phục bản thân mình rằng chúng không phải là những người nhàm chán, chúng cứ nói chuyện, huyên thuyên và cứ lảm nhảm mà. Mặt khác, khi chúng nói chuyện với tôi, chúng nuốt trôi sự nhàm chán của mình và chống đối tôi bằng sự im lặng. Tôi tự hỏi cái sự im lặng đó có nghĩa là gì chứ … không, không phải như bạn nghĩ đâu—tôi thì thích sự im lặng hơn.

Từ sự im lặng tĩnh mịt này này, có vẻ thực sự như là chẳng có bất kì ai khác ở trên đấy. Chẳng lẽ là không có ai ở trên đó cả sao?

Khi mà không có ai ở quanh, bạn liền trở nên tràn đầy năng lượng—đó là ý nghĩa của việc là kẻ đơn độc đấy. Tôi là như thế đấy. Không phải là nhút nhát ở cạnh những người khác hay bất cứ gì đại loại như thế đâu—đó chỉ là sự quan tâm đến người khác một cách bình thường hay chỉ là mong muốn không ngáng đường họ mà thôi.

Tôi tháo dỡ rào chắn tôi vừa dựng xong và đặt tay mình lên cửa. Đó là loại phấn kích mà tôi có được khi mà tôi lang thang đi vào một cửa hàng bán mỳ ở trạm xe lửa lần đầu tiên đấy, và trái tim tôi cũng đập như thế khi mà tôi ra khỏi Chiba và đi đến một nhà sách tận Yotsukaido để mà mua một quyển sách người lớn đấy. Thấy chưa, bởi vì tôi là một kẻ cô độc nên tôi có thể

trải nghiệm một khoái cảm độc đáo đến như thế.

Bầu trời xanh thẳm rộng lớn và đường chân trời vô tận đang đợi tôi đằng sau cánh cửa. Sân thượng trường học thì đã được chuyển biến thành sân thượng của riêng của mình ngay trước mắt tôi.

Những người giàu có muốn máy bay riêng và những bãi tắm riêng và vâng vâng. Những kẻ cô độc có được những khoảnh khắc riêng cho chính mình thì luôn là những người chiến thắng trong cuộc sống, vì thế điều đó có nghĩa là những kẻ cô độc phải có được địa vị chứ.

Bầu trời thì thật bao la và chói chang, như thể đang nói với tôi rằng một ngày nào đó tôi sẽ có được tự do trong thế giới gò bó này. Nếu như tôi miêu tả nó bằng lời của một kiệt tác vượt thời gian, thì đây như thể là thứ gì đó từ trong bộ The Shawshank Redemption vậy. Chàààà … tôi chưa bao giờ coi qua bộ đó nhưng cái tựa của bộ phim thì cũng đã nói lên nó là bộ phim kiểu như thế rồi. [1]

Nhìn vào bầu trời mờ ảo xa xôi và nhìn vào tương lai thì đối với tôi khá là giống nhau đấy. Vì thế đây là nơi thích hợp để điền Đơn Tham Quan Nơi Làm Việc Trong Tương Lai mà tôi có trên tay mình. Chuyến tham quan công sở lù lù hiện ra trước mắt tôi như là một buổi kiểm tra cố định vậy. Trên tờ giấy đó, tôi cẩn thận liệt kê nghề nghiệp và nơi làm việc trong tương lai mà tôi muốn làm quen trước, cùng với những lý do để làm công việc đó của tôi. Tôi thì hoàn toàn chắc chắn về những kế hoạch tương lai mà tôi đã thấm nhuần trong cơ thể mình rồi, vì thế tay tôi chưa bao giờ nhấc lên khỏi tờ giấy cả. Chẳng cần đến hai phút để mà viết hết tất cả xuống nữa là.

… Nhưng rồi—

Ngọn gió bốc lên. Đó là ngọn gió mà đem đến mục đích, là thứ báo hiệu cho một cuộc gỡ định mệnh sau giờ học. Tờ giấy duy nhất cùng với những giấc mơ của tôi được viết trong đấy bay đi để đi gặp tương lai như thể nó đã trở thành một chiếc máy bay giấy vậy.

Có lẽ là tôi đã dùng từ ngữ hoa mỹ để miêu tả, nhưng tất nhiên là tôi đang nói về việc tờ giấy tôi vừa viết trên đó chỉ mới vài giây trước. Này, khốn khiếp, cơn gió kia, đồ thứ bỏ đi kia.

Như thể đang trêu tôi, tờ giấy đu đưa trên mặt đất để rồi bay vút lên cao một lần nữa ngay khoảnh khắc mà tôi đã nghĩ rằng tôi chuẩn bị chộp được nó.

… Hừ, không đáng. Tôi sẽ đi lấy một tờ khác và viết lại vậy. Khẩu hiệu ưa thích của tôi là “nếu không có hiệu quả khi bạn đã cố gắng, hãy từ bỏ”, vì thế tôi cũng chẳng có buồn đến thế đâu. Trong khi chúng ta đang nói đến chuyện này, bạn cũng có thể thêm vào câu “khi mọi chuyện trở nên khó khăn, hãy bỏ cuộc” vào đó luôn.

Nhún vai, tôi bắt đầu bước đi—và đó là khi chuyện ấy xảy ra.

“Đây là của cậu sao?”

Tôi nghe thấy một giọng nói. Với một sự bắt đầu, tôi tìm kiếm xung quanh mình chủ nhân của giọng nói có hơi khàn khàn và có chút uể oải kia, nhưng rồi chẳng có ai ở cạnh tôi cả. Cô đơn là chuyện bình thường đối với tôi, nhưng đó không phải là điều mà tôi đang nhắc đến lúc này—tôi không thể tìm được bất kì dấu hiệu nào của người khác trên sân thượng này cả.

“Cậu đang nhìn đâu thế?” Tôi nghe thấy giọng cười một cách khinh khỉnh từ trên cao.

Nếu giọng nói đó ở trên đầu tôi, thì tôi biết chắc rằng nó phát ra từ đâu. Nó là từ nơi mà còn nhô lên bầu trời xa hơn cả sân thượng nữa—chiếc cầu thang dẫn đến tháp nước.

Chủ nhân của giọng nói đó thì đang tựa người vào tháp nước, nhìn xuống nơi tôi. Khi cô ấy chơi với chiếc quẹt ga trông rẻ tiền một trăm yên trong tay mình, mắt chúng tôi gặp nhau và cô ấy nhẹ nhàng cho nó vào trong túi đồng phục của mình.

Mái tóc đen dài của cô ấy xuống đến tận lưng, chiếc ribbon của cô ấy thì đã được cởi ra, để lộ ra đường cong của ngực cô ấy, những phần không cần thiết của cổ tay áo sơ mi của cô ấy đã được nới lỏng; đôi chân dài, sắc nét của cô ấy trông như thể được tạo nên là để vận động vậy. Nhưng thứ để lại ấn tượng cho tôi lại là đôi mắt đầy tham vọng của cô ấy, đôi mắt nhìn vào khoảng không xa xăm. Quầng thâm dưới mắt cô ấy thật sự tôn thêm vào cái nhìn bơ phờ ấy.

“Cái này của cậu sao?” cô gái hỏi với cùng giọng điệu như trước.

Tôi không biết cô ấy bao nhiêu tuổi, vì thế trong khoảng thời gian này đây, tôi ngậm họng mình lại và gật đầu trả lời. Bạn thấy đấy, tôi phải giữ đúng trang trọng nếu như cô ấy là senpai của mình, nhưng nếu không phải thì chuyện đó sẽ rất là ngượng ngụng đấy. Sức mạnh thật sự là không lật bài mình lên.

“ … Chờ một chút,” cô ấy thở dài, cô ấy đặt tay mình lên cầu thang và nhanh chóng leo xuống.

…Nhưng rồi—

Ngọn gió bốc lên. Đó là ngọn gió nặng nề mà thổi bay đi màn đen tối, thứ mà quyết định định mệnh của một người. Đường kẻ vải duy nhất mà chan chứa những giấc mơ của tôi đã chịu thua trước ngọn gió thần thánh như thể nó đang khắc ghi sâu vào trong trí nhớ vĩnh hằng vậy.

Có lẽ là tôi đã dùng từ ngữ hoa mỹ để miêu tả, nhưng cơ bản là tôi đã thấy quần lót của cô ấy. Này, làm tốt lắm, gió ạ, mày giỏi nhất rồi đấy!

Cô gái nửa đường buông chiếc thang ra, nhẹ nhàng đáp xuống bằng chân mình, và rồi đưa tờ giấy cho tôi—nhưng là sau khi tự mình liếc qua tờ giấy đó trước.

“ … Cậu là một thằng ngốc sao?” Cô ấy nói một cách cộc lốc, cơ bản là ném nó trả ngược về phía tôi.

Ngay khi tôi bắt được tờ giấy, cô ấy không chút chậm trễ trong việc quay người lại và biến mất vào khu trường học, không một lần nhìn lại. Tôi bị bỏ lại đó một mình, mất đi cơ hội của mình để nói lời “cảm ơn” hay “ý cô là gì khi nói là thằng ngốc chứ?” hay “xin lỗi, tôi đã thấy quần lót của cô mất rồi.”

Tôi cầm tờ giấy mà cô ấy đã lấy lại giùm bằng một tay và gãi đầu mình bằng tay còn lại. Cùng khoảnh khắc đó, tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ nghỉ vang lên từ chiếc loa trên sân thượng. Xem đó như là dấu hiệu, tôi cũng quay chân đi về phía cánh cửa.

“Ren đen sao…” tôi lầm bầm, thở dài cùng với sự thỏa mãn sâu sắc và kinh ngạc vô cùng.

Tôi tự hỏi liệu ngọn gió biển mùa hè có mang những lời đó đi khắp thế gian luôn không.

[1] Hạng nhất top 250 IMDB, bợn nào chưa xem thì nên xem qua. Tựa tiếng Nhật của The Shawshank Redemption là Shawshank no Sora ni, theo nghĩa đen thì có nghĩa là “Bầu Trời Của Shawshank”.

Đơn Khảo Sát Chuyến Tham Quan Nơi Làm Việc Trong Tương Lai

Trung Học Phổ Thông Soubu Khối 11, Lớp F

Hikigaya Hachiman

Nghề Nghiệp Tương Lai:

Người chồng ở-tại-nhà.

Nơi Làm Việc Trong Tương Lai:

Nhà của em.

Viết Lý Do Của Em Bên Dưới:

Cổ nhân có nói, làm việc là chấp nhận sự thất bại.

Lao động là hành vi đưa bản thân mình vào sự nguy hiểm để nhận được lợi ích. Có thể nói, dù gì thì, rằng công việc lý tưởng là công việc trả lương ở mức tối đa nhất có thể với rủi ro ở mức thấp nhất có thể. Những cô gái trẻ (tức là trước độ tuổi thanh thiếu niên) tuyên bố rằng "Mình muốn trở thành cô dâu khi lớn lên!" không phải vì sự đáng yêu, mà là vì bản năng sinh học.

Do đó, lựa chọn của em là "ở nhà và không làm việc" là nghe cực kì hoàn hảo và đầy hợp lý. Mong muốn của em trong chuyến tham quan nơi làm việc này là để làm quen với môi trường làm việc của một người chồng ở-tại-nhà bằng việc ở nhà.

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ's eBook** để tải nhiều ebooks hơn nữa.

EBOOK
Free Downloads
http:// www.dtv-ebook.com
PDF
DOC
RTF
TXT